

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

R 194138

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SECUNDUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICIDCCLXXXIX

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι .

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. 1

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθρώπων τοιαύτῃ ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἀ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστ᾽ αὖ τιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραβείς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ Φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

DE ORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviore habentis compedes, Caucaso toto super caput iniecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe obrecta mihi apponis, & praestantiorem partem tibi met servas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

PROM. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσούτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κακίστα ὀριέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὦν σε δεῖ παθεῖν.

PROM. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίσῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

PROM. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καυκάσος ἔστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν οὔτα.

PROM. Ἦν εἶπω ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολαίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exsolvi tantum temporis Caucaso affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.
 ΖΕΥΣ. Τοῦτί μὲν ἔγνως. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δο-
 κεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶναι.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης τῇ Νηρηίδι· ἣν
 γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται
 σε, οἷα καὶ σὺ εἶδασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μί-
 ξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαι-
 στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim
 aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: ete-
 nim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo
 tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale
 quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Theris: te autem Vulcanus huius mo-
 ni gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. **Α**ΛΛ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί
 μοι· παῖδ' ὅν γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. **A**T si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi:
 puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πῶ-
λῦ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πῶγωνα, μὴδὲ πολιάς
ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέ-
ρων καὶ πανούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἡδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν
οὕτως ἐντροφῶς, ὥστε μηδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποίηκας με,
σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, αἰτόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως
οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδύς
γυναικὶ οἷά σε γεγεννημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν
ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦ-
ρον, ἢ κύκνον Φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ ἰδῶσι, τεθναῖσιν ὑπὸ
τοῦ δέους.

- 2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνητὰς
οὔσαι τὴν πρόσψιν.

11 Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φανακισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupidō, qui vetustior es multo
Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, pro-
pterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vafer?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego;
cur me vincire quoque mediteris?

Iup. Vide, execrante, an parva; qui mihi quidem eum
in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, saty-
rum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino
nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem
mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praefi-
giis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum
cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito sane, neque enim ferre possunt, Iuppiter,
mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος Φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἡ Δάφνη καὶ κείνον ἔστυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυτὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδιστον ποιεῖ σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθεϊμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνει, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ᾧ Ζεῦ, μηδὲ ἔρᾳν θέλε' ῥάδιον γὰρ τούτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἔρᾳν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλῃ, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

Iup. Quī fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredere: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absūm, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα,
ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τράπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦ-
πομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί σὺν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ ποτε
ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼν
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, ἴσιν
παίησον. καὶ τοιοῦτὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. **I**NACHI filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiosum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvencam insomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic usquam Argus pa-
scit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λου ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιτεμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τοὺς πλέοντας.

Etam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventos immittat, & ſervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ἈΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχοῃν) ἱ
Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με
ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἀνθρῶπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
πτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέφνησας;

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' οὔτε ἀνθρῶπος, ὃν ὀράς, ὦ μεῖράκιον,
οὔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. ἈΓΕ, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
osculare me iam, ut ſcias, non amplius roſtrum aduncum
habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris ſpecie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volaffes, rapuiſti me a medio grege? quomodo igitur alae
iſtae tibi defluxerunt, tuque iam alius evaſiſti?

Iup. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcen-
tule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἴ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρῶν κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν Θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

1 Ὁ Πᾶν) Ὁς ποιμὴν ὁ Γα- Πᾶνα· αἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
τυμῆδος μόνον ἡγήσατο Θεὸν τὸν μᾶσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovifine non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mactavit? Et cuius admissi reum me furripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerpserunt, in desertas impetu facto.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτων
γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν
Ἰδὴν τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰτὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ
γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατήρ, καὶ ἀγανα-
κτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι,
καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ΖΕΥΣ. Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπά-
ξεις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν
τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν
μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νόμην.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀδελφὸς ὁ παῖς ἐστί, καὶ ἀπλοῖκός, 3
καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐπεὶ
μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis fa-
ctus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo
subiissem.

Gan. At requireret me pater, & indignabitur non inven-
to, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim
iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium
ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti:
habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi
ad passionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud
plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ δὲ, ἥδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ. πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδη, καὶ νέκταρ πῆ. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμῶσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιῶνται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαίζόμενόν σοι τοῦτον Ἑρῶτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπέβει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῶν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δέησει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλ' οἰνοχόσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

Iere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum; talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pastorem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγ-
χέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἴδού, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει,
καὶ ἀνθρώπος διακονήσεσθαι οἶεται ταυτὶ δ' οὐρανός
ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι
ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ
ἡλικιώτου Ἑρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς
ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθ-
εύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετὰ γε τοιούτου, οἷος εἶ συ, Γανύ-
μηδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim fatis scio, quem-
admodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus
se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimus-
que, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non deside-
rabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali
Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te furripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi
dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganyme-
des, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ θέλκτρον ἡδῦ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγέϊτο ἔωθεν, ὥς ἀΦεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φβεγγόμενος μετα-
 ξυ ὅποτε καθεύδοιμι ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με
 κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὥς
 Φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταβῆναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἣ
 πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις;
 καὶ περιπτύσσω.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad fomnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, fomnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 fomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enimvero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accider, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego fomnum capiam vel te dissuaviente.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοή-
σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγγειν τὸν σκύζον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauferit immortalitatis potum,
reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΞ οὗ τὸ μεираάκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἑλαττόν μοι
προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη,
ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὦμην ταῖς γυ-
ναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὅποσαι ἀν ὁμιλήσω-
σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρόποντα σε- 2
αυτῶ, ὃς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ
τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χου-
σίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνας

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. ΕX quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
& nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
las difficilem esse te, quaecunque consueverint tecum.

Iun. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,
qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
ma uxor in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
Saryrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in

μέν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὧ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεασιν ἄρα
 ἢτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλή-
 σας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημάς
 σοι ἦδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλά-
 κισ αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκείνῳ καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε,
 καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶτῃν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάβησο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικούτον καθευμένους.
 πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου λανθάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu sane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius datū
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est necta-
 re: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praeberere soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, positis aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μεираάκιον οὕτω καλὸν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδουθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἀπαξ Φιλησαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανεῖην, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεθηλυμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μου λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτῃ, τοῖς παι-
δικαῖς. οὐτοσί γάρ ὁ Φηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθα-
κός, ἡδῖαν καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ
σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τούτον ἐρπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ἰφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν
8 Ἐκτεθηλυμένῳ) Ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀτελογεῖ. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
cter utrisque, osculo ac nectare? immo si permisero ipse
vel semel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum nectari arbitrer suavium.

Iun. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones:
at mihi ne contigerit usque eo infanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis incessè, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: sed tem-
pero verbis, ne te magis irriter.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter istum pincernam
in me admittas.

Iup. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace

οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηβαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἠδέως ταῦτα οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐτῆς ἐς τὴν Ἰδὴν καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

- 5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὀρώων αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ Ἰδὴ ἀνέβρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμιнос ἀπέτρεπὸν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus averttebant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καί μοι ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπούσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιδι· οἰμώζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐβέλη.

Iup. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΤΟΝ Ἰξίονα τοῦτον ὄρας, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰ τὸν τρόπον ἡγή;

ἰ Τὸν Ἰξίονα) Ἰξίον Λαπίθης τὸ γένος ὦν ἡγάγετο Δίαν τὴν Οἰονίαν. Τὸν δὲ πιθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνεσκυάσατο· ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, εἴβα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἐμίλλον αὐτὸν τιμαρτεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδούς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὦν ἡράσθη

Ἥρας, ἡ ἀνῆγγελλε τῷ Δίῳ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὴν ἀπέκασε νεφέλην τῇ Ἥρα, ἥ μίγνυται Ἰξίον, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνδράπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἰπποκύνταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τριχῷ ὄψας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ αἰέρος μαστιζόμενον καὶ λήγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. I XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἀνθρώπον εἶναι χρηστὸν, ὧς Ἦρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὑβριστὴς γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὑβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρήσε' μῶν ὢν ἐπεῖρα τινά; συνήμι γὰρ ἐποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὧς Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείωρα ἐς ἐμέ' ὃ δὲ καὶ ἔστενέ, καὶ ὑπεδάκρυε καὶ εἶποτε πῶς παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πῖν' καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus fane; quippe iniuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitrator, me quoque certiores fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugias.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimebatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedii poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφείωρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνήν ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιτολὴ μὲν ἡδούμην λέγειν πρὸς σε, καὶ ὦμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσεγγεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξάμεν ἅτα, ὡς μὴδὲ ἀκούσαιο αὐτοῦ ὑβριστικά ἰκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἑρας γάμων; τοσούτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amatoria esse: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter perentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciscaris.

Sup. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει, τῆς ρίνός, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῶν ἐνθα ἂν ἡγῆταί σοι καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῶ Ἰξίονι οἶδα καβότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολλάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει, καὶ ἀΦόρητα πάσχει.

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutarisque facile in quamcunque iusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυβὴ τὸ συμπόσιον,
κακείνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσασατο ἀνιῶ-
μενος, οἷηβεις τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἀπαγε, μὴ ὤραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθας δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δοῶ, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειράκαλοι εἰ-

6 Ἀπαγε, μὴ ὤραισιν Σισυροί- τῇ συνθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη,
κίσται μὲν Ἀττικῶς. ὠφείλει γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνει. V.
μὴ ἕρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affecer.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipitur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχίσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ που τάχα ἔραν με φήσειεν αὐτοῦ, αἱ δὲ πιστεύσασιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῇν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἣν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄβλιος προσδεθείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἔξει, δίκην διδοῦς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se lunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iup. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboreque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Ι ΗΦΑΙ. **Ε**ΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθεὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiae filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patet aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut infi-

ἀγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἀν' ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίστοicon ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν ἢ τὸν Ἄρη' καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφάπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαραγμοῖς;

ΑΠ. Εἶση, ὧ' Ἡφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μένον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχῃς τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὧ' Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἄλλ' ὅψι αὐτὴν που ἐν σπαραγμοῖς τοῦ βρέφους.

gne bonum; qui Iapeto sit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se poterat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspice diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στω-
μύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει.
χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα κατεπάλαισεν εὐ-
θύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὰ πόδε' εἶτα μεταξὺ ἐπαι-
νούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλείψε, προσ-
πτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ κακῇ τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ
σκῆπτρον εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ
πῦρ εἶχε, κακκῶν ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τούτῳ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἅπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος
'Οδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν
'Ερμῆν, ἐκ γενετῆς συγκαληρῶσθαι
τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας
συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφε-
λόμενος τὰ ἐκούθινα ἔκρυψε. G.

3 Ἡδὴ στομύλα καὶ ἐπίτροχα)
Πολύκριμψα, πιθκὰ, εὐτράπελα,
ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, ὑπειγμένα
ταχέως. V.

14 Χελώνην) Τούτου μέμνηται
καὶ Νικάνδρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρ-
μάχοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero medi-
tatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quae-
dam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero
provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quo-
modo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Ve-
neris cestum furripuit, illum amplexae ob victoriam; Io-
vis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen,
multumque ignem haberet, illum quoque furripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπῆξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντείνόμενος ἐπὶ τὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαυρὸν, ὧ' Ἡφαιστο, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ με αὐτῷ Φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσχοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ αἵδου κατίοι, κλέψων τὴν κακείβην δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὖ γε ὑπέμνησας ὥστε βαδιῶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

2 Κολάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τὰς τῆς κιθάρης νευράς. V. ἐπιτόνια. V.

2 Καὶ μαγάδα) Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυ- 3 Γλαφύρι) Ἡδύ, καίλον, σοφόν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρὸν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo supposito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invidiam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & virgam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sublatum.]

Vulc. Recte sane admonuisti: quare ibo ad eum recuperandum, sicubi, ut ais, reperiat in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΤ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέοι μίᾳ πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἡφαιστεῖ· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾶ μου, εἰ μέμνηνα; πρόστατε δ' οὖν τὰ ληθές, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαίρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρηστὰ κινεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν ἀπολλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἷ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξύς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu diffecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an insaniam? Quin impera vere; quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυϊαν μαιώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένευκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θάρρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατείσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἑνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένην ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἑνοπλὸν ἦπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρίχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἥδη ἐν βραχεῖ γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαιώτρα μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυϊαν) Ἡ τῶν τιχτευσῶν θία. V.

8 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τοῦ ἐγκέφαλου ὕμινι. V.

10 Πυρρίχizei) Ἐνοπλος ὀρχίζεi. V.

14 Ἐγγυήσας ἡδὲ αὐτήν) Ἡδὲ κατὰ γάμου κοιναίαν συνάψας μοι αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae morem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi, quid conducatur.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrices, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura exstiterit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἰ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἔρᾳς.

Iup. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iup. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣ. ΕΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ESTNE, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνήμι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τοῦτο Φῆς.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse fane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ καὶ πανταχοῦ τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Ἐῖτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπέισθη, καὶ ἤκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄρφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελεῖς ἔτι αὐτῶ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μῦρον, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Eugene, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis! at quaenam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est testum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μητὴρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἀπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα πειήσων, ὅς' ἂν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nepi. Ubinam nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nepi. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ω ἭΛΙΕ, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, καὶ μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσῃς τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαιε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis intervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae iterum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post longum tempus.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ᾧ Ἑρμῇ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὁρῶν, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδέν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἔστιν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγε-
λῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ᾧ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφι-
τρυῶνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχέῃναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμι-
λίας ταύτης μέγαν, καὶ πολυάθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν
μιά νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦ-
τα δ' οὖν, ᾧ Ἑρμῇ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοῖ

16 Αὐτοὶ γὰρ) Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

Sol. Infolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians
ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, &
extra limites equos agere, idque mihi succenset, & pro-
pterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita
nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mi-
hi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum
qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non fatis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum:
is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At
illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἔνεκα χρή ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιῶν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῴῳ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καὶ κεῖνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι

16 Μὴ ἀνιέναι) Γράφεται, μὴ ἀνιέναι. V.

tem foli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem us

Lucian. Vol. II,

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγεννημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Ἰ ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ παιεῖν σε; ὅπότ' ἀν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐράτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰ ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδορακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατάγων, Ἀγχίσου ἑνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραντικά δεδιώς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπιλέλησται ἀπάντων. Ἄταρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαῖᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια,
ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
περικειμένῃ· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοῖνυν ἐγὼ ἀψοφητὴ
κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν· οἶσθα· τί ἂν οὖν σοι λέ-

*dimidia parte mihi surripuit meos amores. Atque adeo fae-
pe comminata fui, nisi desistat talia facere, me contractu-
ram esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumci-
furam alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sanda-
lio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem ti-
mesactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At
dic mihi, pulcherne Endymion est? malum enim hoc ma-
xime solatio mitigetur.*

*Lun. Mihi quidem fane pulcher, o Venus, videtur: tum-
que maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dor-
mit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dex-
tra vero circa caput sursum reflexa admodum decet fa-
ciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum recipro-
cat ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepi-
tu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-*

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἐρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίστε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἰππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις, θάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τασούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μενιράκιον ἐκεῖνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκεῖνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἄτε μα-
νικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαν-
τες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ,
ἀνείς τὴν κόμην, ἔται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐ-
λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐπικτυ-
πεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
οῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
ἡ Ῥέα, ἡ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς
Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς
λέουσι παραβαλεῖν ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάρρει μήτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα,
καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & as-
sumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sunt
& ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
latus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit
sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatu per mon-
tes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum ex-
citatur pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum
malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea,
vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus obiiicere: ista
timeo, in periculo te versantem videns.

Cyp. Βόνο esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
bus ipsis iam familiaris sum, & saepe beneficis eorum
tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμη-
σάμενοι ἀποδοῦναι μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν
ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττι;
καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς
δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ ταῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τού-
των. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἔρᾶν, μήτε σὲ
τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκείνου σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ
μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rheā, quando tandem illa
otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in
Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si osten-
dam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio
tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-
cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem,
nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit,
cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις,
ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ
ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iur. CESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter
vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convi-
vio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ταυτονὶ τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἀ μὴ θέμις ποιῶντα, ἦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταΦλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τὸς αὐτὰ δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρησίμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκερδὴς. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic fane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefectas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui vile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia fa-

ὅτε πρῶην ἀνῆλθές ἡμίϜλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος
τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός.
ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε
ἕξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκάς, καὶ παϊό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ
μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα
εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός
σε, ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μὴδὲ τὸν
Παίηονα ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε
ἡμῖν τὴν ξηνουσίαν, ἣ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς
τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνώμον, ὧ Ἡρακλῆς, προ-
κατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπίον, ἅτε καὶ πρότερον
ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κρεοντιάδης. V.
Μεγάρων· τέκνα τοῦ Ἡρακλείους, 12 Τὴν ξηνουσίαν) Τὴν εὐα-
ῤοσύνης, Θηρέμαχος, Δημοκόων χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti femustus, ab utrisque
corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego ve-
ro si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque
carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictus-
que ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile per-
citus interfeci liberos & uxorem.

Here. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam
tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim subla-
tum te proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paean
quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non contur-
bate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego
ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Her-
cules, priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam
obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ERM. **Τ**Ι σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; I

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ERM. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ERM. Τέθνηκε γὰρ, εἶπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ERM. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ERM. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. **Q**UID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ERM. Πῶς; ἐβέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον.

2. ΑΠ. Δισκῦειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐγέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάσον ἐχυσάμην ἐν Ἀμυκλαῖς, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ... ἐγὼ...)
Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτίθεις γὰρ εὐθείαν τὴν γενικὴν ἐπέφερε· οὕτως Ὀμηρος B. σκέπει· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῷ οὕτω ρητέαν τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ φανέν, ὅτι Ἀττικῇ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

6 Ὁ δὲ ἀπὸ τὸν Ταῦγέτου) Ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Ἀττικῇ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθείαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐγέσεισε) Ἐγείσας ἐφόνειπεν αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος ὡς μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάμαι· ἐπισπόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπασκλουθίσαντα, ὥσπερ ἐν ταύθῃ, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπιμαί· ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γενικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum proiicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐπαίησα, ἡδίστον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ εὐ-
ανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι
δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλων' ἡδεῖς γὰρ θνητὸν πεποίη-
μένος τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἄχθου ἀπεδανόντος.

3 Ἐπαιαίζοντα) Ἐπιθρήνοντα, ἐπιτραγυδοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utiq̃ue, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi natum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ ἰ
τέχνην ἔχοντα βάναισον, ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλίστας
γεγαμηκέναι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῇ πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ρεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-
ς Εὐποτμία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. **Ε**Τ quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem pronum

κυφότα, πολλήν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀναφρόδιτος) Ἀνδρὲς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias inveniustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ 3 Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κείνου ἔρα, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκείως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶε τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆ-
σόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse: Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit; Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que temperat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

ἩΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἡρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χολὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχευε, καὶ σπουδαζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθούσα, πάγτες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξυνοκτονούσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

I U N O N I S E T L A T O N A E.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: nun

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρώμενους αὐτῷ, λοῖζα καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ αἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατεύμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φανεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύζεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, αὐτῷ καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καλῶτι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἑδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2 ψευδόμεντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ καθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυματοζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατεύμενος) Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfecitrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄβλιος ἀπόλλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος οὕτω καλὴ ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐῷ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὐθις δακρύουσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

ΑΠ. **Τ**ι γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιώτατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπέ οὖν, ὥς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελαῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτῃ ξυνούσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἐδήσεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιβείς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἴτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὥς ὥτε· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγέννητο τῶν ἀρκύων, περιπλεκέται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. **Q**UID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possum ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium desert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφουγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξιν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευσεν.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροις κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ᾗδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τάληθες εἰπεῖν, ἐφθόβουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἀν' ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἀν', ὦ Ἀπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελ-
θὼν, ἐπαινέσομαι γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς
εὗξῃ ἰδὼν.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide:
magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσχυρόμην ἀν', ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιούτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διεσθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης·
μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινο-
μέναις γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ
ὅλως παντὶ μάλλον ἑοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος
τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώ-
σατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ

γ (Πάνυ μάλλον) Παρί. V. Γρ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. ME quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam fe-
minei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat co-
mam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mol-
lior iis ipsis, ad tympana tibiaeque & cymbala choreas
agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque
Tmolium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἴνδους ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρὸς; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ προσέστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ᾦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

2. ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύσθοντες ποιοῦσι-σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῷ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputer, qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tamen si videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ᾧ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἰ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Ἰ Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἐκτεινὰν σθέντες ὅτι ἰφαρμακεύθησαν ὑπ' ὡς φαρμακία· ἐνόμισαν γὰρ μεθυ- ἰκείνου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus.

Iup. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri- mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. ΤΙ δήποτε, ᾧ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἰκατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. QUID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἡ δᾶς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτηρ, αὐτὴν Φοβερά γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅποταν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν, ἐπιστείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταιί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορεῖται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, Θεσὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἡ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα) Προσπακουστήν τὸ διαφθερῶ ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua fit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, destituntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolare, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλοῦσα, ἣ αὐτὴ διασπασαμένη, διασθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπέλιψε· καὶ ὄρᾳ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθεος ἔχει πρόσωπόν τι Φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκορον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ 2 τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ Φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κακέϊναι λόφους ἐπιστείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι Φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδῃν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλακίς αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

rum iniiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, haberque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musæ vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positæ? an & illae cristas concutiant, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandæ sunt, & semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur; atque ipse adsto saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendæ: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αὐτὴν διὰ τῶν ὄρων· εἶτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τόξοτην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat.

Vn. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Vn. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τοῦτ' ἐμῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμει

4 Λαβὼν τοῦτ' ἐμῆλον) Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χερῶν δέχου.
Ἄπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. ΑCCEPTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idae mon-

δὲ τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ δὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστὶ τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄβλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωβοῦμαι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἠδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μῖα τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν 2 ἐπιστήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θαρροῦσα βαδιῶμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipsique dic: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoriis, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima sit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum est, ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπιδείξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δediaμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ Δύγατερ, συνδοκεῖ; τί Φῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρίῃς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων ἐπινεύεις δὲ ὅμως ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρέψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι καὶ θάρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἔστι καλὸς, καὶ τᾶλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σκοπεῖτε. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iup. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores fitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae fitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amoris deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερά δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ συνέσταιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὧ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἑρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὧ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὧ Ἀθηνᾶ, δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' εἶρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, com-
moda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non ad-
modum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea
sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis
obstet: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem ve-
nerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλοδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρᾳς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη
 5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰοὴν ὀρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod coniicere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae sumus: quin

ἔξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

HRA. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ μοι φαίνεται.

ERM. Ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαϊὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς.

HRA. Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην.

ERM. Τί Φῆς; οὐχ ὁρᾷς βοῖόδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

HRA. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ERM. Ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμεν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαλίζωμεν, ἵνα μὴ δια-
ταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

HRA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβερο-φ. ἴστί ὑπόσκαμβες, ἦν ἀφιασιν ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμενικῆ ραβδός, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσχιρτάντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, nī fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum-
montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere
digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quen-
dam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & re-
pellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in ter-
ra, si viderur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus
eum desuper ex improvviso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίστην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἦδη ἐν τῷ αἰτῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούφισον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὅπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degressi sumus, tui iam muneris, Venus, praerire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invifendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum surripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβελήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ δαιτητὴς οὕτως πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν. Χαῖ- 7
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλαί.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἦραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲν τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίᾳς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ σὺδέν' κελεύει δέ σε δίκαστῃν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησί, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄβλον εἶση ἀναγνούς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 Ὁ δαιτητὴς) Χωρὶς δικάστηριον κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu sane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῇ, δυνηθεῖην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὅποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὐταὶ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγάγοι τὴν οὔψιν ἀποσπᾶσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possum ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere admirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conveniat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quae capella capellam forma praestet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pulchrae, & fane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum: non enim vult abstinere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praefens probat: quod si ad aliud transierit, id aequè pulchrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμ-
βέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα ταύτας δὲ,
θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ERM. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ
Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῇ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλε- 9
πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων
τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ERM. Οὕτω Φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαί-
νεῖν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο
δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότῃ ἐξαρκέσει σκοπεῖν
αὐτάς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκρι-
βὲς τῆς ἐξετάσεως;

ERM. Τούτῳ μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπῃ καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis soror & coniux, illae
filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfu-
gias a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut
ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae,
sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturas: curandum tibi nunc, ut per-
agas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud
autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas,
sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore exa-
men habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua
fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; γυμνάς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδύτε, ὧ αὐταί· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεστράφην.

10 ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μείβης ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀποθήγῃ, (Φαρμακίς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἔχου μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τὰ αὐτὰ ἐντετριμμένῃν χρώματα, καβάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ καὶ ἀπόθου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηναίαν τὴν κόρυν ἀφελούσα, ψιλὴν τὴν κεφαλήν ἐπιδεικνύεις; ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μὴ σοί

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non folas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferrī: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestis: atque ergo deponere.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνευ τοῦ Φοβε-
ροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφ' ἧται.

ΑΦΡ. Ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, τοῦ κάλλους, ἡ
τῆς ἡδονῆς; οἶα μὲν ἡ παρβένος; ὥς δὲ βασιλικὸν αὕτη
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὥς δὲ ὄρα ἥδε ἡδέως, καὶ γλαυκὸν τι καὶ προσαγα-
γὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἥδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας·
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι,
ὥς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω πειῶμεν.

ΠΑΡ. Ἀπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καὶ πειδάν με ἀκριβῶς ἰδοῖς, ὥρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma; quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosum subrisit. Iamque ego quod fatis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsum singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, restā.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τᾶλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς Ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα' πλὴν ἀλλ' 12 ἄπιθι, πεπράζεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι, Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, οὔποτε ἦττων ἅπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰὲν κρατῶν πολεμιστὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηνᾶ, θεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρᾳς, ταυῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδύθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praestantem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fient in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna, sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed indue iam vestes, atque impone galeam; fatis enim vidi. Venerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει κατ' ἐν 13
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν,
 ὅποιον οὐκ οἶδα εἰ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τας πέτρας, κατ' ἄστν
 ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν
 αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷά περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα, καὶ παρασχῶσα

Ven. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formose, & isthaec ex me
 audi. Ego sane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuvet honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaue
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἐαυτὴν ἔκδοτον, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτῃ· νῦν δὲ ἡδέως ἀν' ἀκού-
σαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἔστι Λήδας, ἐκείνης τῆς
καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπετῃ κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην·
ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολλὰ,
καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε
καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον
ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατ-
έστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν
ᾤκνητησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
νους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ladae, illius formosae, ad quam Iuppiter devolvit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam conveniunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δοῦν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, καὶ πειδῶν ἀΐσκη ἐς τὴν Λακεδαιμόνα, ὅψεται
σε ἡ Ἑλένη· τούντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴῃ τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεταιί σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐβελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
συνεκπλεύσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὼν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω
ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἡμερτόν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαραοῦσα δεή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus: ego quippe
novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum
Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te
Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut
amore capta te fectetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto
marito, animum inducat, cum homine barbaro & pere-
grino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: na-
ti mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros:
utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido qui-
dem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem ama-
re: Himerus autem tibi ipse circumfusus, quod scilicet
ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Ego met

σομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπεύσομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧς Ἄφρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὧς Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμεΐψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἐρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσωμαι;

10 Κλέμει κανφόρον) Φιλόχορος
ἐν Β' Ἀθηδὸς φησὶν, ὡς, Ἐριχθο-
νίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένους φέρειν

τὰ κανᾶ τῇ Θείᾳ, ἐφ' οἷς ἐπέκτιστο
τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Πανα-
θηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχοῦμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γέ ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκ οὖν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubira: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. **Η**ΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURI.

Mars. **A**UDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi.

ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζῃσθέ με, μάτην
 πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
 ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
 καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ τᾶλλα
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν κατ' ἐν' ἀπάν-
 των ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖν·
 ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερτέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσεν
 αὐτόν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβω-
 μεν, οὐκ ἂν πεισθεῖν.

2 EPM. ΕὐΦήμει, ὦ Ἀρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ
 τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

AP. Οἶε γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν,
 οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν
 μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπει-
 λῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ
 οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabi-
 tis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si volue-
 ro sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul
 ac mare adducta in sublimē tollam: & cetera, quaecun-
 que ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares,
 omnibus fortiozem esse & validiozem, infitias non iverim:
 sed una iunctis tot Diis superiozem esse, ut pondere no-
 stro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pon-
 tum assumferimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia,
 ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec di-
 cturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse no-
 veram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi
 audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: me-
 mini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηναῖα ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ τὰυτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ, καὶ βραντῇ. τὰυτα λογιζομένων ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ERM. Σιώπα· εὐχόμει. οὐ γὰρ ἀσφαλές οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ ταιαῦτα.

& Minerva seditione mota fructisque infidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit muratus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. **Χ**ΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ERM. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὡν τυγχάνεις;

ERM. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURII.

Pan. **S**ALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sim ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχιδίός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵ-
γα. ἔμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην,
καὶ πώγωννα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα, καὶ τραγι-
κά, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅσα ἀν' ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ
υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυ-
τὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ Φῆς σου μητέρα; ἦπου ἔλαθον
αἵγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἵγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σε-
αυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω.
τί δακνὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς;
τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε
ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram:
meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso
tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, &
cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium,
o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum,
qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid
imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stuprafti; sed fac, ut in me-
moriā redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim
intulisti: quid commorfo digito quaeris, multumque hae-
sitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi debe-
ret, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε·
ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω ἑαυτὸν
ἀπείκασεν, ὡς λάβοι καὶ διὰ τοῦτο ὁμοίος ἀπέβης
τῷ τράγῳ.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖ-
ρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiae & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se assimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale. quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρβένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση.
 ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτην δὲ καὶ Ἀ-
 θηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι,
 ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
 σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ
 Πανὸς ὄνομα.

4 EPM. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη;
 τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ
 οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὸν μῖᾶ.

ΕΡΜ. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ
 τῇ Πίτυϊ σύμφημι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου
 Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οἷσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶ-
 τα αἰτοῦντί μοι;

fi greges meos spectes, quocunque circa Tegeam & per
 Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio
 Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut
 virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est,
 spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi
 Panis sit nomen.

Merc. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o
 Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantulu-
 lum; nec contentus sim una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn
 in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis
 atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam pri-
 mum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ ΣιλοΦρονοῦ πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ- 1
Φοὺς εἶναι Ἐρωτα, καὶ ἙρμαΦρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὖ
μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχῶν ὁ δὲ θήλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος
ὑπερμέγεις εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ
ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν.
Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
ὄντι Πρίαπον καλουμένῳ. Ἄλλοι
μὲν Διονύσου μὲν υἱόν, μητὴρ δὲ ἢ
Ἀφροδίτης ἢ Διόνης. Μνησείας δὲ
ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
πον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης
υἱόν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀμοφίᾳ τῶν μηδίων αἰδοῖ
ἐχομένην. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῆσσαν
μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστρός καὶ μίξιως
ἀμειμπτον ἔχει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιό-
λιον τοῦ λοιποῦ σώματος γινισθαι
φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
diffimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem
undiquaque pulcher arcum tractat, & potentia non medio-
cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir,
& ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλων· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσεν, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλων· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἥν τις Ἑλλήν ἀφίκεται ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσатτομένη τὰς σφαγάς;

2 ΔΙΟ. Εὐγε ἐκείνη ποιοῦσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶτῃ ἐν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi fane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, & fanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκω γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῶ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρηγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖος αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγγνωστός γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἂν, ὦ Ἀπολλόν, ἀγάγοι τὸν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ νήφοντα ἂν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γέ, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜ. **Ε**ΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτηρ, ἐν οὐρανῷ Θεὸς ἀβλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μῆδεν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἐτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μῆδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Merc. **E**STNE enim aliquis, mater, in coelo Deus miserior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere symposium oportet, & postquam instravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ
 νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
 γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαιόστραις
 εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκ-
 διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμε-
 ρισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2
 ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἄδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκά-
 στην ἡμέραν καὶ ταῦτα κακείνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ
 οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυσ-
 στήνων γεγνημένοι, εὐωχοῦνται Ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας
 τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκον-
 τά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Καδμου θυγατρὸς, ἣς
 ἦν πέπομθέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ
 ἀναπνεύσαντα, πέπομθεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκε-
 ψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν,
 ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere,
 defunctosque prosequi, & adeste ad tribunal. Mihi scilicet
 non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris ver-
 sor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed
 praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mi-
 hi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ledae liberi alter-
 nis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem
 singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae &
 Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur
 curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro
 illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi
 filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, an-
 tequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Da-
 naën: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu
 Antiopam vise. Iamque plane confectus animum despondi:
 atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατόν ἦν, ἠδέως ἂν ἡξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφοις, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρώντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt.

Mai. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. ΟΙΑ πέποιήκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπᾶσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. Q UALIA patraſti, Titanum pessime! perdidisti quae in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concredito curru; qui haec exussit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac nisi animadversa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

νον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλ-
πισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἦδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀΦη-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ,
καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ ὁρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολῦ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-

9 Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀπορρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
geffi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accurat[i]one haec
res, & si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabafne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem.

σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρή βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερένεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὐτῷ ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλικὸς ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχαιῆς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἥσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μεираκίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ θεία ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἵχετο τῆς ἀντιγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immixtis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compositionem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adeste me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, satis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅποσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέστερος. ὥστ' ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτέωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ὥα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηζάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ρυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῇ, πότερος ὁ Καστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκείνος Καστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Αρ. **P**OTIN ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἄπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσони συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὦνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τά γε ἅλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὧυ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστήρ ὑπέρανω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκουσ ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnorum, quae acceperit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebrycē Amyco vulneratus, quando Iasoni focius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utriusque albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiā illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledaē filiorum,

ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάलिστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς θητοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἀριστος ὢν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῶνται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν που ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.
alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrant Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vectos servare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. **Κ**ΑΛΟΝ ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν
Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμνηνῆναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί' Ποσειδῶνος γὰρ υἱός
ἐστίν, ὅποιός ἂν ᾖ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος
εὖτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἄμορφώ-
τατον, μονόφθαλμος, οἷε τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν
πρὸς τὴν μορφὴν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον
ἄμορφόν ἐστιν ἀνδρώδες γάρ' ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει
τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὀρῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν.

⚭ Ἐνάλιοι διάλογοι ἱε, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ μυθεύμενα διαπαίζει. G.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. **P**ULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Sicu-
lum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qua-
liscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipse filius ferus adeo &
hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme,
unoculus, censuerint genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni
plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus
decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τούτου οὐ φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἰτνης, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιάλος ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιά· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξίεραστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθονος οἷε γεγενῆσθαι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τούτου, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλὰ. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότερ' ἂν ἐθε- 3

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam opprobrii libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a specula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invidemus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod affueverit caseo & lacti: cuncta igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινός, εἵποτε γαλήνῃ εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐκαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἦν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
στὴν καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν,
ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινέῃ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶν ἑπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ Φίλῃ,
ἔνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτὶς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει
ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῶδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο

14 Κόλλοπι) Ἥλαφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi fit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, proſa in aquam deſpectans, contem-
plare temet ipſam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quiſite: illud autem non laudatur, niſi eniteſcat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
iſtum habeo; at veſtrū nulla eſt, quam ſeu paſtor, ſive
nauta, ſeu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & muſicus eſt.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comeſſatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus ſit pro-
pitia, ut aſinus aliquis rudere fuit viſus: tum ipſa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quaſi manubria erant, quibus cum iugum addidiſſet, at-
que alligaſſet nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreſte quiddam & abſonum, dum aliud ipſe vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπήχει ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῃ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν, οὕτω λάλος οὔσα, βρυχωμένῃ· ἀλλ' ἡσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀβυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν Φβονήσειέ σοι, ᾧ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς Φασί, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶῃς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellent, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, ursae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invidet tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorrem scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὅς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτῳ ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐ-
θαρσὲς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς
ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualia sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
extraque teli iactum erat, Ulysssem sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐΨάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν Φάρμακόν τι ἐγγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐδὺς ἐδέκει μοι περιΨέρεσθαι πίνοντι, καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθω- 3
ρες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; σὺ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθης ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξέθορες) Ἐξπαύσας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca fursum deorsum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebarur. Ulysses autem quo pacto effugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a ianua.

ΚΥΚ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀΦεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιώντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεῖς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξεληθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praeci-piensque arieti, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitati autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

ἄδύνατον, τὰ γούν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλφεῖ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὡς
ἔθος παταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
χυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστὰς, καὶ γλυκὺ
φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέιγῃ,
οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἔρω-
διοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν πον, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν
σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον,
ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. QUID hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus
in pelagus nec commisceris falo. ut quidem mos est flu-
viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
cretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea
purusque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerfu-
rus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

G

ΠΟΣ. Γυναικὺς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἑρᾶς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' ἀπίθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκέينو δέ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethufam vocitant.

Nep. Novi sane non inveniustam, Alphee, Arethufam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethufam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethufam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones : quin tu perge ad dilectam ; cumque emerferis a mari , mutua conspiratione miscetor fonti , & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΥΣ.

MEN. **Α**ΛΛΑ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεύ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ εἰςλέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοῆτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΜΕΝΕΛΑΙ ΕΤ ΠΡΟΤΕΙ.

Men. **A**T aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile ; quippe marinum ; & arborem, id quoque ferri potest : quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est : verum, si & ignis fieri possit, qui in mari habitat, id valde admiror, ac minime credo.

Pro. Ne mireris, Menelaë : nam ita res est, fio.

Men. Vidi ipse equidem : sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praestigias quasdam admoveere huic rei, oculisque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

- 2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτὸν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὲς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἐωρακέναι πάποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς οὗτος
εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ,
ἠδέως ἂν μάβοιμι παρὰ σοῦ.

- 3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας,
ἐκεῖνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν
χρῶαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλιεῖας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis re-
fideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas
memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, id-
que negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam
species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fue-
ro, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, vi-
dearne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adsit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vi-
disse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque
acetabula, & agglutinatis haeserit cirris, illi similem se red-
dit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pesca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ Φανερὸς ὦν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικώς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaue nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibilius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo fane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιάμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. **V**IDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris inter coenam in Theffalia, quod non & ipsa fuerit vocata ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillum

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίαν δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις αἰδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνῃ ἐπεγέγραπτο δέ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινοῦμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἤκε ἔνθα Ἡρὰ τε, καὶ Ἀφρο-
 2 δίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. Καίπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιεῖντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προῦχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea fervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at haec sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιον) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἷδ' ἐτε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημι, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώτῃ.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans spectator; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. ἘΠΙ τὴν Λέρναν, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται καὶ ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα, ἔγωγε καλλίῳ παῖδα ἰδών.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Tri. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formosior me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ Θεράπαινά τις ὕδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὔμενον· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνομα· ἐπυθμένη γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδαρ τε ἀρυσσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἀργους εἰς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἀργος, ὥς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὕδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἰωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὕδροφορίας. καὶ σχεδὸν που κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰοῦσα εἰς τὴν Λέρναν.

§ (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ, V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaī istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, & ad opus suis manibus faciendum instituit, atque etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro ministeria condoces facit, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem situlosum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquationis; & fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἴδού σοι οὐτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καῖπειδ' ἄρεσμεν ἐς τὴν Λέρνην, ἐγὼ μὲν λοχίσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὅπότ' ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὐτῇ σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ Θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί.

Ner. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ocissimum.

Ner. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Ner. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν κατέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀβλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπάνυμόν σοι ἀναδοῦναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραι πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, ἐν ἁδου ὑδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πῖθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας διαχρήσαντο οὐκ ἐν δίκῃ. V.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΤ.

Ι ΝΟΤ. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκώρησεν ἀλοῦς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκώρησεν) Ἐξεπαρθένευσεν, οἷονεὶ διέτεμε. G.

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕΡΗΥΡΙ.

Not. ILLAM ergo, Zephyre, iuvencam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Zeph. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπέμψεν· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξῃται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κῦει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γε οὔσα· νῆ Δία εὐνουςτέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὅρᾳς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐδὺς ἐποίησε;

fed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: viden', ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὧ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος οἶδε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumserit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Ι ΠΟΣ. ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲ Φιλάνθρωποι ἔστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. RECTE vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, cum a Scironiis saxi cum matre incidere in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἰκαδὲ
ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βάς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἄσαντα θρήνεν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus;
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lessio sponte finite

τα ἑάσατε ῥίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipsum : mox citharoedi habitum indurus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices : dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

I X.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. ΤΟ μὲν στενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

N E P T U N I E T N E R E I D U M.

Nep. FRETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Hellepontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago;

ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστοὶ ὑπὸ τῆς μητρυῖας πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης.

NHP. Ἀλλὰ κακείνην σῶσαι θέσεις, χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

NHP. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, praecipue cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Nep. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratificantes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Nep. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβάσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγείσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπέληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχορὴν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχορὴν ἄλλ' ἢ Μοῖρα πολλῶν τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immenso patens, obstupescita, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephete potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕψαλον ἐπινήχουθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. I NSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, testā fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

Φηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γὰρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῖσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Συνήμι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδουθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε.

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iamiam factum erit, Iri: verumtamen quem praebebit ipsi usum in lucem edueta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi obstrinxit terram, ne praeberet Latonae commodam pariendo sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe nondum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, *Lucian. Vol. II.*

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
 δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες,
 διαπορρβμεύσατε τὴν Λητῶ ἐς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
 τα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν Φοβῶν,
 τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμω-
 ρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι
 εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητῶ καὶ τικτέτω.

ac fuscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherri-
 mos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo ;
 cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
 ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
 nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; ve-
 niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα·
 κατὰσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. Ἦφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ
 κακοδαίμων, καὶ ζῶ.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
 mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
 ser, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας
τοὺς ἀβλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς Φοβηθεὶς
ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
γὰρ πλησίον που ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι·
καὶ ἕκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐ-
τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον
ξήρὸν εἰργασται. ὅρας δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
ῥήμηςας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, mise-
ratus infelices irruì tanquam undis mergiturus, quo territus
abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
quodcunque in Aetna, & sicubi uspiam collecto, imperum
in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
assavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
cum effervesecisset, parum abest, quin totum aridum red-
diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillem, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Ι ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάρσωσιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀβλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβάλων. εἶτα τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον οὐ· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπύμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον· Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Καὶ μὲ δακρῦσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σεριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπασαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὃν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mōnes: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

Ι ΕΝΙΠ. ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τὰ ληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεῖς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. **N**ON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, viriaſti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

βραδύς, ὃς κάρης οὕτω καλῆς Φοιτώσης ὀσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερέωρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐβρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψε ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὐ μένουν· ἔφης γὰρ ἀπιδὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτα ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνησθα τῇ παιδί· ἀντ' ἐμοῦ.

lam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastidiosum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe sprevisti: nihil autem Tyro mali contigit, cum putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud ita sane: dixisti enim, cum abires, te Neptunum esse; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ᾧ Ἐνιπεῦ.

Ner. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1 ΤΡΙΤ. ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ᾧ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὥς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ᾧ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχῆσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ ἄλλ' ἴστε, οἶμαι, ᾧ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. CETUS ille vester, Nereides, quem in Cephei filiam Andromedam immifistis, nec puellam laesit, ut arbitramini, & ipse iam interiit.

Ner. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaë's filium, quem cum matre in cista proiectum in mare ab avo materno servastis, eorum misertae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διασί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρο ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη γὰρ οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἤγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάβευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδὼν; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδει.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiavi Andromedae, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαϊᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγειος πέ-
 τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
 ὧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἑνερθε
 τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην
 αὐτῆς, ἀνθρώπα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
 δὲ ἀλοὺς ἔρωτι, ἔχρῃν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοη-
 θεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερὸν,
 ὥς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
 νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται·
 τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κόπτειν προκειμένον, ἐτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Per-
 seus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem,
 dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam
 expergefierent forores evolavit. Ubi vero ad hanc mari
 praetenfam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans
 Andromedam conspiciatur expositam in petra quadam pro-
 minente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capil-
 lis, feminudam multum infra mammas: ille primum mise-
 ratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum
 sensim amore captus (oportebat enim servari puellam)
 opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde ter-
 ribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens
 iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu
 ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθνηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μεδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρβένου, ὑπο-
σχῶν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμῇ ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἡλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
της γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspenso pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

Ι ΖΕΦ. ΟΥ πάποτε πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἅφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμεν' ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;

ἢ Ζέφυρε τὴν πομπήν) Πομπὴ ἢ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις παρὰ Θεουκυδίδου. V.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti, Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut quanam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum videas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contingitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκ οὖν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα 2 παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκήρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν Φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἠνεμωμένον) Ἀτέμω πιπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta; iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se affimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatum pepulum continebat.

3 NOT. Ἦδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἔρω-
τικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπαμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδῶ παραπολὺ, ὦ
Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμαν ἐγένετο, καὶ
τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παθεῖχεν ἑαυτήν. ἡ-
μεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν ἔρωτες δὲ πα-
ραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὥς ἐνίοτε ἄκροις
τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δῶδας
φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύ-
σαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμί-
γυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι
ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περι-
εχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρ-
ματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων,
προῆγε γεγηθῶς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, &
amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora mul-
to, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustro-
que ad se attracto laeve sedatumque se praebeuit: nos au-
tem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores
solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro
iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam
fummis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes
canebant simul hymenaeum: Nereides vero emerfae ade-
quitabant in delphinis applaudentes, seminudae pleraeque:
tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum
visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam.
Neptunus quidem conscenso curru, assidentem lateri Am-
phitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ
κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο·
ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην
εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν·
ἠπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεάς. ἐγὼ δὲ γρύ-
πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

6 Δικταῖον) Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ
οὕτω καλούμενον. V.
10 Μίλανας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνέει, ἐνθα
οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
sae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis, iam
enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
imperu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΣ.

Ι ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἔπειδ' αὖ
τάχιστα ἀνέλθης (σὸν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι
αὖριον) ἢν που ἰδῇς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' ἂν αὖ-
τὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρι-
ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰ-
πεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογέ-
νης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἡκείν

Ι Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τού-
τοις τοῖς διαλόγοις διαπαῖζει βού-
λεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ
τοῦ ἄδου λεγόμενά· καὶ διὰ τοῦτο
Νεκροῦς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους δια-
λεγόμενους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐ-
τοὺς ἀνόμασε. *** Πολυδεύκην)
συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ
ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν· τὸν δὲ
Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον.
Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάσταρ,
ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς
ελεήσας αὐτὸν, ὡς λόγουσιν, ἐποίη-
σεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ
μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφω
μὲν ἦσθη υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ἐκ Λή-

δας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ
ἀθάνασιαν τῇ κεκληρω-
μένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοστοργίας μὴ
ἂν ἔκτ' ἀλλήλων διάγειν προφη-
μένοι· μὴ δὲ εἴσι, τὸν
δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν,
ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ
γένους ὑπερήμεροι, ὁ μὲν
τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων
περιπολεύει. ἄλλός τε καὶ συ
ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθος φησὶ, κατα-
χωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι,
διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην
λο ὡς ὤθειν αὐτοῦ τὸ
τνικὰδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τέ-
πον περιουστῆν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escen-
deris, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicu-
bi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Co-
rinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se phi-
losophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iu-
bet Diogenes, si tibi satis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκόμενους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἀνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν Θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ᾧ Διόγενης· ὅπως 2
δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποῖος τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυ-

ιο Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ
δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ
ἐπὶ τριόδῳ, καθάρσια τυχὸν τῶν
ζώντων. τινὲς δὲ αἷμα καὶ ἀκατα-
σκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ
δαίμονι ταῦτα ἀνέιτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπρίαν. τί γὰρ ἂν
καὶ δαίμων ἐκ τούτων στίσαντο;
Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δεῖπνων τούτων
Μένιππος αἷμα φαγὼν αἰ τήθηκεν
ἀπειθήσας τούτῳ, διακαμφθεὶς αὐ-
τὸν. V.

funt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non desines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni
Lucian. Vol. II.

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπνυ-
χαῖς τῶν ρακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ
τοὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὑρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαι
τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύας
ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύου-
σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα
ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευστον εἶναι φήσου-
σι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

3 ΔΙΟΓ. Ταῖς πλουσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum assumentis varium:
ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter men-
daces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciiis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam phi-
losophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa serio ipsis denuntia, ut desinant nu-
gari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo,
& eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse di-
cent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuntia ist-

ἀπαγγέλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοῖς συντιθέντες, οὓς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε, τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοζένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροκὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροὶ ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσι σὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν

4 Ἐνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν) ματι τῶν τεθνηκότων ὀβολόν, τὸ ναῦ-
Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στό- λον δύναι τοῦ Χαράνος. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito; Megillo Coriathio & Damoxenio luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacón, nam sunt sane mul- ti, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκτελέσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγετες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαι γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελάω.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istis in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὲ τὸν κύνα παροικιῶντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικησόμεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croes. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τὶδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσί, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελά, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δέ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ ὁ Σαρδανάπαλος. V.
Κροῖσος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντέχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos fit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum remiscences, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, iridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piaculalia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμότητος ἂν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάσειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰ δῶν, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tunc etiam deliras, Pluto, qui calculum adicias eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebaris, dignos, qui adorarentini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὐγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὰρ δέ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita institute: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, sæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

III.

MENIPΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, ἱκετοὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιάσθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

2^{ος} Τροφώνιε) Τροφώνιος οὗτος, ἔρωτι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι θεός, σπύλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκίσσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιοῦτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἐπιόντες ἐχρηστο ἀπηγριμμένοι τὰς ὁψεις, καὶ ἀμειδίως διετίλουν καὶ ὄχροι καὶ δύσκολοι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον· ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τὸν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντεύχων καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφώνιου μεμάνευσται. V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλό-

δοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἶκημα, εἰσεληθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λαμαρχοῦνθεις ἀπέθανεν· ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμόνιον τι τῆς μαντείας ἐτίλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χερσίν ποπανά, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλεχρῶσιν ὅφεισι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχασιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντευσόμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. V. Os autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis eilis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰκας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τοῖς τοῖς.

- 2 ΜΕΝ. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναῖς γελοιῶς, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τίπος, ἐν ᾧ ἱμαν-
πέτο Τροφῶνιος. G.

12 Ταῖς ὀθόναῖς) Τοιούτῃ γὰρ
ἐχρῶντο τρόπον οἱ μαντεύομενοι εἰς

Τροφῶνιου. G.

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν.

Ἄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει,
εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa fumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praescireris, & praedicere possetis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilocho hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatuſque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepero: per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse. quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

ΜΕΝ. Ὁ μήτε ἀνθρωπός ἐστιν, ὡς Φῆς, μήτε Θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτε μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὀρῶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα ἡμοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισάμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus sane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τρωπατῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἥλους δέ, καὶ καλαΐδιον, ἃ οὐ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς;

3 Τρωπατῆρα) Τρωπατῆρ ὁ κατ-
έχων τὴν κόπην δεξιός. V.

5 Καὶ ἀκέστραν) Ἀκέστρα ἡ βελὸν ἢ μείζων, ἣν νῦν σακχοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διεπρωγότα τῆς ὀβί-
νης· τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασίν, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτις, καὶ ἀκί-
στρια καὶ ἀκιστρίς οὗς νῦν ράπτας

καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἶδέναι, ὡς οἱ πα-
λαιοὶ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας
τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ
κέρως τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ὃ ἀνίσταται
καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ
τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν
ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατύν-
των. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonem, ipfis quinque drachmis emi; & strophum alligando remo binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino persolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii parentes rimae, & clavos iidem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρώους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχὰς 2
μενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ἄρας, ἀΦικνούνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ἔσθημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἷσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματαῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκῃ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· εὐχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασι.

2 Ἀθρώους) Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si peffis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, peffima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestet ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nostri quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublati, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque fimiles istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiatī sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δοῶμαι ἀν' ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμῦριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ᾧ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀποπον ἀν' ὀξείε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui venentur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatores eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαινώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανεράῳ καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόμεναι, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἣν ῥαίσῃ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτῳσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ὅσικως ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται, ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσ-

8 Προαπίτῳσαν) Προαπέρχωνται. V.

11 Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς ἐλπίδας ἄγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tandem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vindicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando aegrotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: immo etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi vero iam sorte inter se divisa securi pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περὶ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· αἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἷμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα' ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις πρωθήβης γενόμενος.

1 Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἰάντος πατὴρ τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἰσχυρεῖται ὑπὲρ γυναικὸς τελευτῆσαι. G. 4 Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ, ὑπάμεινον. V.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro se ne denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1 ΤΕΡΨ. ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τοῦ θανάτου τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέροντα Θούκοιτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. I STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποβήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπὲρ γηρῶν, ὀδόντας τρεῖς ἐτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἐτι ἡδὺ εἶδόντα, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελά-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus infidiabaris ipsi, avide exspectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρρωμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτόγε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἀν' ἐνίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βούν πολλὰκις ἐκφέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσούτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν. χωροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐν τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ ἀντὶ τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω μᾶλλον χωροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhiatis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπίρρυστοι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγόντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν· καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττός ἀτελής, ὑποκράζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβῆσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τα πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἑκάστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἰτία γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγόντες.) Καταγυλασθέντες. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odifse se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sedati; liberi autem & natura, sicut iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt denariis emuncti.

Terps. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumsit, semper mox morituro similis, & quando intrarem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam insensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis infomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: immo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, infomnia, in-

Lucian. Vol. II.

δες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφειστήκει
 θάπτομένῳ πρώην ἐπιγελαῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπιμήκιστον,
 πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελαῶν· μηδὲ πρό-
 τερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
 λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
 ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεβνήζεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίαν· καὶ Φείδων γάρ, καὶ
 Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. Ζώης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
 κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
 stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
 divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
 quidem moriaris, quam fueris persecutus omnes istos adu-
 latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit;
 si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
 Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
 ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
 crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ. ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ ἔμην γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγών, ἀπεπνίγην, οἶσθα; παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τε ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἔδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem optetiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quidam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Ptoeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis,

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδόῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφῆσιν αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἑρέϊν εἰκας.

- 2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοιμούς ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἑμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἑμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάσθην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς· τί τοῦτο; γελάς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἰ
 1 Ἐπεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Ptoeodorus petisset bibere, (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden', o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τα συνείς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, αἰά γε ὁ οἰνοχόος εἵργασται.

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patraffet.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΥΤΟ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄβλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπών.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετα;

ΚΝΗΜ. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Cnem. Hoc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κείνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κείνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδαι· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλνεία· ὥστε σοφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit, ignoro. Ego sane repente sum mortuus, testō mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Itaque dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

ΣΙΜΤΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γάρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τοῦτο δοξεῖ.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἠδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ 2 παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Ὅκτο annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis delicatiores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ χαβά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρον ἦν, ὡς λίγους, γέρον ὃν διεβίβασε μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V. εὐν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη.

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec comoda. Summo mane statim ad ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur, ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea, & senili muco fluentem, mirifica voluptate colebant;isque eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διεπόρθημευτας, εἴτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεράστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ ταιούτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίσματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὕτως πολὺς ὢν, ὅ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ κλαυσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μαρβάνω σου τὸ κάλλος, ὦ Θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος θ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημεάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem & pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus infidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, & alius alium praecedere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἤπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μερα-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἄτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρη-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλιάθος Πύλιος ὢν
ἀπὸ Πύλου (γῆσος δὲ αὕτη τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πο-
λίμου καταλαβόντες, καὶ μονομά-

χητε Ἐάνθα τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε.
Τοῦτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

dictitabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεως συνετώ-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῶν τὰ πράγματα. μι-
κρόν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαβρόν
ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὅπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **A**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everſa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti farcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμείον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα παραδέχασθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ Ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὰ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

EPM. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλα) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἔγγειος. V. Τὰ εὐαφρότατα τῶν σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. ὅση δύνατ' πλεῖσθαι, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunt abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Incende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' αὖτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμολέως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος οὐ τὸ Φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδῃ τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαβεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὖζωνος εἴ ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4

τοσί, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἤκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

9 (Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικός. G.

sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes: Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu tripalientus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρῆσει γὰρ τὸ πορθημεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι φίλος εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ εἰκας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαιίστραις ἰδών.

5 Ἐφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱμα- χλαμύδα καὶ πόρπῃ καλούμενον.
τίοις ἐπίβλημα, ἥτοι μανδύς· καὶ G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectio-
nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul
inciderint.

Lamp. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque
purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam,
& iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, car-
nium mole gravis, quis es?

Dam. Damasias athleta.

Merc. Ita fane videris: novi enim, ut qui te saepe vide-
rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθαι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρας, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος ταῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ, εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλούτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν 6 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μὴδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μὴδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnis obtegariis: quamobrem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscende. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitiae insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ αὖ καὶ πάβοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βούλεις; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο Φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη,
8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν Φροντιδίων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαβὴν πᾶν ὄντα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάβου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρω, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή-

3 Ὁ ἑνοπλος.) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iuppiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam inficitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaeestio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τοῦτι, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίβημαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνά τοῦτον ἀποθέσθω, 9
ὦ Ἑρμῇ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὁρᾷς· πέντε μῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον.

ERM. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν καπηλατουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quisquilias, ac minutas disceptationunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollietiem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista, quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem fane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L.

ΕΡΜ. Μένιππος ούτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάβρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρυεῖς, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὔν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

8 Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῶ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πύραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice ufus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Sécuris est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, deiectis ibi fordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocios infcende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόβου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦΦά γε καὶ πάνυ εὐΦορά ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. Καὶ ὁ ρήτωρ δὲ σὺ, ἀπόβου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. 10

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάρθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὐβυνε, ὦ πορβμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάβωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμούς) Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκοπεῖται, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris expers & generosum, acrisum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarissimos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum; dirige, portitor, clavum. Bene nobis fit. Quid ploratis;

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera fit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΣ.

ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὐ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγώ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

5 Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο) Ὀμηρος
ἡσάγει παλαίοντας Ὀδυσσεῖα καὶ
Αἴαντα φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσ-
σεῖα, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε.
Αἰνιττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὅς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος,
ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τευ-
τέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκο-
μίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dicere, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
 λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία
 νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
 ται ἀφρόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
 ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ
 Κράτῳ τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
 κύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμα-
 σίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν
 δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
 γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυ-
 πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπῃ ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
 πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
 εὐθεῖαν ἐκείνην προίοντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους
 μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntes laeti rident cuncti ob Lam-
 pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
 ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
 largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
 ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
 nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
 praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
 nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
 ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
 ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
 crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praeestas, Menippe. Sed quoniam in por-
 tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
 ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἐστὶ καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera fit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκεις, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὐκ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἡ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

ἢ Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο) Ὁμηρος ἐλάγει παλαιόνας Ὀδυσσεύα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσεύα, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε. Αἰνιττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὅς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τευτ-ίστιν, ἢ προκόμεσόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dicere, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῖται ὄντες καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφω τεθναῖσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους αὐτῶ γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeia Moerichus, si prius decederet, domino relicto fuorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi verò observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris coniectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praefagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὐ' ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμεν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενης. ἃ γὰρ ἔχρην, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κερινθιακῷ κελπῶ ἡ Σικυῶν. Ἡ δὲ Κίρρα ὁρὸς ὅζῳ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου νῦν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνέμω. G.
4 Εὐ' ἐποίησαν) Ἀντὶ τοῦ ἱπαθον, Ἀττικῶς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριολαίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, eversa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nanciscerer eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Crat. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα τὰυτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαβρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἡ σοφίαν, ἡ παρρησίαν, ἡ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στέγειν οὐ δυναμένου) Δίχισθαι, καταλείπει. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi quoque etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, neque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffuentes prae luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protinus & diffuebat, cum fundus ingesta continere nequirit; quale quiddam accidit Danaï filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ ταῦτα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβελὸν ἔξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;

L U C I A N I S C I P I O.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ΜΕ par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginienfis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τούτῳ, ὦ Μίνως, ἀνάμνην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλεον
οὗτος ἐνεγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέ-
γα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὢν τῶ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἥριδανὸν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hicce se praeftan-
torem exstitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcumque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium proceffe-
runt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in pote-
statem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προύχουσας πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμῆνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μῆδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 δίδοντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλέβρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκρά-

13 Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατεργάσας,
 Ἄλλὰ καὶ σὺ, Δίβυ, Ἀμίλκα τοῦ εἰργάσα. V.
 καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρσχευὴν

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestre Italiae subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Isum &

τήσεν, ἀποστὰς τῶν πατρῶν προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ ἐς δίαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἦνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὲ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτοσι, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ μὴν διὰ τούτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναῖον καὶ στρατηγι-

8 Βάρβαρος ὢν... καὶ οὔτε Ὀμηρον...) Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μίγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος ἀειπρεφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaesius patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum arcebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum praebui: condemnatus tuli animo moderato casum. Haec feci barbarus & expers disciplinae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatorius in-

κοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

MIN. Ὁ μὲν εἰρήκεν οὐκ ἀγεννή τὸν λόγον, οὐδ' ὥς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν' ἰκανῇ γὰρ ἡ Φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα' ὅς νεὸς ὢν ἐτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἤξιώσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἄρχειν) Κατέχειν ἀρκείσθαι. V.

fructo, qui sollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus.

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro expectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: factis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem aggressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χή· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσοῦν,
ἐνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
κρούς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορβ-
μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
δίας διαπηξάμενους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι.
καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι ἄξιόν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
Ἀρβήλοις διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρ' Ἰνδῶν ἦλθον,
καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρῶσάμην· καὶ
Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν
Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὰ
μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionis & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
perveni ad Iffum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit;
quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem
feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καβάπερ ἄξιον ἦν πανευργότατον, καὶ ὠμότατον οὔτα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι νόμιμον δέ, ἢ προφάνες οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, εταίραις συνών, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπερία δόξας, ἐπὶ τὴν ἐὼ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξίωμα χαῖς ἐδοξέ μοι ἐκείνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογούντα. εἰρήκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθηδυπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταταλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaeque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ὃ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ κατελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβυῶν μεγάλαις μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὃ νενικηκώς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιώ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὃ Σκηπίων ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem antea, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅραξ, ὦ Διόγενης· οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐφεύδετο; λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθαι;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὁρᾷ;

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔβαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti?

Alex. Nescio fane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adu-
lati, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, tem-
plaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae-
so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινὰ τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακός, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἥδεως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς Φέρεις, ὅπότε ἂν ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῆξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

26 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) Τοῦς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Eriamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus fatelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percensēs, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Brastra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; εὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό-
 τatos ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
 μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρήτο
 μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν
 ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαθοῦ,
 ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ
 τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης.
 πλην ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαικα, αὐτῷ τῆς σοφίας.

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vectum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatus a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀκατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἄλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτος ἐκείνον ὀρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σέ ὀρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πίνε πολλάκις, ὡς ἔφη.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐαχούμενον σφ' ὁράτι διέπειρε. Καλλισθένην δὲ

τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθερχοῖς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

Diog. At scin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore parulo ductam bibe, iterumque bibe & saepius: sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, & bibe saepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

1 ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. Nunc sane, Alexander, infutias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεβήκεις, Ἀμμωνος γε ὢν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθήσομενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀνίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς 2
δειλοῖς αἰὲς συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ γέρρα οἰοῦντα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συννέχθης) Συναναστράφης. ἴστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· κατα-
V. χριστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπα-
ibid. Τοξάρια) Ἀκόντια. V. σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
ibid. Καὶ πελτίδια) Μικρὰ ἀσπί- τινὸς ὕλης γέρον ἐλέγετο. V. μι-
δίσκια. V. τετράγωνα. G. κρὰ ἀκόντια. G.
ibid. Καὶ γέρρα) Περσικὰ μὲν 13 Οἰοῦντα) Εἶδος ἰτίας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, siquidem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum; conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ira? conducibile tibi videbatur praebere temet decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea prae se proiciunt? Graecos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ Ὅρακας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἄβρων, οὐκ οἶσθα, ὥς προ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

3 ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύβαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουσιν αὐτῶν οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος εἰψεύσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἑλλήνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιματὶ παρέλαβον Ὀθηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ἅπως μετήλθον.

10 Οὐ διασπάσας) Οὐ διασχίστασις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν. σας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχω V.

ses: tum Arcades gravis armaturae, Thessalum equitatum, Eleorum iaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitentes homines ac molles, non meministi ante te a decem illis milibus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse superatos, cum ne manus quidem gradumque conferre sustinerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam se darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephantum haud sane contemnendi; quos equidem non factione mota divisos, nec emta prodicione victoria, superavi tamen: neque peieravi unquam, promissamve fidem sefelli, aut perfidum aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudivisti quibus suppliciiis sim persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλείτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνούντα ἐφά-
νευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλ-
μησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβα- 4
λὼν, κἀνδυν, ὡς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν
ἐπέβου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευ-
θέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμι-
μοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπρα-
ξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας,
καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπερ-
αγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἡνέσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς
τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσῆς, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
τοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ
ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Φιλοκλῆνδον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαι- 5
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὁξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς

5 Κἀνδυν) Ἰμάτιον. V.

Λύσανδρον. V.

9 Ἄνδρας) Καλλιόβειν καὶ

16 Ὁξυδράκαις) Ἐβρος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Citrus enim renuntiavit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perficam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephaestionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisti te a Darii uxore formosa, eiusque matre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;
 ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε' οὐχ ὅτι μὴ
 καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἡ-
 κιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραθείης·
 καὶ βλέποιν σε φοράδην τοῦ πελέμου ἐκκομιζόμενον,
 αἵματι ρέομενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα
 γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαν-
 τις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν
 ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα, δεό-
 μενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθη-
 κας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην
 ἐπικερτομούντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην
 κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8 Ἀμμων) Οὐτὰς Ζεὺς παρὰ Λί-
 λιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρη-
 σμὸν δευόμενος ἦλθε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐκρέοντα, σισιμη-
 μένον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defilue-
 rim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse
 non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exer-
 citu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum mini-
 me conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vul-
 nerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore
 manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique, ridendi
 materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, fal-
 susque vates arguebatur; prophetae vero adulatores. Et
 quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem,
 implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam
 mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem
 divinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, cum vident
 cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex
 lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης.
Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς
δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐν-
δεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6
ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καί-
τοι τὴν Ἀοργον ἐκείνην, οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος,
ἐγὼ μόνος ἐχειρῶσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρᾳς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ
αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ
γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili vi-
ctoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egre-
gie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra di-
gnitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Her-
cule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam in-
accessam avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego
solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui
Herculi & Baccho aequiparas te ipsum? nonne te pudet,
Alexander, nec fastum dediscas, teque ipse cognoscas, &
iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά 1

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ani. QUALIA pridie, Achilles, ad Ulysssem a te sunt di-

σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῦ διδασκάλου ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροῶ-
 μιν γὰρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὡς θητεύ-
 ειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίотος πολὺς εἴη,
 μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν
 ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχον-
 τος Φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν
 Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ
 αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχὺνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς
 τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ
 Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τὸν
 μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

- 2 AX. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔ-
 τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγ-
 νοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προστίμων τοῦ βίου· νῦν
 δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκεῖνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-

esta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrif-
 que praeceptoribus Chirone & Phoenice! aufcultabam enim,
 quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem merce-
 nariam operam praestare cuiquam inopum, cui victus co-
 pia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista
 abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam de-
 corum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei
 filium, heroum omnium promptissime se periculis offeren-
 tem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multi-
 modis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum lice-
 ret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum possidere,
 ultro praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tune equidem inexpertus rerum infe-
 rarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram
 istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tan-
 dem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam su-

λιστα οἱ ἄνω ράψωδῆσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῶ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῖν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας.
ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς δια-
τεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ
ἔσμεν οὔδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται
πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ-
ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡ-
ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς
ἀνδρας, οἱ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura:
neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus
omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab
altero diverſi: neque Troianorum umbrae pertimescunt me,
neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exacta,
mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent,
& graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita visum
fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem
legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: at-
que etiam vides, sodalium quot circa te simus; Ulysses au-
tem iam iam aderit omnino: affert quippe solatium societas
rei malae, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides
Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui,
puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emi-

ἀναπέμψειε θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

- 4 AX. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

Ach. Qualis sodalem decet, est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam aeternam angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

- 1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἴτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. **N**ON Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ων; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυσον ὑπὲρ γῆς ὡς Θεῶ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς Θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμι αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδῶλον τοῦ Θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα Θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρ- 2
έδωκεν ἀντ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβὲς ὦν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Qui ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῇ λέγεις ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασύς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἴου θεοῦ εἶδωλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρῖσθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελῶντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσον· ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem; ut ille ipse effes: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem exproptus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis, segregati, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
Φιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθετε δίδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνβέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖ-
σθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἔστι, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθαι· νῦν δὲ ἀσώματον εἶ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

Lucian. Vol. II.

N

ΗΡΑ. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὃ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένηος τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνεμι, Ὀμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) Ἦτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum verfaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis verfor, Homerum tamque frigidas eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPPOT KAI TANTAΛOT.

1 MEN. ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans?

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλαυλα ὑπὸ τοῦ δΐφους.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαμι· Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρυσώμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ Θβάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνει οὐκ εἰδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χειρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πᾶς ἂν ἔτι ἡ διψώης, ἢ πίνεις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὥς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φης

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, five magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admoveo, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Vtrum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δῖφει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέ-
 dias, μὴ ἐνδεΐα τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
 μετὰ τοῦτον αἶδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῳς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
 καταδίκης, τὸ ἐπιβυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
 δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἑλλεβόρου ἢ Δία, ὅστις
 τὸναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις
 πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δῖψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἑλλεβόρον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
 πιεῖν, γένετό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
 πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥς-
 περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
 ὑπομένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς ἀκχεῖς δειλιά τὸ ὕδωρ. G.

fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
 lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
 non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
 cti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
 poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris;
 mero scilicet, ita me Iuppiter amet, halleboro, qui con-
 traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
 affectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
 hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
 alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit.
 Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex-inflicta poena
 sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

MENIPPOS KAI EPMOS.

MEN. ΠΟΥ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλάι, ὦ Ἑρμῆ; ἰ
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολὴ μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκείνο
αὐτὸ ἀπόβλεπον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος τέ
ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅστ' ἄ μόνον ὄρῳ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
χυμῶν, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅστ' ἄ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δείξον· αὐτὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλος, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν. V.

MENIPPI ET MERCURII.

Men. **U**BI autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur,
ossa, quorum tu contentum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ΕΡΜ. Τούτῃ τὰ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

2 ΜΕΝ. Εἴτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληγνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τσαῦται πάλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα; ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Ταιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄλλα ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῷ δοξεῖ· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροῖαν, κάλλιστά ἐστιν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνέσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρενίου, καὶ ραδίως ἀπανθοῦντος πανοῦντες.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι } Ὅμηρος,

Οὐ νέμισις Τρώας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς

Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te

DIALOGI MORTUORUM. 199

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο
καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους κεκρούς ἤδη
μετελεύσομαι.

cum : quare delecto loco, ubicunque velis, iace, prostrato
corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτίῳ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιοτέρον τὸν
Πάριν, ὃς ἐμοῦ ταῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑCΙ, ΠΡΟΤΕCΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ, ΑC ΡΑΡΙΔΙC.

Aeac. QUID strangulas, o Protefilaë, Helenam, impetu
in eam factu?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit:

δίκαια ἄρχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγεννημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδिका ποιών, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχον ὄντα σοι ἔρωτικός γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐβέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν Ἐρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἐρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Παρίδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαβόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstiterisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troa-

μου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπηθήσας τῶν ἄλλων, δόξης ἔρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιοτέρα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὅρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Prot. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΤ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν αἴδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὕτως μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, εἶσθαι, καὶ τὸν πορθμέα τούτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν

2 Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῳ, *ibid.* Περιήγησαι) Εἰς λεπτόν Πρὸς Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

Men. PER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, discite: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εἰώρακας ἐσιῶν.

MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαί, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν βασιλευδίων τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κύρος ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἴτα σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν 13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρδανάπαλος κατὰ τινὰς μὲν Ἑρμα-

Πλούτωνα. V.

φρόδιτος, κατὰ τινὰς δὲ τρυφερά-
τατες. V.

4 Ἐνδόξους) Ἐπισήμους. G.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Grae-

γνῶντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἁρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὃ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαβρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπαλλαν, ἢ ὅ, τι ἀνέθελγες.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μῆρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Hellespontum, perque montes navigare defiderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffinges enim cranium ipsius molle ac muliebre.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ὦ γαβέ' ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τῶν κήων ἐνθάδῃ.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρας.

MEN. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ Φαίδροι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκώς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἵτνης παρών.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, βουλευταὶ βουλὰς κατεσχεύαζον. V. ψήφους, αἷς χράμενοι οἱ παλαιοὶ 10 Ἐξηνθηκώς) Ἐκβράσας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, foli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericus panis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atrata quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ῶνησεν· ἐΦωράβης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακέ,
ποῦ ποτε ἄρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλὰ.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἵπου ἐνθάδε
ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρας τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἀπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη
τοῦτο τὸ γνώρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

1 Κόρυζα.) Μορία· τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐκ τῶν ῥίνων μύξαι τρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuvit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό
τις, ἄκροι Φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶωρακα.

MEN. Ἀλλὰ εἶωρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθὼν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε
τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταί ἄνδρα γεγε-
νῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ,
οἶμαι, τάληδες λέγειν) οὐδὲν εἰδότε.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· εἰ δὲ
εἰρωνεῖαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιπτε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων δη. V.
ἐπορεύετο. G.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι πάνταῦθα μέτει τὴν
 σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανά-
 παλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔαικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάβῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπίθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas ar-
 tem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos
 recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum
 abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non pa-
 rum risurus plorantes eos audiens.

Aeac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam no-
 bis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

MENIPΠΟΤ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΤ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων
 καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σω-
 κράτης, ὅποτε κατῇι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis
 & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότε ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δόκων· καὶ τοῦτ' ἐμΦῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκνυψεν εἰσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠθύρετο, καὶ παντοίως ἐγένετο.

- 2 ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 Ὡ Μένιππε . . .) Γρ. ὦ Μένιππε, εὐδοκεῖ ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Οὕτως τὸ κείμενον. G.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolos erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχριμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα;

KEPB. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεϊτε, μηδ' ὠθοῦμενοι, ἀλλ' ἐβελούσιοι, γελῶντες, οἰμῶζειν παραγυέλαντες ἅπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. **Α**ΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμῖα. I

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἡδῖον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

α Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solvo. G.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

Char. **R**EDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

Q

ΧΑΡ. Ἐστί δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ᾧ μισρὲ, ἢ μὴ ἀποδῶς.

MEN. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 EPM. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορῆμεῖον πα-
ράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἦδεις ὡς κομίζειν δέον;

10 Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cra-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAR. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὧ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντηλσα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAR. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθημῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκ οὖν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον. 3

XAR. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAR. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

XAR. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὧ Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἤγαγες; εἴα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? proptereane oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pulchre fane; ut plagas insuper eapropter ab Aea-
co accipiam.

Men. Ergo desiste negotium faceffere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabamur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

• ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθημεν-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἔστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δις δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

1 ΠΡΩΤ. Ω ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέσιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνας δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποβα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. O domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφ' ἐθείς πρὸς ὀλίγον ἀνα-
βιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε,
πάντες νεκροὶ ἐρώσι· πλὴν οὐδεὶς ἀν' αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς
γυναικὸς δέ, ἣν νέγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλο-
πῶν, ὠχρόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀπο-
βάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναι-
κὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι
καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης 2
ὑδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρ-
αγκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη
ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

nerunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus
commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant:
quo tamen eorum nemo potiatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed
uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui,
consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in li-
tus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxo-
ris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel
paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethæi li-
quoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque exspecta: aderit illa aliquan-
do; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ὧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐραῖν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὧ Πλούτων' Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστίῃ παρεπέμψατε Ἑρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορτον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύζεται σε καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ita fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσί-
λαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν
ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφὼνὴ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦ-
τον αὖθις ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν
ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσε- τεσιλάου. G.
φῶντος ὁ λόγος δευτέρας ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere,
Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Pro-
tefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim ef-
ficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc il-
lum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu,
Protefilaë, memineris, unius diei accepisse te commeatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ. ³Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡ-
μῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅς
ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν
ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρῃ Μι-

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ ΜΑΥΣΟΛΗ.

Diog. **T**u Car, ob quam rem magnum spiras, omnibus-
que nobis praeferri postulas?

Mausf. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fue-
rim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum non-
nullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς καλλὸς ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἂν ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνας ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προβαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?
Mauf. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosέ Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque fimas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τούτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνώνητα σὺν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατ'· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἑρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem; pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & forore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκώς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέσ-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit subli-
miorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι NIP. **Ι**ΔΟΥ δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖ-

10 Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς) Ὁ- ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μικρὸς γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρέα γὰρ Ἀχιλλεία. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. **E**CCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similibus
fuit tibi, & nihil tantopere praeceulas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πών· ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ Ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἤγῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσ' αἱ ὁμοία, τὸ δὲ κρανίον ταύτη
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔρου' Ὀμηρον, ὁποῖος ἦν, ὅποτε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ψεδνός) Μαδαρός, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδὸν) Ἀσθενές. V.
merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum definens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosiores ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therisitae cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicio,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμαὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Thers. Mihi quidem hoc suffecerit.

X X V I.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1 MEN. **Η**ΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαις ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δὲ σέ ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς. χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνητον ὄντα. οὐκ ἦν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε παικί-

M E N I P P I E T C H I R O N I S.

Men. **A**UDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰστοιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκοτῷ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, &, quae fierent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus sum irs: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. "Οτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἀν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

XEIP. Τί οὖν ἀν πάβοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. "Οπερ οἶμαι καὶ Φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀΦό-
ρητον οἶεσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui fit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Ι ΔΙΟΓ. **Α**ΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσον-
τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳοί τινές εἰσι, καὶ τί ἑκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. **A**NTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid verat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulatori, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

ANT. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θῆμα
ἤδη γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ
ἰκετεύοντας ἀφελῆναι· ἐνίοις δὲ μόλις κατιόντας, καὶ
ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας,
καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπο-
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγ-
γέλοια εἶρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν·
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδαρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης
ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδαρος, ἐπεφόνετο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔσθενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ
τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλης) Καὶ αὐτὸν ἡτῆτο τῆς τόλης. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit
iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplican-
tes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quam-
vis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & su-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum
descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-
ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant,
& in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arfaces
Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem,
Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in
manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat,
voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβείλ-
λων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα
ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγε-
το· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς
γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρ-
βαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ
ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος
αὐτῷ συνετεβήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες
ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπή-
λαυνεν, ὡς διηγείτο, πολλὸν τῶν ἄλλων προῦπεξορμήσας·
ὑποστὰς δὲ ὁ Θραῶξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσείεται
τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐ-
τόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

9 Ἀμφοτέροι διαπαρέντες) Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bel-
lis prorsus evastata transeunda, binos tantum fervos secum
duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia qua-
tuor secum haberet. Arsaces autem iam aetate provectus,
& fane non illiberali facie, barbaricum in morem indigna-
batur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum
sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno
ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltaſta in
congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Ar-
saces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios
provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submis-
so corpore, amolitur Arsacae contum: tum ipse e vestigio
obiecta farissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Quì potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενης· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυ-
 νεν εἰκοσάπηχυν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ,
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-
 ρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ
 στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπεύραν-
 τα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμ-
 πᾶς ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει
 δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ἂν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππευς
 κατιέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα- 5
 λὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδί-
 ζειν ἐδύνατο. πᾶσ' αὖτε αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσσῃ) Λόγῃ Μακεδ-
 νικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβῶν περὶ
 τὴν γαστέρα τίπος. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu nixus excipit fariffa praelata impetum, & vulnerat equum sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semetip-
 se in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quo-
 que modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. At-
 tamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, vole-
 batque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae
 homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi,
 nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Me-
 dis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spi-
 nas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare
 cum prostratus iaceret, nullaue machina surgere veller,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκάμισε· ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καὶ γὰρ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμῶζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπύομην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὥχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής) Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

10 Ξεναγός) Ὁ ξένους στρατιώ-
τας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς

τὸν πόλεμον. V. Ὅς μισθῶ τοὺς
στρατιώτας συναγεῖ. G.

14 Ἀπεσκληκέναι) Κατεξηρά-
σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-seabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi naῖτι fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatu; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuiffe; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
 δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι
 αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ'
 αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
 τὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέ-
 ταρας ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνᾶν, (ἔστνε
 γὰρ κακείνος, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτία τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε
 ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
 ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
 πλάστων, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
 Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας πολλὴν τὴν
 ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν
 ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπώλῃν παρέσχον τότε στέ-
 νοντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego
 verò, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
 Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
 inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
 mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octo-
 decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
 ro, Acarnan, (gembat enim & iste, dirisque Myrtium
 prosequabatur) quid infimulas amorem, non temet ipsum?
 qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
 lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
 fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
 Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae dementi-
 tiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
 heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
 tans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praebye-
 runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium sumus: con-

πειν χρή καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
 βαβαί πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύνον-
 τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
 9 πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ Φίλτρον
 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρα ἔρεσθαι
 βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος;
 ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγεγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς

13 Ἀπολιπόντα) Γρ. τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγεγόνει ἀμφὶ
 Ἀπολείποντα ἵναι. οὐδὲν τοιοῦ- τὰ ἐννεήκοντα. G.

tueri oportet & prospicere e longinquo venientes. Papae:
 multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
 istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
 tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
 eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
 hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
 tuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
 veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum
 nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac lineā

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτακτός τε, καὶ προσ-
ετι χολὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Ἐπτα ταισούτος ὦν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνήσκειν δει-
νόν, καὶ Φουκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μαιρακμιεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιωτῆς ὢν τοῦ πορθιμῆως. τί οὖν
αἶν τις ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε αἱ τηλικούτοι Φι-
λόζωοι εἰσίν; οὐς ἐχρήν· διάκειν τὸν Θάνατον, ὡς τῶν ἐν
τῷ γῆρα κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπιδῇται ὡς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν) Εἰμαρμένη. V.

sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
versaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obversantes.

XXVIII.

MENIPPOT KAI TEIPRESIOT.

MEN. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι ι

T MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. T IRESIA, caecusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράβης ἡδίωνος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὧ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἑπαλξιν ἰστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

- 2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὧ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀβλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poetis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum expers: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseras, at-
que intolerandum ex puerperiis dolorem sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medae iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πύγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρισις) Ἀπὸ τοῦ Διαχέριζε. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperī.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstructa fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καὶ ἀπὲρ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατόν ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τάλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που καὶ κείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὃ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ᾔσθαι, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμαβες εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅρα; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν.

MEN. Ἐτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλ-

2 Βλάκα) Εὐήθη, ἀνόητον· εἰρη- ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὥς μηδὲ κῆρα
ται ἀπὸ ἰχθύος ομοίου σιλουργα, αὐτῷ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed velut insulfum, re non explorata, fierine possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aedona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam; quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremissee; tum ut Iuno me visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? Ve-

λα κατὰ τοὺς μάντεις τοῦτο παίεις· ἔθας γὰρ ὑμῖν μηδεὶν ὕγιες λέγειν.

rum hoc quidem solemnī vatum more facis: soletis enim vates nihil fani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἰ ἐμέλλησας, δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπείν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίων παρήλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονεῖν τὶ κρατεῖν ἁπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γὰρ μοι ἦν ἡ

AIACIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteristi.

Ajax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Ajax. Sane, hac quidem sin parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιῦ γε οὐσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπέπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολ- λάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἥξιόν εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

- 2 ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συ- γενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέβητο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέ- χθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκα- στος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & contro- versiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laër- tae filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & ma- gis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe co- gnato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudiciis.

Aiax. Equidem scio, quaenam me condemnaverit: sed

Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν Θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enim vero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρι-
Φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποταθεῖς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοξῶ
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Sostratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Soft. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sostrate, maleficii, totque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν ἄλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἵγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ
γάρ τι ἐρήσομαι σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἤδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν
ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδὴ.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ
πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωβοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύ-

Soft. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio firm afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Soft. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis iudicium
iam reddamus.

Soft. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Soft. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Soft. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἶεν δῆμιος, ἢ θάρυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum enssem; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Sofl. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sofstrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Sofl. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

238 LUCIANI DIALOGI MORTUORUM:

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθαι. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

queat, resisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Sofstrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatunculas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ I. Pag. 7. l. 8. Οὐ πτερὰ) οὐδ' ἄ πτερὰ I. Pag. 8. l. 12. Ἡμῶν) ἡμῖν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro I. ὁ πρῶτον καταχέας ἡμῶν non male. ead. Ὑπεράνω) Ita S. A. Reliquae ὑπὲρ ἀνω. Pag. 10. l. 3. Ἐδῆ) ἐδῆ & πῆ notatur ex P. l. 6. Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. I. Pag. 11. l. 3. Γάλακτος) καὶ γάλ. I. quod restitui volebat Sorianus. l. 15. Γανύμηδες) ὦ Γαν. I. Pag. 12. l. 8. Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. I. Pag. 13. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deest in edd. prioribus: habet sola I. Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον) εἰκαῖον P. L. l. 3. Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. marg. A. i W. νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν I. l. 11. Ὑπλόιπον) ἐπίλοιπον I. ead. Αὐτὸς) ὁ παῖς I. Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἡρα. ἡδῶ ταῦτα. Z. G. marg. A. i W. sed personis non mutatis. l. 7. Ἐμπρέπει) ἔπρεπε G. Pag. 17. l. 7. Δεῖδιθι) δεῖδιθι marg. A. i W. Pag. 18. l. 8. Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσων καὶ αἰσχροῶν. L. Pag. 21. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) ἔξαπατήσεται B. 1. B. 2. Pag. 22. l. 6. Συμπεριενοχθήσεται) Ita recte utraque B. In ceteris vitiose συμπεριενοχθήσεται. l. 20. Προσυελᾶ) προσμειδιᾶ L. Pag. 23. l. 5. Τοῦ) ἐκ τοῦ L. l. 8. Ἐκινεῖτο) ἔστηκε τὸ P. ἔστηκε τὸ I. Pag. 24. l. 6. Ὑφέλλων) ὑφελῶν G. L. I. l. 8. Τὸ σκήπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκήπτρον F. I. In P. ἦλθεν ἐπὶ non exstitit. Pag. 25. l. 2. Κολλάβους) καλάμους priores edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. margo A. i W. ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. Pag. 26. l. 4. Μιᾶ πλ. διατεμ.) Haec notantur in Exc. P. μιᾶ πληγῇ διατεμεῖν) γρ. διακόψαι. | . λίθον | . διαταμεῖν. l. 7. Εἰ μέμνη) ἡ μέμνηας L. Pag. 27. l. 1. Ἀναιμωτὶ) ἀναίμοτι F. & veteriores edd. in margine A. i W. notatur ἀνεμωτί. Aldus. l. 5. Τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg. A. i W. l. 8. Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiast. V. τῇ μὲνιγγι. Pag. 29. l. 9. Ἐπεσήμαινεν) ἐπεσήμηνεν P. I. marg. A. i W. Pag. 31. l. 7. Ὅσ' ἂν) ὅ ἂν A. P. margo A. i W. Pag. 32. l. 2.

Lucian. Vol. II.

Q

Παραγγέλλων) Priores edd. παραγγελλῶν. Sola *F.* παραγγέλλων. *l.* 16. Αὐτοὶ) Schol. *V.* notat variam lectionem μόνοι. Ea est in *L. I.* Pro ἐσμέν margo *A. i IV.* ἰσμέν. *Pag.* 33. *l.* 1. Παρὰ) Ita *F. I. V.* 2. *S. A.* Reliquae περί. *H. Steph. Thef. T. II.* p. 293, etiam παρά. *l.* 8. Μένουσαν) Sic scribitur in *A. P. L. I. V.* 2. marg. *A. i IV.* Ceterae μὲν οὖσαν. *l.* 10. Τοιαῦτα) τοιούτων *P. L.* *l.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G. L. I. V.* 2. marg. *A. i IV.* In reliquis edd. ἀπέστειλε. *l.* 16. Ἀνιέναι) In aliis scribi ἀνείναι notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *l.* 10. Ὑποβαλλόμενος) Hunc in modum *P. L.* margo *A. i IV.* Priores edd. ἐπιβαλλ. *l.* 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *l.* 6. Ἡ) ἡ *L.* *Pag.* 40. *l.* 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) *Th. Mag.* Διεσθαρῶς τὸ σῶμα. Posterius etiam *L.* *Pag.* 41. *l.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L. P. S. A.* marg. *A. i IV.* Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag.* 42. *l.* 1. Τὸν λόγον) τὸν τρόπον *I.* *l.* 5. Ὑπεροψίαν) Post ὑπεροψίαν inserit *G.* ἐβουλεύσε. *l.* 6. Τοῦ Ταύγετου) Sic invenitur in *L. I. B.* 1. 2. *S. A.* marg. *A. i IV.* Ceterae edd. τὸ Ταύγετον. *Pag.* 43. *l.* 3. Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα *C.* *l.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I.* *Pag.* 44. *l.* 6. Εὐξίξια) εὐγλωττία *L.* *Pag.* 45. *l.* 6. Ἀρη) Ita sola *P.* Reliquae omnes Ἀρην, quod prave mutatum a Bourdelotio. Quam varie flectatur Ἀρης, monet Sylburgius ex Lascari Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *l.* 8. Φονεύσει) χονεύσει marg. *A. i IV.* quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *l.* 13. Ἐγγένητο) ἐγέννητο *F.* In sequentibus edd. recte emendatum. *Pag.* 51. *l.* 1. Δεδέσθαι) δεδεῖσθαι omnes edd. exceptis *I. & V.* 2. *l.* 14. Παντί) πάντῳ *C.* quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί. *Pag.* 52. *l.* 2. Στρατιωτικῶ) στρατῷ *C. & Schol. V.* *l.* 7. Ἐπεχείρησε) *F.* ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχείρισε. *l.* 14. Ἐπαινέσθαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινέϊσθαι exhiberent. Mox εὖρημα sola *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum tumentur. *Pag.* 53. *l.* 1. Τραπόμενοι) τρεπόμενοι al. marg. *A. i IV.* *l.* 10. Εἰ γε) ἤγε *L.* marg. *A. i IV.* ἤτε *P.* *Pag.* 54. *l.* 1. Ψέαν) Ἦραν pleraeque edd. Ψέαν *P. L. I. V.* 2. marg. *A. i IV.* *l.* 16. Διαπείρω) *F.* διασθερῶ. sic & *V.* *Pag.* 55. *l.* 1. Αὐτὴ) αὐτῇ *C.* *Pag.* 56. *l.* 2. Ἡδὴ) Deest in *I. V.* 2. *l.* 6. καὶ) Omissa vacula in *B.* 2. *P.* *l.* 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεῶν, Ἦρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *l.* 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Deficit in *O.* *l.* 8. Νενικηκίας) Ita *O. V.* 2. *S. A.* In ceteris edd. prave νενικυίας. *l.* 12. Τούτου) τουτουί *L.* *Pag.* 58. *l.* 3. ΗΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *l.* 8. Ἐπιτεύεις)

ἐπινεύσεις *I. l. 10. Καλὸν*) καλὸν ἔργον ἐντρ. *I. Pag. 59. l. 1.*
 Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. l. l. 2. Πότερα*) πότερον *O. l. 9. Ἡρό-*
μην) Ἡρώμην *H. l. 1. l. 10. Κοινολογούμενος*) κοινωλ. edd. primae:
 in *B. 2.* & posterioribus bene correctum. *l. 13. Εἴρετο*) ἤρετο
O. Poëticam formam omnes edd. servant. Pag. 60. l. 3. Τί
δὲ) τί δαι *O. satis commode. l. 10. Καί*) Abest ab *O. Pag. 61.*
l. 2. Ποῦ) Sic in *O. L. Edd. omnes habuerunt ὕπου. l. 7. Οὐ-*
τωσί) οὐτωσί *O. l. 9. Καλαύροπα*) καλάβρ. *O. P. l. 12. Ἄλλ'*
ἐκεῖνος) Ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L. l. 15. Καταβε-*
βήκαμεν) Priores edd. κατεβεβ. *Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' οὖν*) Omit-
tunt O. P. l. Ego cum ceteris edd. retineo. l. 14. Αὐτοῦ) αὐ-
τὸς O. P. L. marg. A. 1 W. Placet vulgata. l. 16. Δακλὼν)
ἔχων O. P. L. marg. A. 1 W. Pag. 63. l. 2. Ἀποβεβλήκει)
ἀπεβεβλ. P. l. 8. Ἐπιτήδειαι) ἐπιτήδεια *F. in ceteris emenda-*
tum. ead. Ὀρεοπολεῖν) ὀρεωπ. *O. l. 15. Τὸ ἄθλον*) τὸν ἄθλον
 omnes edd. priores: τὸ *O. L. l. Pag. 64. l. 6. Δάμαλιν*) Prio-
 res edd. δάμαλς. Δάμαλιν *O. & marg. A. 1 W. l. 11. Ἐπ' ἄλλο*)
 Priores edd. ἐπ' ἄλλω. *Pag. 65. l. 6. Πείσαι*) πείσον *O. L. l. 9.*
Οὐτῶ) οὐ *O. l. Pag. 66. l. 3. Ἀπεστράφη*) ἀποστραφεῖν *O. P.*
l. marg. A. 1 W. l. 6. Τῷ) τὸ *F. l. 7. Καλὴ*) Post hanc vocem
 interferit ed. *I. sola: Πα. ἀπόδύθι καὶ σὺ ὧ Ἀφροδίτη. l. 8. Ἀ-*
ποδύση) ἀποδύσης *P. l. l. 14. ΠΑΡ.)* Ἐρ. marg. *A. 1 W. Pag. 67.*
l. 5. Ἀποδυσώμεθα) ἀπεδυσάμεθα marg. *A. 1 W. l. 7. Αὐτῇ*) αὐ-
τῇ marg. A. 1 W. l. 9. Ὡς δὲ ὄρᾳ ἦδε ἠδέως) ὥς δὲ ὄρας ἦδε ἠδέως
I. sed in V. 2. plane scriptum est ὄρᾳ. l. 16. Περιμένω) περιμε-
νῶ marg. A. 1 W. Pag. 68. l. 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψυχῆς
τῆς ἐμῆς) Priores edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod
 reposui, est totum in *O. & G. nisi quod hic aberat τὰ ante*
δῶρα. l. 10. Ἀθηνᾶ) ᾧ Ἀθηνᾶ *O. l. 14. Ἐπίθου*) ἐπίθες *O.*
Pag. 69. l. 3. Μελῶν) μερῶν *O. Nihil est frequentius in Codd.*
 horum vocabulorum confusione. *l. 12. Ἀργόθεν*) Cunctae
 priores edd. Ἀργῶθεν. Ἀργῶθεν in *O. l. 16. Εὖ*) Addidi, quod
 in omnibus edd. defuit, ex *O. Pag. 70. l. 9. Γυμνὰς*) γυμνῇ
O. l. 15. Δὲ) δὴ *P. Pag. 71. l. 4. Ὡς*) Nullae edd. habue-
 runt: sequendam putavi auctoritatem *O. l. 12. Δύω*) δύο *H. l.*
l. 13. Ὀλως) ὄλος *O. Pag. 72. l. 1. Ἀκολουθεῖν*) συνακολουθεῖν
O. l. 2. Ἀναπείσομεν) ἵνα πείσομεν. *P. marg. A. 1 W. l. 3.*
Ταῦτα) Priores edd. τάχα. Ταῦτα iidem in marg. *A. 1 W.*
l. 10. Πρέπει γὰρ) πρέπει γὰρ ἂν *P. πρέπει γὰρ ἂν I. V. 2.*
ead. Νικηφόρον) κληροφόρον εἶναι ὑμῖν π—. *G. P. νικητιφόρον vi-*
tiose I. l. 13. Τούτου) τουτοῦ *O. l. 14. Ἀμελήσεις*) ἀμελήσης
O. quod magis usitatum. l. 15. Βούλει) βούλει οὖν *I. V. 2. βού-*

λαι τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. Ἄξεις) ἔξεις O. l. 8. Πόθον) Πείθω A. i IV. ead. Πρὸς) ἔτι πρὸς O. l. 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δίδωμι σοι τὸ μ. l. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest in O. Pag. 74. l. 1. Βιάζησθε) Ita l. & V. 2. Reliquae βιάζεσθε. minus recte. l. 7. Καταβαρῆσιν) καταπονήσιν l. Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον l. Pag. 76. l. 1. Ἐξ ἔρωτος) ἐξ αἰρέτος l. notaturque in margine A. i IV. l. 6. Ὅσα) ὑπόσα P. l. V. 2. A. i IV. l. 7. Ἀποφαίνη) ἀποφαίνεις P. l. V. 2. A. i IV. l. 9. Ἡπου) μήπου C. Pag. 77. l. 6. Συνῆν) συνείν l. l. 12. Παρὰ) Ita Fl. B. 1. & 2. P. S. περὶ male l. Ald. Fr. H. Wech. Pag. 78. l. 4. Ἡρέθη) ἡρέθη F. ἡρέθη A. i. l. V. 2. l. 11. Ταῖς) ταῖς οὖν l. V. 2. ead. Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. l. marg. A. i IV. l. 13. Πίτυι) Πυθοῖ A. P. L. l. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς) Hic praefigebatur in margine A. i IV. Ἐρ. ea persona mox deleta: tum ἰδῶμεν. In P. εἰδ. l. 13. Διακρίναις) διακρίνεις C. Atticorum more: Διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτενεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. l. P. fuit ξενοκτενεῖ. Pag. 81. l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας l. V. 2. l. 14. Καὶ νήφοντα ἂν σοι) νήφοντά σοι ἔτι τὸν Πρ. l. νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. V. 2. Pag. 82. l. 4. Μηδὲν) μηδὲ ἐν τι l. peius ἐν τι V. 2. Pag. 83. l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱὸς καὶ Σ. Pag. 87. l. 8. Τὰς καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δειξας F. quod nisi Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. L. l. l. 6. Πρόποσι) ποσι O. l. 12. Ἐνδεεὶ τὴν ὄψιν, καλῇ) Ita P. Post ὄψιν F. καὶ ἑδ. Priores edd. ἐνδεεὶ καλὴ τὴν ὄψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπιπρέπη) ἐπιπρέπει O. l. 6. Κάν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro κάν l. & marg. A. i IV. καὶ. l. 7. Ὁ δὲ) ὁ δὲ γε O. Pag. 93. l. 4. Βρυχωμένω) Cunctae edd. βρυχομένω male: est enim a βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα) ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλῆτατον) Ita G. P. l. V. 2. ἐπιβουλευτότατον priores edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθίσας) καθήσας F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane, quae commemorentur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατήρ) Od. I, 525: Ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐροστύχθων. Pag. 97. l. 11. Ὅπου)

ὅποι *I. V.* 2. *Pag.* 98. *l.* 9. Αὐτῶν) αὐτὰς *I. V.* 2. marg. *A.* 1 *W.* quod praetulero. *l.* 12. Παρ' ἐκείνῃ) ἐκείνῃ *I. V.* 2. *A.* 1 *W.* Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. *Pag.* 99. *l.* 2. Ξυναυλίζ μίγνυσο) Ξυναμίσγνυσο. *C. P.* *Pag.* 100. *l.* 5. Προσένεγκέ μοι) προσένεγκά μοι *A.* 1. *I. V.* 2. *S.* *l.* 7. Κάειν) Ita veritas edd. eaque reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Stephan. Thes. T. II, p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* καίειν. *Pag.* 106. *l.* 4. Πάθης) μὴ πάθης *F.* *Pag.* 107. *l.* 3. NOT.) In *F.* *A.* 1. *I.* Ζεφ. ea persona mox omiffa: errorem manifestum sequentes edd. correxerunt. *Pag.* 108. *l.* 1. Ταῦτα) ὁρῶ ταῦτα *P.* *Pag.* 109. *l.* 4. ΠΟΣ. καὶ μέμφομ.) Haec, omiffio Neptuni nomine, praecedentibus annectuntur in *P.* ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. *l.* 6. Πῶς δ' οὖν) Ποσ. πῶς δ' οὖν *P. L.* Pariter *C.* sed neglecto Ποσ. quod secuti fumus: priores edd. ὅπως γοῦν. *l.* 14. Ἐγένοντο) Ἐγένοντο *F. I. V.* 2. In ceteris edd. ἐγένετο illud praefendum duxi. *Pag.* 110. *l.* 6. Φιλομουσίας) φιλοτιμίας *F.* notatumque in margine *A.* 1 *W.* *l.* 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ) Νηρηίδων omnes edd. excepta *I.* ubi Ἀμφιτρύτης. repositum hoc etiam in *A.* 1 *W.* *Pag.* 111. *l.* 5. Ἐφην) Ita *G. P. I. V.* 2. *S. A.* marg. *A.* 1 *W.* In ceteris edd. ἔφης. ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χερ.) Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ *X. G. P.* *l.* 6. Παραμύθιον ἔσται) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται *G. P.* suggerunt: quod non negligendum videbatur. *l.* 11. Χαρισαμένους) χαρισαμένους *G. P. L.* marg. *A.* 1 *W.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum edd. *Pag.* 112. *l.* 1. Δύνатаι) δυνατός *G. P. L.* *l.* 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Θάλπει *G.* tum συσχεθεῖσα *G. P. A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐπείληπτο) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. *P.* notaturque in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 23. Ἀποσπασθεῖσαν) τὴν ἀποσπ. *G.* *Pag.* 113. *l.* 15. Ἀνάδυθι) ἀνιθι *P.* *Pag.* 114. *l.* 5. Αὐτίκα μέτεισι) εὐθέως μετελεύσεται *B.* *l.* 7. Εὐτρεπῇ) εὐπρεπῇ priores edd. praeter *B.* 2. quae recte εὐτρεπῇ, quemadmodum in *G. L.* ead. Ἡ Λητὼ) ἡ Λητὼ ἥδη καὶ *P.* *Pag.* 115. *l.* 13. Θολερὸς) θολερῶς *P. L. I. V.* 2. *A.* 1 *W.* in qua mox pro Δέρμη notatur Δέρη, quod quid sibi velit ignoro: Δέρη tamen itidem in *L.* *l.* 14. Φῆς) ἔφης *P.* *Pag.* 116. *l.* 17. Ἐπεὶ) εἶπε, ἐπεὶ *B.* *Pag.* 117. *l.* 10. Καθίετο) Priores edd. καθίκετο. *l.* 14. Ἐμειδία) ὑπεμειδία *G. P.* ἐπεμ. *L.* *Pag.* 119. *l.* 6. Προαρπάσαι) Ita *G.* Priores edd. προσαρπάσαι. *Pag.* 120. *l.* 1. Σὺ γὰρ) ναί, σὺ γὰρ *C.* *Pag.* 121. *l.* 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ) τοῦτον deest in *P.* *l.* 5. Ἐθα ἦσαν) Ex *G. P.* Defunt in prioribus edd. itidem Codd. mox ἢ καὶ τινὰς ἄλλους. *Pag.* 122. *l.* 2. Ἰδεῖν) ἰδεῖν ἐς *P.* Pro ἰδεῖν *I.* εἰς sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.) IΦI. *L. l. 10. ΔΩΡ.)* Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omiffa persona, *πλὴν ὅτι οὕτως* quod ferri posset. *Pag. 124. l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) εἶδας A. l. IV. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλὰι) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παροχουμένην)* Ita P. L. quod probavi. Priores edd. *παροχούμενος τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ὅ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.*

IN DIALOGOS MORTUORUM.

*Pag. 128. l. 6. *Ἡ ἂν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam accessionem, si plures Codd. confirmet, non adsperner. Pag. 129. l. 2. Τδ) P. obf. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγελῶ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. *Ἡ μελ.) εἰσι μελ. P. In epotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσι L. Pag. 132. l. 10. Ἀπένεγκαι) ἀπένεγκε O. Nihil interest, utrum probes. Similis variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ) καὶ Μένιππος C. Πλούτωνος καὶ Κροίσσου O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O. B. 2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ δέ) Κροῖστος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O. Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΔΟΧΟΥ) Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθοι) κατέλθῃ O. Pag. 137. l. 3. Σαυτὸ θεοῦ) Σαὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si resingas, σοὶ τὸ θεῶν ἐκείνο ἡμ. l. 7. *Ολος) ὅλως O. Haec saepenumero in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum auctor dederit. l. 18. Ὀρίσθαι) In hoc reponendo secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. l. W. Accedit priscarum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tantummodo. l. 9. *Ἡλους) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὠνήσω) Ita O. B. 2. W. P. S. Veteres edd. depravate ὀνήσω. Pag. 139. l. 9. *Ὀφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. I. margo A. l. W. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut saepe scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F. Pag. 142. l. 7. Πρωθήβης) προθήβης post F. aliae quaedam edd. Recte l. V. 2. W. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Ita G. P. L. & l. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες) Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δορυφορήσαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσφυγέντες) καταγελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν αἰτεκνον, τὸν πλοῦ-*

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον. Ζην. ὃ σε δεσ. P. l. 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοί) ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ l. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκούσιος) ἀκουσίως l. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἀθλίος) ἀθλίως G. l. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγκιστρον) ἀγκυστρον veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπέρρει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέρρει. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt defumtae. l. 11. ΧΑΡ.) Ἐρμῆς O. ead. Ἡμῖν) Exstat in O. omnes edd. ὑμῖν. Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἐρμ. O. ead. Εὐπλοῦσσομεν) εὐπλοῦσωμεν O. l. 4. Δέξαίτο) δεξιτο O. l. 7. Ἀποβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. l. 13. Ἀπερρίφθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. i IV. Priores ἀπορρίφθων. l. 18. col. 1. Ὅσα) ὅση Ex G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque edd. recte S. alterum σ detrahit. Pag. 158. l. 1. Τύρον) πλοῦτον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην διπλοῦντι) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαί) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita l. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐρ γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλαζονείαν) Sic W. P. S. vetustae edd. ἀλαζονίαν. l. 17. Κενοδοξίαν) καινοδ. O. Pag. 161. l. 4. Γε) Abest in O. l. 6. Λέληθε) λήληθας O. quod minime reiiciendum. l. 9. Ἐμβαίνοις) ἐμβαίνεις O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβάινης, cuius vice reliquae omnes ἐμβαίνοις. l. 13. Μνῶν τρίχες εἰσι) μναῖ εἰσι τρίχες C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν, etsi nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκῶφει) ἐπικῶφει L. ead. Ἐπικῶπω) ἐπικῶπτω G. P. A. i IV. ubi praeterea notatum, Ἐπικῶπων forsitan legendum. l. 8. Βούλει) Με. βούλει. P. l. 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. ead. Ἀνατείνων) ἀνατείνειν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακείαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε) Sic O. Cunctae edd. γάρ. quod si retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδοῦ) ἦνιδε P. εἶεν, ἰδοῦ B. 2. quod sine dubio editotis. l. 14. Ἀνελώμεθα) ἐλώμεθα O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναιξίν) ταῖς γυναιξίν margo A. i W. l. 12. Ὀρνομένων) ὄρνωμένων O. F. quasi ab ὄρνωσθαι. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἶτε) οὔτε l. οἶτε margo A. i W. l. 9. Ἀριστεῖ) Ἀριστέα G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΙΩ.

ΝΟΣ) Sola P. Σκιπ. Pro Μίνως F. Μίνωτος, ut supra ἐμβαίνης pro ἐμβαίνης. Pag. 171. l. 6. Ὁ Λίβυς) Sic omnes edd. excepta P. quae ὁ Λίβυ praefert. l. 9. Ἐνέγκαιτο) I. typorum vitio ἐνέγκατο. l. 12. Ὀλίγων) Depravate H. & P. ὀλίγων. l. 16. Ἄπαντα) Prior es edd. ἅπαντας, excepta W. In margine A. 1 W. τοὺς π. τὸν Ἡ. ἅπαντας notatum reperi. Pag. 172. l. 15. Καὶ) Per errorem in I. & V. 2. expresse runt eam figuram, quae ἐς designat. Pag. 174. l. 12. Οὐκ ἤξιωσα) καὶ οὐκ ἤξ. I. Pag. 175. l. 12. Εἶλον) εἶχον Schol. l. 16. Παρὰ) πρὸς L. Pag. 176. l. 2. ὄν) Defuit in B. 2. P. l. 8. Ἐταίραις) ἐτέραις solemnī labe I. V. 2. H. S. A. Pag. 177. l. 8. Σκηπίων) Hoc solo loco Σκιπίων I. V. 2. l. 9. Αὐτὸν) ἐμαυτὸν P. vitiose. Pag. 178. l. 3. Καὶ) Ex O. In ceteris Codd. atque edd. deest. l. 11. Βλέπεσθαι) κλέπεσθαι O. l. 12. Ἐξηπατήσθαι) Ita recte O. Emendandum erat cunctorum edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfaceret. l. 13. Πατέρα σου) παρ' αὐτοῦ σε εἶναι O. Pag. 179. l. 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. O. l. 8. Τί) τι O. quod placet. l. 15. Καὶ νεὼς οἰκοδομοῦμενοι) οἰκοδομοῦντες σοι νεὼς O. Pag. 180. l. 6. Καὶ) Adiungendum videbatur ex O. l. 7. Ἀνουβιν) Hunc in modum O. Edd. omnes Ἄνουβιν. l. 8. Γενέσθαι) γανήσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI, οὐδ' ἐκώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. l. 10. Ἐς τὸ εἶσω) Ita recte O. P. I. V. 2. margo A. 1 W. Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. Pag. 181. l. 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene F. & V. 2. sine distinctionis nota, quam ceterae edd. assumferunt. l. 5. Βέβαια) F. solemnī errore βαίβαια. l. 11. Ἐς) O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. l. 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) O. ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε quod probo. Pag. 182. l. 1. Ἐκείνους) Ea voce, quam O. praebuit, Lucianum auxi. l. 9. Ὅρμῳνας) I. ὁρῶντας quod, nisi hypothetarum errori sit adscribendum, Francini παραδιόρθωσις est. l. 14. col. 1. Καλλισθένην) C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. l. 26. A. K. Φ.) Verbo ordine O. Φ. καὶ A. Pag. 183. l. 12. Πελτάρια) Scholiast. πελτίδια. Etymol. p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. Pag. 184. l. 1. Θετταλὴν) G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat Noster: Θεσσαλὰς τινὰς ῥῥῶας, Δ. E. I. l. 3. Παίονας) Sic pleraeque vetustae: perperam H. P. Παίονας. l. 11. Διαστήσας) G. P. & Scholiast. διασπάσας utrumque aequè commodum, ut quid Lucianum auctorem habeat diiudicare sit difficile. Pag. 185. l. 10. Τειούτους) P. ἰδοῦτους. Pag. 186.

l. 3. Εἶναι οἶμαι) O. οἶμαι εἶναι. l. 4. Τοιοῦτο) O. τὸ τοιοῦτο recte. l. 6. βλέπειν) Sic O. V. 2. S. A. vitiose in ceteris βλέπειν. Pag. 187. l. 1. Τὸ χρήσιμον δ) O. τοῦτο δὲ χρήσιμον ἔφης unde Solanus fingeat, τοῦτο δὲ χρ. ἔφης. l. 7. Ἄσπον) G. P. L. Ἄσπον. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα) Ita W. ἐπὶ μάλιστα F. quomodo solent eiusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. δ, τιμάλιστα. Pag. 190. l. 8. Δέδοκται) Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi iussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. l. 9. Τοιαῦτα) Sola l. ταῦτα. l. 23. Λεοντή) Sic F. eo tantum peccans, quod i subscribat, & H. Stephan. Accentum reliquae corruerunt λεοντή. Pag. 192. l. 3. Παρὰ) A. 1. H. 1. περὶ vitiose. l. 7. ΔΙΟΓ.) Bourdelotius in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. ead. Τέξον) G. O. ξύλον. l. 8. Τεθνεώς) O. τεθνηκώς. l. 10. Παρὰ) Sic O. F. l. V. 2. H. St. Ceterae περί. l. 14. Ἐπίτηδες) O. P. οὕτως. Iungi possent, οὕτως ἐπίτηδες. Pag. 193. l. 2. Ὑπ) O. ἐπ. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός) O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυχῆς καί) O. ψυχῆς τε καί. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) O. P. ἐλύθη. l. 6. Καὶ ὦν) O. ὦν καί. l. 10. Συνεμει) O. Συνὼν, & μοχ καταγελῶ. ead. Ψυχρολογίας) Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque edd. est, reddidi ex G. O. C. P. l. & V. 2. Pag. 195. l. 1. Ἀπόλλω) Ἀπόλλωα F. l. 6. Ἀρύσσομαι) Ἀρύσσομαι P. l. minus commode. l. 8. Αὐθις) Deest in O. l. 10. Τί γάρ) τί δὲ O. Pag. 196. l. 3. Εἰς) ἢ O. P. l. Pag. 197. l. 4. Μοί) Priores edd. μέν. O. μοί, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. l. 5. Αὐτὸ) Abest ab O. 2. & F. ead. Τέ ἐστι) καίται O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον) Deficit in O. Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.) Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & A. i W. margine recte restituta. l. 14. ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.) Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in B. 2. l. 15. Πλούτωνος) Διονύσου C. absurde. ead. Περιήγῃσαι) διηγῇσαι O. perperam. Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους) ἐν δόξους O. C. P. Prioris interpretatio. l. 12. Καὶ παρ' αὐτῶ) δ' ὑπὲρ αὐτὸν I. O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex P. αὐτόν. Apparet in his aliquid esse turbatum. Pag. 203. l. 12. Ἐθέλεις) ἐθέλεις O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον) εἰσι O. vitiose. l. 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo A. i W. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος. Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) P. L. l. margo A. i W. In F. ceterisque edd. ἄξιον reclamante sensu. l. 17. Τάγε) τὰ γε l. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo : ἀκριοὶ φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἷμαι. Re-
stitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἑώ-
ρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἀκριοὶ φιλόσοφοι
μάλα πολλοί. Σωκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *I. 10.*
Καὶ ταῦτα) Priorēs edd. πάντα ἐγνώκεναι ταῦτα. *Pag. 207.*
I. 1. Μάτει) μεγίστην ἀσκαῖς *O. margo A. 1 W. Pag. 208. I. 3.*
Παντάπασιν) Deest in *O. C. I. 4.* Ἀτρέπτῳ) ἀτρέστῳ *P. ead.*
τῷ πρ.) Voculam τῷ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. de-
ficit. *ead.* Προσιέναι) προσίσσθαι *O. L.* omiffis, si recte capio
Solani annotationem, καὶ οὐ πᾶν δεδιέναι quod uti sper-
nendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic
iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum
non obscure demonstrat. *Pag. 209. I. 16.* ΚΑΙ Μ.) Χ. Μ. καὶ
Ἑρμοῦ *P. I. 17.* Πορθμία) πορθμεία *O. 3. F. Pag. 210. I. 5.*
Σου) σε *G. L. I. 10.* Ὀναίμην) ὠναίμην *O. 3.* ἐναίμην *P. L.* ὠνα-
μην *margo A. 1 W. Pag. 211. I. 5.* Ἐπελαβόμεν) συνεπελ.
O. 2. non male. *I. 6.* Ἐπιβιζτῶν) ὀδυρομέναν addit *O. 2.* Non
probo onus orationis inutile. *I. 7.* Πορθμία) πορθμεία *O. 3. P.*
Ostendunt vel πορθμεία, vel πρὸς τὸν πορθμεία. *I. 11.* Προσλά-
βω) παραλάβω *O. 2.* prave. *I. 12.* Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μηδ' ὀ-
τιοῦν κεκτημένον μάτην *O. 2.* Non absurde videatur accedere,
praefertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag. 212. I. 19.*
Φυλάκιος) Φινάκιος *O. Φυλακήσιος margo A. 1 W. Pag. 213.*
I. 4. Τύχη) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii.
I. 15. Περιμεινον) παράμεινον *O. & mox ἀγκείνη. Pag. 214.*
I. 6. Λήψη) λήψει *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus
inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro
λήψη. *I. 15.* Προσῆται) Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσόφεται.
Pag. 218. I. 8. Εὐμορφότερος) Ita *O.* Priorēs edd. excepta *W.*
εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emenda-
tum est vitium. *I. 13.* Πότερος οὖν) Secutus sum *O.* In omni-
bus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. *Pag. 219. I. 3.*
Ὅρα σὺ δὲ) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ὦρα δέ σοι.
Pag. 220. I. 3. Μὲν καὶ) *O.* interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod
non sperno. *Pag. 221. I. 8.* Ἀφ' οὗ) In margine *A. 1 W.* no-
tatur: Legendum forte ἐφ' οὗ quod nullius pretii. *I. 14.* Περι-
στῇ) περιπέσῃ *P. L. margo A. 1 W.* Multo praestat vulgata.
Pag. 223. I. 9. Ἐρεῖν) ἑωρακέναι *C. P.* quod recepta lectione
non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ
ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco puta-
ret. *I. 12.* Ὁροίτης) *A. P. L. margo A. 1 W.* Ἡρώδης. *I. 13.*

Ἰσμηνόδωρος) Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ἰσμένο flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adfici, quod Graevius ex Mf. notavit. Priores edd. αὐτός. Pag. 225. l. 11. Ὀροίτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειραιῶς) Πίσσης A. P. L. margo A. 1 W. absurde. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρέσχοντό τε. Pag. 228 l. 13. Τεθνάναι) ἱέναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἱέναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὁμοίως) Ita G. P. L. I. & margo A. 1 W. Ceterae edd. ὁμοία. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενὰ μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ δισ. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praeferendam puter. Pag. 231. l. 6. Ὁμῶς) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλλσας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A. 1. V. I. H. Fr. W. Reposui ex God. Gr. ἐμέλλησας: neque aliter margo A. 1 W. l. 15. Δὲ) δὲ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὥς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμὸν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13. Ποιεῖς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὁ γ. ὦν ἡ K. π. τιμήσεις δὲ τοὺτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἦπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chrys. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἐπιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praeccordia rostre Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ πῦρ ἔκλ.) *Ἐν κοίλῳ νάρθηκος* apud Hesiod. Theog. v. 567. *Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52.* Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἔξηπ.) Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheus, Prometheus aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone *τι μινύσω τὴν πάνυ ἀναγκαῖον*. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetæ & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μὴδ' ἐν, ὃ Ζεῦ, κοιωνήσης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorē; apud Lucianum Prometheus ista Iovi manticianari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themis-

dem apud Lactantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. Ἐγίοι δὲ φασιν Διὸς ὀρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεῖα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pri- dem occisa, vinctus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετὸς, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιβόνοι ἐσκώπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί· Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σὲ θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἶπω. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iupiter πολύμορφος. Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicafter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Isocr. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, ἀεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀερὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos porteret; secundo ut Aferien in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαργανεύειν) Μαργανεία, γοντεία. Suid. μάγγανα, γοντεύματα. Hesych. μαργανεύειν, γοντεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς οὖν &c.) De Branchio notat lungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βοστρίχους) Sic post, βαθὺν πόντονα καθειμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Σηλυμύρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαῖνε) Ut antea dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῳ ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρῳ, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ ταῦτοις αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τοῖς ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φιάλη) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ τρόπῳ) Id est, τίνι an τίνι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus ἐν. Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐστὼ θεός) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα. & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 πλείου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, *Cum refluit campis & iam se condidit alveo.* SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet:* rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isis praeesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχρύων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξοῦντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδεν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσίδος. HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, *regat.* GUYET.

ibid. τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellos & tempestates avertat: ἀνέμους ita fumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: *ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. δρμᾶς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chrys. p. 13 C. θεοὶ &c. ἐνείρου μοι ἐπιπέμπουσι Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyf. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπούσα. Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immisiones, quorum causas genii maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Dioscor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit; nam ad illius quoque curam & tute-

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλεόντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatisque meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pag. 8. l. 1. Ὁ Πάν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἑνορχὴν δύνουσι. Mox ἐνθα ἔστηκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνορχὴν) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστῆς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἀν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem Ὀμβριον venerati sunt, ut testatur Strabo & Pausanias; & ῥέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Ἰάργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε δυνεῖς. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: Ἰδην δ' ἴκανεν πολυτίδακα, μητέρα Διτῶν, Γάργαρον, εἶθα δὲ οἱ τέμενος βοῶνός τε θυήεις· adde Ξ, 292, 352, O, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrobian. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδην, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βοῶναι τυγχάνουσι. Familiare poetis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ Il. Ω, 291. Porro Iuppiter ἀπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ἰέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητῆς de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphron. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἐρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνὴρπασας, ὃ βασιλεὺς τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. γ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνὴρ εἰσαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχρᾶσειν· ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνὴρπασε Δέσπης ἄελλα. Echmenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδην μῦθον κατηγοροῦμεν, ὡς λογοποισάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυσταῖς διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad Il. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula variant: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστήρ Aquarius. COGN. Brodaeus verba descripsit Cognatus e Miscell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt. Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit. Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducit insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἄεττον συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis infereret, falltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido festive Lucianus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludico nudatum exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδ' ἢ πάνπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῶ Μάργος ἔρως λαϊῆς ὑποίσχανε χεῖρ' ἀγροστῶ· istud πάνπαν, quod suis in edd. ostendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam morentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποίσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoriam partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἐκβαλε πάντα· e sinu nimirum, ubi congesti erant: mox etiam v. 155 recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασεύων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξι) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρεγείν τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν αἶρ, ὦ χρυσέαις Εἰρ οἰνοχόαις ἀβρὰ βαινὼν Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἀβρὰ βαινὼν nam honeste caramitum & recte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδόουναι & ἀναδόναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκτομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hefych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum laetis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέτω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cuiuscunque poëtae venustissimo v. 35: Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπίβωστρει Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite sacra Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πιόντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ. 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθνήσκειν. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porrecto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶον τε καὶ ἀπὲρ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ δεῖον τὸ μεγάλῳ ψυχῶν, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίους αἰδίων γε ἐπιστημονας: ita legenda sunt haec in Iamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolecat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἂν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: εἰκας κνίσαι τὸν ὑπερίδην βε-

βουλῆσθαι ὡς ἐλαττόν σοι νῦν προσέχοντα: ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νέμω παραλαβὼν ἐπ' ἀρότω παίδων γνησίων. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex *l. re-*stituimus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paus. I. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπιδείκνυμι) Ariftonis Epigr. Anth. I, c. 83: Πριομένηα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρη θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόω. Μοχ ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adsciscendum duxi, quamquam nihil magnopere interfit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu majoris Atticae venuustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὁθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγεννημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναβείην ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν: nam ἐπάγειν, ἐπείσαγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσακτο: clarius etiam in sequentibus Iuno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mf. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mf. Gr. P. vero & ed. I. ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferens: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπά-
ζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore dapes libataque vina Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοσας τὰ
χείλην, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam vaene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμοσε τὰ χεῖλη) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυθρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθνημμένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυθρίαί τριχοπλάσται εἰσιν. In-
terp. Aristoph. Θεσμῶ. Sic antea θηλυμίτρης. Hefych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱόν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπνήμεος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γὰρ ἔνεκα: saepe accidit huic
particulæ, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἠδέως ταῦτα) Ἀν ἡδέα; GUYET. Ex Mf. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκεῖ-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium. Sed Mf. Ἠρά. ἡδίω ταῦτα. Ζεύς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. suaviora haec
sunt. Iup. etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum. Iuno ait, suaviora haec sunt, videre oblitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem. GRAEV. Ἠδέως ταῦτα omnes impressi. Mf. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδίω ταῦ-

τα· οὐ γάρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt false uxorem ir-
 ridentis: *Superiora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic*
pincerna (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commenda-
 tione, quam descripsi) *magis debeat symposium Deorum: Gany-*
medes autem iterum in Idam d. mittendus est, quippe mundus, & di-
gitis roseis, sciteque ministrat poculum. Utius elegans particula-
 rum οὐ γάρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem
 fugere non potest, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v.
 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέ-
 γειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐ-
 σχημένως, κομψῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως
 καὶ εὐσχημένως πῶς προσεγγεῖν καὶ ἐνδύναμι τὴν φιάλην.
 HEMST.

ead. l. 11. Ἡδίων τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc.
 τὰ σφιν πολὺ φέρτερα δοῖνις. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima
 Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναίχῃ
 πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. l. 1. Δυπεῖς, ᾧ ἦρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καμῶ
 &c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse in-
 terpretationem Micylli: *Acgritudine, Iuno, te ipsam afficis,*
nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides teme-
re ab eo truncatam. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod
 sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. E, 317; ubi
 pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διονέως, ut in priore
 Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem
 petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet,
 quam varie Ixionis foci nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua
 auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim a-
 pud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, malletm
 εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emen-
 dandum διακλυσίς, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus e-
 nim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzet. Ch. IX, Hist. 273,
 qui dicit, focerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab al-
 iis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed
 in V. Ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus red-
 diderat μισθῶ qua coniectura non video multum profici. Lo-
 cus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus
 aliquid sincerius, unguis male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δέ) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo ante ἡ μίχυνται E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Vertunt, *hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus: χρηστὸς* Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. *conviva commodus*. Cicer. pro Murena: *Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis*. Sic inferius in Dearum iudicio: *ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δέ, commoda quidem, sed rustica: ubi interpres, sat quidem formosa. sed talia ὅσα κῶις*. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iamdudum viderat Def. Herald. Anim. in Salmas. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chryf. p. 468 B. *συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς ταιαύταις συνουσίαις*. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὦν) Clariss. Heinf. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειρά) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alienius tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiast. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: *Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο*. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514, *προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀσποδίτης*. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, *Illic Iunonem tentare Ixionis ausi*, Tibullus: *Iunonem de stupro interpellare*, Laëtant. ad Stat. IV, 539; *de stupri iniuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δέ) Forfan ὅτε δέ videntur enim id poscere sequentia, ταῦτα ἥδη συνὴν ἐρωτικά ὄντα. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμέ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Vido commodè servari posse ἐπ' ἐμέ nec tamen non praeferam eis ἐμέ, quasi vellet intellectum ὑβρίζει: sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & eis τινὰ in Soloec. § 10. Paulo post si pro ὁμοῖα ἡμῖν legeretur ὁμέστιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὀμέστιος & συνέστιος δέων frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, πάντων ἀρχων. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἀγεί σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, affecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἀγεῖν καὶ φέρειν viatorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νόμου καὶ δίκης ἀγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyæen. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἀγούσι καὶ φέρουσι. HEMST.

ibid. Τῆς ῥινός φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitur. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrat apud nostrum, annotavit Erasmus in *Naribus trahere.* HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειριθουν) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπεὶ δὲ ἀν λυθῆ, καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥραιον. Proverb. de quo Aristophan. alii; σεσολοικίσται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismum notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὕπαιτο τῶν ὑπὲρ α. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραισιν ἴκοιμιν, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini dicunt, *male pereat, Dii Deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec emendare, cum If. Caubaonus ὁ πᾶν Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicavit scitissime. GRAEV. Caubaonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiozem. Alii tamen scriptores ὥρας non ὥραισι scribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promisit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obs. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bisetus etiam profert ad Lysistr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lysistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἔξαπατίσεται. Sed puto verum Luciani esse ἔξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum mox συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) Ἀν' ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελᾷ) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus es vel eis τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρε' similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὁξύχειρ) Poll. II, 149, ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀχυχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἰρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promptum*: nam *aduncae manus* interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες: qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — *δειπνῶν δὲ πᾶς Τάλλότριά γίνε-
ται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής.* Herculem hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, *τὸν λαιοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα*—
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειρίαν ὄρχηστῆς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; *ψη-
σοπαικταῖς* sive praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui *τὰς τῶν θεωμένων ὀφείεις δι' ὀξύχειρίαν κλέπτου-
σι* eandem vocat *εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς
κάμψεως τῶν δακτύλων* Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegy-
ptius operum exactior, *τῶς τὸ προσταχθέν μὴ ἀπνευστὶ καὶ
ὀξύχειρά δρῶντας τύπτων.* Nonnihil differt illa ὀξύχειρία,
quam exercendi diurnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto*;
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

ead. l. 5. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα) Leg. *προκαλεσάμε-
νος τὸν Ἔρωτα*: sic videtur legisse interpres, cum transfert,
heri provocato Cupidine. Statim pro *ὑφέλκων τὸ πόδε* Mf. *ὑφέ-
λων τὸ πόδε*; quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulga-
tum possit ferri. GRAEV. Vel *προκαλεσάμενος* edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine*;
vel versio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad se Cupi-
dine.* Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
patet in dialogo Veneris & Cupidinis, *ἀλλ' ἐκείνος προσίεται
με καὶ προκαλεῖται.* Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente il-
lo *διὰ τοῦτο ἔχρην σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα*, ubi cum Mi-
cyllo Benedictus, *propterea te mihi amorem praeripere oportebat.*
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, *εἶκε γὰρ ἀνὴρ οὐκ
εἰλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν* ubi vertunt, *nam
cum iste vir iudicio velit experiri, huius absurde provocare videtur.*
At in hac locutione vix est differentia inter *τὰ provocare &
iudicio experiri velle*: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur *προσκαλεῖσθαι.*
GRON. Προσκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus infedit: restituendum erat
vel sine Mf. *προκαλεσάμενος.* Adstipulatur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, *τὸν ἀρίστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν
προσκαλεῖτο* recte Faber *προσκαλεῖτο* vel *προῦκαλ.* HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur κατ-επάλαισεν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deliciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *subducere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. eleganter Curt. IV, 9, 18, *cum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret*. Cum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρείν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Graevius addit, *quasi pedes illi surripuerit*, mallem viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, *pedes abtulit*, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. τὸ σκῆπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. BOURD. *Fl. & I.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentinae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, aggressus est sceptrum surripere, atque adeo revera surripuit. Etsi iam omissum in A. i. & H. Francinus tamen in Iuntinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subiicit Cl. Philostrati interpretes ad p. 777, exhibita ex geminis lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ᾧ (Ἐριμῇ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρωσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὅς τῆς μητρὸς Μαρίας συλλουομένης αἰς ἠθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδύθεντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refigenda, nisi quod συλλουομένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξίφαρμάκους) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις έναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I, & If. Vossium de Poëm. Cant. CLER. *ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας*) Κάλαμοι sunt *aerea fila*, protensa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime veriam: *χελώνην που νεκράν εὐρών ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο*. Πήχεις γὰρ έναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἑπτὰ χορδαίς, μελωδεῖ πᾶν γλαφυρόν, ὃ ἦφαιστε. In ed. Salmuriensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi natius, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subiecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur*: non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἐτι δέρμα βέβιον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mf. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyss. φ dicuntur κόλλοπες. Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέω ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, *Facile intendit nova clavicula fides*. Ubi Eustathius: κόλλο- ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὐ τῶν φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν. quare ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum transillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit. Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίω. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρατὶον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νευρά, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἀμουσὸν τι καὶ ἀπῳδόν.* Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adiecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absotum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πήχεις: sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur μαγαδίον & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κολλάβους. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638. Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicias. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro κόλλοπας τῆς κιθάρας alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam κάλαμος olim in lyra. huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat κάλαμον ἐμπήζας. Otto quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse καλάμους ἐμπήζας: nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre ferret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error*

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλά-
 βους exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in Κόλοπας
 unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranis anti-
 quis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto
 est positum. Verum est, Lucianum Δ. Έν. I, Ιον. Trag. § 10,
 adv. Indoct. § 10, κολλόπας usurpare, quod equidem ad nor-
 mam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim prae-
 cipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲν ἄλλη
 διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέ-
 γει κόλλαπας· sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam
 saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco reces-
 serit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit,
 longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων.
 Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatam de-
 terioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, &
 ad veteris Atticismi praescripta revocare: in antiquis sane
 scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας· Plato
 de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρ-
 ἔχοντας καὶ βασιανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας
 plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 16.
 sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum commu-
 nem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indi-
 cio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in He-
 sychio comicum: Ἐκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαν-
 τα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus
 ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillo-
 rum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510.
 At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt sup-
 pares, iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118,
 τὴν δὲ πύσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολ-
 λάβων ἀνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν· haec in Nicomacho to-
 tidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri
 parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans
 Etymol. in Ζυγός· Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit
 ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἰτουν πασσάλισκοι
 παρὰ τὴν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἑτερόν τε τὴν χορ-
 δὴν καὶ ἐγάλων· quae paene eadem leguntur in Euthymii
 Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185. & apud plures alios. Olim
 autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & du-
 rato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi
 non potest: vid. Hesych. in Ἐκολλόπασε. Κεράσβολα voca-
 bantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖαις λύραις κόλλαβοι·

alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινα: atque haec ipsa est ratio, cur κόλλαστες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian-di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit *accommo-
dasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportet eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae descriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expediri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso stilo inductis, subigi se patiatur ac molli. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγὰς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ χορδὰς) Consentiant omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui libet, Macrobi. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque testudo resonare septem Calida nervis*. LEED.

ead. l. 4. Κάμει — κιθαρίσειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, I, sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit*. Aliquid autem interesse inter *lyram* & *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Τρόπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Syntagma scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus suberant. Vid. Macrobr. COGN.

ibid. Ἰσίδον τινα) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόρραπς. COGN.

ead. l. 9. Ψυχῶν γῶν) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) L. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σαῦς τετραγ.) Haec toridem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thef. in Μαγὰς, quem nec Luciani locus praeterit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνη) Longoliani exemplaris ἢ μέμνης corrigentis ingenio an vetusto Codici si tribuendum, non satis mihi patet. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen veretur de hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgariae lubens acquiesco. HEMST.

*Pag. 27. l. 2. Μαῖώσεται σε) Nonnulli dicunt, Iovem The-*tidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisset; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem A. 1 W. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φέγγεσθαι ἢ λέγειν; τί οὐ παύσχειν; Etsi sensus egregie confitetur, nunc tamen, quoniam nullum est in membranarum subsidium, pristinam sententiam re-

rexo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detreſcet, te iubente. Sic, τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνοπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Mήτην qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est. & alius: — Quae de patrio vertice nata Dea est. Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρίχιζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Ιον. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζει, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B. 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρίχιζουσιν ὑπ' αὐτῇ non est ipsius duxtu, ut Canterus, neque sub ipsa, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσασθαι, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκώπις) Sic de Sylla Plur. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκράτον οὖσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. Caesia quidem; sed ornat hoc etiam ipsum cassis: caesii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici ipeſciant, quando γλαυκὸν interpretantur φθέρων, Γλαυκίαν, καταπληκτικὸν, ἐμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκώπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικούς ὥστας ἔχουσιν. De Sylla
Lucian. Vol. II.

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποiei προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adspēctus cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvitatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinſius ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὤρωσα, ἔνν ἄρρενωπῷ τε τῷ ἦθει τὴν παρειὰν ἐπιφανίττουσα. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo.* Mulra sunt in utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incutius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum est, Eustath. de Iſm. Amor. II, p. 37: ἔλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἐχεν videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ιδεῖν κόρυς περιεστράπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπι non Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles & poetae phyci vocarunt, cuius appellationis explicatam rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C. Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scena Euripides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit Schol. Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. καὶ τοῦτο) καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Πιρρῖκίζει) Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. ῥάδιον οὕτω, ποiei) Haec in *Flor.* quae prescripti Codicis vestigiis insitit, leguntur indistincte: sequentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxerunt, cum sine dubio pertineat ad ποiei. Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Eratosthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit Vulcano, itidem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse: Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 133, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea fecuris obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheus, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὅς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant, Promethei vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαιμάωνες λέγουσι ῥῆσαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἑνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris profiluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

· *ead. l. 7.* Ἀδύνατων ἑρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστὶ φυτῶνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείροιο φέρουσα· Ἐνθ' Ἡφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθῆνην. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα θηρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumsit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἑρᾶν. Oraculum illud Byzantinum exstat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile detegit incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatio alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiasten Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἐλελ. addit: *Sed in hoc posteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως*. Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπείσημαινεν) Hoc, an ἐπείσημηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκάς κόνις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὰν Διογένοιο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thet. Τοκάς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης: pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νάξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

Τολας ὀκτάμηννα τίκτειν quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: *Χαίρου μὲν Διονύσος, δὲν ἐν Δρακάνῳ νιόβοντι Ζεὺς ὕπατος μεγίστην ἐπιγουνίδα δῆκατο λύσας* quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314, potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: *Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσση Φασίν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδιπνέντι* &c. Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris insinularit G. Cuper. Obf. IV, p. 89. Id notandum, *Δράκων* hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum *Δράκονον* Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: *Καί μιν* (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) *ἔσω Δρακόνιο λεχρίον ἀμφὶ καλῶν Πήγῃ κολπωθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἡρόθεν πεπότητο* —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effectus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, If. Casaub. de Satyr. Poëf. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD.

ead. l. 7. Ὅσ' ἂν) Angl. ἄ. BOURD.

ead. l. 21. Αἰΐ Ωραι) Ex Homero. BOURD. Hes. Theog. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. *παραγγέλων*, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit *παραγγέλλων*, quamquam cunctae post primam edd. expresserint *παραγγέλων* quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: *καινὰ ΤΑΥΤΑ* postulat *παραγγέλλων*. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte *ἀγγελοῦν* tametsi in Flor. sit ibi quoque *ἀγγέλων*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concubit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἑρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ᾧ ἦλθε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρίωνος γυναίκος, ἣ συνέστιν, ἑρῶν αὐτῆς. HΛ. Εἶτα ἄρχ. ἱκανὴ νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit, si Mercurio tribuatur. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μόνοι. Sed glossēma pro ipso vocabulo rariore, ut fere sit, in ipsum textum receptum est. V. Or. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Basf. p. 142 B. SOLAN. Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, sit adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μεταστησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ εἶπεν, ᾧ Τυανεύ, γεγόναμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πύσση ἐπεὶ δὴ αὐτοὶ γενομένα. Αὐτὸς pro solus, *seu solus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λέλειπται Τῶστέα —; XXVI, 2: — αὐταὶ εἰῶσαι, *solae, sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφία. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, apud Aetium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit. Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξήγ. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περί. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπρόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπρόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμάτο) Κοιμάσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba, quibus utitur pro Latino *salere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. I. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Mf. ὅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Mf. Gr. habent etiam L. & ed. I. vulgatae ἀπ— mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lyfidis Epistolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶ θῆσσοισα βισταλλῇ τῇ αὐτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί, Hesych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristae. I Ep. 8: καὶ τὴν αὐτῶν ἔτρωσαν ἐκείναι μητέρα. ibi vide Ios. Mercet. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μενράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide luctum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciphr. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέφυγες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiaffen. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54 Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῷ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Perf. Solea puer obiurgabere rubra. BOURD.

ead. l. 10. Ὑπαβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile distinebitur. Noster alibi, πορφυρίδης ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σούς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. laxa cervix, Perf. sic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἶσθα· τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἶσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἶσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὕβριζεν τινὰ & εἰς τινὰ, Kusterus observat ad Aristoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πέαν) Opem vertit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & Cybele audit & Mater Deum & Berecynthia. V. Julian. Or. V, & Sallust. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἀττη) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἀττιν. Apud Macrobius Sat. I, 21, legas *Attinis* & *Attinem*, quasi a nominativo Ἀττις, vel Ἀττιν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἀττην nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in Achaicis Pausanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἀττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἀττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἀττην habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Erasmus vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. § 50, τὰ μνονταί τε τοὺς πήχεας. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. Propert. II, El. 18.: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. Heinf. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κέρατι) Antequam Pronomus invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύειας, triplex tibia-rum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit Pausan. IX, p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς ἑλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀνατεῦον, *aduncum cornu & reflexum*, teste Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπουν ἄγαν βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ρυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογούν τῷ τῶν σαλπύγγων κώδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρεχόντα ρυθμὸν exposuerit, *concitos, incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poetae verba in iambos, ut

per metri legem *τρέχοντι ῥυθμῷ* sollicitare non sit integrum : verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem *τρέχοντι ῥυθμῷ*, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521, *τρέχοντι πάγῳ* quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κερασφόρον αὐλὸν* dixit Aristid. Quin-til. III, p. 147, qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνέψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνηοειδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτερον ἐπίσης προσλαμβάνομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβάνομενον autem οἱ νεώτεροι τότε διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiae Berecynthiam vel Phrygiam appellarint *κέρας* sive *cornu*: Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v, 781, *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obscurum non est. Lucret. IV, 549, *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultra citroque ducta*, nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba, sed *ἀνανεύοντα*, *curvata*, *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est If. Vossius ad Catull. p. 228, haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49: *Aegyptia numina ferne (gaudent) plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum. Ceraularum* a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur, cuius sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κτύπος commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondi 1 Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripsit Lucianus, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuris habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. IENS. Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτα, eiectionis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεισθαι notat H. Steph. in Thef. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici μαίνεισθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, furore percita, ἐμμανεῖσα. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutius enim dicit Venus, *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi iubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὄρωσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exhibit, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὄρω. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id est, *μανεῖσα*. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, *sana*. GUYET.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam verulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurre. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, *μανία*, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ *μανία* οὖσα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τοῦ, *μανία*, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρητῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκην, quasi esset, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine. Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' Ἰοκαστήν με· τούτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. h. e. τούτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο id enim nominis pater imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, & c. 10 in Gallo, τούτο ἐκαλεῖται h. e. hoc nomine appellabatur. ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navi, αἶτ, τούτο γὰρ ἡ ναὺς ὀνομάζεται, h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, quod nomen, h. e. quantum ad quod nomen. Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28; III, 10: ubi his similia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὀλη) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. Petron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττὶ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis apparet, Ἀττὶ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec editio fuit expressa. An Ἀττὶ usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἀττῖς frequentissime solent Ἀττιδος, Ἀττιδὶ nunquam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἀττιδὶ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήσι σοφισταί. Ἀττῖς non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ὀργαστήριον Ἀττεῶν ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀδωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut propriam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Atyn vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thes. in Ἀττῖς, Salmas. ad Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίσσδε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσδε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Luciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γὰρ μὴν ἐφίσσδε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. *Φαρμακία*) Interpretatus sum ad Petroni: *Pharmace responde*: sic Θ. Kr. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. *Προκατακλινέσθαι μου*) Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, *supra me accumbere*. Postea idem interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *superiore*. CLER.

ead. l. 4. *Ὁ ἐμβρόντης*) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit & *μὴ δέμεις*, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contentas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe *ἀνέστησε*, pro *ἀνέστη*, τοὺς Φινείδας pro τὰς Φοινίσσας, aut, quod prave reposuit Barnesius, τὰς Φοινίσσας τὰς Προΐτου θυγατέρας pro τὰς Κροΐσου θ. quas emendationes facile praestabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi: quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιβῶνας & Ἀἰσωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactum iri meruens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc quidem inter Astronomos non plane constet, Ophiuchum vel Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Verum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib. c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: *ιατρικὴν νικήσας καὶ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο*. Quid spectaverit Allatius, illud *ιατρικὴν νικήσας* vertens *celebrem in medicina*, neutiquam assequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat *ιατρικὴν ἀσκήσας*: ut in Apollod. Bibl. III, p. 213; τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ. p. 227, Oenone *ιατρικὴν καὶ μουσικὴν* (forte *μαντικὴν*) ἥσκει. Mox οὐκ οὖν Graevii si fuerat a vetustis membranarum editionibus traditum, nihil aliud unique desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. "Α μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum fuscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. 'Ορχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Περ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita?* GRAEV. Οὐκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auſt. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praefes Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Ριζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua versus citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST. in Schol. Ἐπαίτης) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Ueberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχὸς, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδῆς, ἢ συρφετώδης. Priora sumsit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395, tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδῆς, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἴαν ἐκεῖνος ἐβηρᾶτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινὰ δρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ ἰερ. νουσ. in initio μάρους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζβνας· isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διεφθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διεφθορὸς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πᾶμπαν διαφθαρέντας. Aut peccasse dicces Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magist.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέφορον. Etiam si Lucianus carpat illum usum τοῦ διέφορα passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Το σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iustum in τῷ σώματι ista labes mentem corruptit sententiae Pythagorae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τῷ σώματι, κτήσεως δὲ τῷ τῷ ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς. Arcerium hic nihil vidisse, fatis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. Τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παιόμενος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Meminit huius loci Cresollus Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo παίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μνδὲ τὸν Παιήονα &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παιήων, εἴ μοι Δέμις ἀμφάδον εἴπείν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obs. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάραν) Haec ita distincti, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάραν) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κρεοτιάδης & Μηγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

π 53 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄλλους τὴν μὲν ἑαυ-
 τοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνόκισεν Ἰολάω, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα
 συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιίαν. Sed pro-
 fecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρα-
 κλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μῆμα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ
 ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στῆσιχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύα-
 σις ἐν τοῖς Ἑπεσὶν ἐποίησαν, teste Pauf. IX, c. 11, qui tamen,
 non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc gene-
 re Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Me-
 gara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖ-
 κα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρό-
 νον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγού-
 μενος (malim ἀγούμενος, vel propius ἡγούμενος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνοισι
 τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia sus-
 cepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset
 Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, no-
 mine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo ci-
 tandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Με-
 γάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης,
 Δηϊκόων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore no-
 stro pro Δημοκόων. Hyginus praeter Therimachum & Ophi-
 ten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adea-
 mus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, re-
 spondebit scilicet — χαλκοπαρὰν ὀκτὼ θανόντων, τοὺς Μεγάρ-
 ας τέκεν οἱ Κρεοντίς υἱούς· ibi insignis est Scholiastae veteris nota
 prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium afirman-
 tis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo
 prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέ-
 οντος, Θηρίμαχος, Δηϊοκόων, Κρεοντιάδης, Δηϊών· sic tamen, in-
 quis, ipse secum pugnat, qui modo Deïonis oblitus tres tan-
 tum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accide-
 re, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in ma-
 nus sumferit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere po-
 tuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colli-
 gas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: ita-
 que suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & al-
 terum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud
 Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deïanirae
 fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐ-
 τῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὑλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης·
 non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus at-
 que intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Διῖανείρας νεωτέρους τοῦ Ὑλλου υἱοὺς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis invettiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuiam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, haecenus opem tulit: ἐκ Διῖανείρας τῆς Οἰνέως Ὑλλος, Κησίππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, seiungere nescivit interpres: expeditum illigatos: Γλῆνος vel Γλῆνευς, Ὀυείτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus εὐωχίαν. HEMST.

Pag. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλου) V. Philostr. Imag. p. 798. Vetusiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurfio emendata, & Ioh. Tzetzi Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas dederit vitata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meurfii Regn. Lacon. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τῶν lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Aufon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Fletit ab invito morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Huncce ego unquam (inquam malebat D. Heinsius; quod non probo) Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse.
HEMST.

Pag. 42. l. 1. Λόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae & ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus.
SOLAN.

ead. l. 3. 'Ο δὲ κάκιστα ἐνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Paret, in his verbis esse ἀνακόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροψίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impexit. At Graevius ex Ms. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, insidiatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio hypothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. 'Αμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omīssa est vox, ex Ms. restituenda: ἤρ. μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit. GRAEV.

ibid. τὴν ὑπεροψίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε: sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακολουθίας satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatæ, sæpe studio quaesitæ, quando ad animandam orationem ars consuetas structuræ leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. 'Εγὼ μὲν ἀνέρριψα) Locum huic similem vis? ad Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκος) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. 'Απὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. GRON. Τοῦ Ταῦγέτου saniores edd. I. B. 2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγστον, & ipse
Lucian. Vol. II.

Scholiasfes, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

eod. l. 11. Ἀκύκλας) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὀμπος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hisce laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethniscis: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non constat, an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasfes in depravato laud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πτώσεως non εὐθεία, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. Tb. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπισπόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiose A. & μοχ ἐπισπόμενον δέ: recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deest litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐντάσσεται) L. συντάσσεται ut ad initium Nigrini, δοτικῇ συντάσσεται nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Pag. 43. l. 2. Γράμματα ἐπ.) Literae ΑΙ, ΑΙ, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiakis fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poetis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius & Moschus idem narrant. SOLAN.

eod. l. 3. Ἐπαύζοντα τῷ νεκρῷ) Salmasius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse xyrin, iridem agrestem, vel gladiolum Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιζούσαις τῷ νε-
κρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
vulgaria promittit N. Heinsf. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
II, p. 195, Hermionenses refert annum egisse festum co-
ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ κα-
λοῦσιν οἱ ταῦτη κομμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
μεγέθει καὶ χρώει· ἐπεστὶ δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνη γράμμα-
τα. Scribi debere κομμοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis
apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κομμοσάνδαλον ἀνέυ-
ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν· expedita qui-
dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatio,
cuius intellectum nihil adiuvit I. Meurs. Misc. Lac. II, 17.
non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI,
106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ce-
terum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula co-
mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum desig-
nans primam Hyacinthi litteram*: ex quibus patet, unde nata
sint in Ovidii libris antiquis illa vericuli, quem modo indi-
cavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ
Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, &
dicavit florulentum subcubam*. Philostratus Ep. LXI: *Οὐκ εἶδες
οὖν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος*; quorum ver-
sione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit:
& an non eum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non tu vidisti er-
go Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vul-
nere produit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Aiakis
cruore in ensen Hectoreum incumbentis ortum esse confir-
mant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versi-
bus egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos
ad Eid. X, 28: Πορφύρεν ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις αἰοιδῶν
Ῥοιτεῖης ἀμάθοισι δεδοπότης Αἰακίδαο Εὐάρου ἀντέλλειν γε-
γραμμένα κακύνουσιν hunc in modum e membranis corrupta
verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius
emendatione quare diversus abierit Salmatius Exerc. Plin. p.
733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
nulquam non corripereetur, in proclivi erat reponere φημῖς,
cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim εἰας hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Hesych. in *Εας, Ειας, *Ηας, *Ηεροπότης, *Ιαρα, *Ιαροπότης, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, verisimum est planissima: illud eximium & vere poetici coloris, γεγραμμένα κωκυύσαν, *ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, alique Grammatici. HEMST.

in Schol. *Επιθρήνοντα) *Επιθρηνοῦντα: alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χῶλὸν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. *Ηφαιστον apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: Τὸν δὲ καὶ χῶλὸν ὄντα τὸν *Ηφαιστον &c. HEMST.

ibid. *Οὐτα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τόν. Optime, mea quidem sententia, l. quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratarum, quam poetae collocarunt Vulcano propter opera eius χαρίεντα, *elegantia*. CLER.

in Schol. *Απ.) ἀτυχία) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Καὶ ὁμῶς τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσι τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & possunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore*. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis*. Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satelles, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu constituitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. τῇ λύρᾳ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613; postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positus etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt, adversa Venere natus*. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον*. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἢ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὁπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὅπυιε περικλυτὸς ἀμφιγυῖεις Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, five in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non suc-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. E, 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quaedam sunt industria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efficitum amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis aspectu abesset, in Lemno desedisse. At Homerus & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obruderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabрили Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Homerus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eodem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ. Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτόν mallem καὶ στρατιώτην αὐτῷ εἴη non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτοῦ haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμνησάσθαι) Perspicuum est, legendum ἐπιμνησάσθαι. IENS. Ἐπιμνησάσθαι Iensii emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ-σασθαι legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα) Non solus Lucianus haec dicentem inducit Apollineum. Gravissimus poeta Homerus Odyss. Θ, 336, eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII scripserit. Iocofior Ovidius & a quo talia exspectes l. c. & II de Arte Am. 561. SOLAN.

Par. 46. l. 7. Κατακλῆσθηκεν) Vide Ovid. c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit afferentem, Vulcanum a Venere diligi

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 120, *Διὰ χρήματα ἐσποῦδ' ἀσθὴν ὑφ' ἡμῶν*. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, *χρήσιμός τε*. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτονῶσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. *Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς οὐ τις τόσον ὅσον Ἀπόλλων*. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. *εἰς Ἀπολλ.* BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάριον) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Cels. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξά) Momus in Apollinem *Δικαστήρ*. Sic in Alexand. sic in Iove Tragoed. & passim. *Λοξίας* Apollinis. cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθεύμενος) Leg. *μυθεύμενος*. CLER. *Μέντευόμενος*) In ed. A. & C. M. legebatur *μυθεύόμενος*. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit *μυθεύόμενος* idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Iulian. Imp. Epist. ad Iambl. BOURD.

ibid. Αἱ Μοῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἀθλιός) Addi solet articulus. nisi forte legendum *ἀθλιός*, sed edd. vetant, nec sequens patitur *ἀδίκως*. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὐσα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum *αὐτὴ*, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas *ἀγνή* quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut soler libenter Lucianus, tetigit: *Ἀρτεμὶς ἀγνή* in Odyssæa satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis affideat, & opem invocata praeferat, aequae ac Noster, ridet patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis affertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit *τῆς γενέσεως ἀρχή*, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — *κόπτε δὲ δεσμούς Ἀρήϊους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοιεν* & v. 299, *Καὶ*

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἠφαιστεία proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare præfert, ὃ δὲ τρισὶν ἅμα συγκατελιηµένος πάθειν ὥσπερ Ἠφαιστείοις δεσμοῖς ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔµενέ γε ἐν αὐτοῖς ἐµπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quæ copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Huius autem subtilissimi retis nexus tam tenuis, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneæ rela comparentur: ἀφανὴ δεσμὰ paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἠφαιστου τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ θέαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quæ deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quæ in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas, Admisitque Deos. Illi iacuerē ligati Turpiter. Atque aliquis de Dīs non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνόμενων τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vèrtendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciph. p. 413. HEMST.

ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόνουν τῷ Ἀρεί) Totus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit hæc a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεῖς Ἀπὸν. Lucianus ζυνδεεμένοι, δεδεμένοι, δεδεσθαι quae forma Thomae videtur elegantior, quam δεθεῖς, δεθῆναι. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocus emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? IENS. Δεδέσθαι) Ex ed. I. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacchi. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & δηλυμίτρης per probum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. Παντί) In veteribus Codd. πάνυ & Πανί fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam παντί censeo, quia cuius similem potius, quam sibi, melius videtur, quam Πανί similem. SOLAN.

ead. l. 15. Θηλυμίτρης) Dicemus ad Bacchi. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam choreis apior & iocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. Πανί) Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τοῦ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ πατρί) Πανί. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στράτῳ) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem στρατιωτικῶ τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423, Herodianum, satis familiare, ut τὸ ἰππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ ἑλληνικόν. HEMST.

ead. l. 9. Καταδήσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδεὶς φθόνος) Nolim vertere, non est quod invidias: non enim invidabat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῇ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῇ. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτευν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτον πιούσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πᾶσι δάκατον εἶναι τὸ πραχθὲν, ἀλλ' οἶνηρόν κάρον, νερόσηκον οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντες τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῃ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres diffideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, ζηλοτυπεῖν εἰκάς, ὡς Ἡρα. Eίγε omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A. 1 W.* ἥγε itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἥγε) Sic L. ἥτε P. Impressi εἶ γε. SOLAN.

ead. l. 25. Τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυσδότης) Lege μεθύσδότης. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. Τὴν Πέαν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes Ἥραν. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse vinitam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum extitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in amores suos importunius invecram flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ ἡ-
ρα Ἀδωνίδος, nimirum Ἀφροδίτη illud ἡρα literis iisdem constans, quibus Ἡρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Πέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep. XXXIX: οὗτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἡρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Πέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστρον οὐκ εἰδόντων ibi pro Πέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἡρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἀγροίκων τῇ Πέα συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, reponendum est τῇ Ἡρα, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin malis ἐπ' ἐκείνην, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἡρῃ, νῆϊδά μὲν με πατὴρ τέκε τοιο βολάων, οὐδ' ἐτινα χρεῖω θεληκτῆριον οἶδα πόθοιο. HEMST.

ead. l. ζ. Χαροπὴ) Hesych. Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερός &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾶται) Eleganter Erasmus, adductis superciliis observat, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est δριμύ ὄραν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι suspectum habere, & diligenter, ne noceat, observare. Aristotel. περὶ

Z. F. c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδενός, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίσσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi pueret. De verbo ὑφορᾶν plura Stephanus in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπόν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ τῆς Γοργόνης προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuerit, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθέρους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzet. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatione: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: 'Α Κύπρις Μοῦσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμνῳ ἐφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopi & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν &c.) Perpetuae virginittis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concesserat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiat prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

stimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH.

ead. l. 17. Θεῶν κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γάργαρῳ) Idæe montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria definunt, Letæum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κνημοῖσι Φαλακράϊς ἐν βήσσῃς pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum sive Tzerzes, sive vetustior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννισα nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idæe non minus, quam ipsam urbem appellarunt. Stat. Theb. I, v. 549, *Gargara desidunt surgenti* — ubi quæ notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H N. V, 30. at Vibius Sequester: *Gargarus in Phrygia Idæe montis cacumen*: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex federit Deabus: ideo Mela I, 18, *Ipsæ mons veteris Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus*: neque aliter fere Euripides, qui saepius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὃ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνοσ. Androm. v. 274, & mox: Ταὶ δ' ἐπεί ὑλοκόμον νάπος ἦλθον tum Ἰδαῖον λέπας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediæ nemorosæ vallibus Idæe*. Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδæ φρυγῆ εἰδὲ

καζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσιν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae repetit Eustath. ad Il. E, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timotheo in Ἀλεξάνδρεια satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαῖος κυθμῶν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam exstitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris dilceperat. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀντρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversus abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἐθηήσασθε μολούσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολῶσαι) Ἰδαίης Δικάρηνον ἐπὶ πρηνῶν Φαλακράης ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vestus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακράϊας κήρας argute vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero supposititios haberi oportet versus eos, qui leguntur Il. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornatam interfereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque defunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chrys. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἑρμείας ὁδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνύσι, δισαίτην τοῦ εἶδους, ἦραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; itidem hymnum titulo Κεστοῦ praescriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικάστην vel κριτήν, διακτητήν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὸν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλάις translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θυωρὸς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυωρὸν Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustris observationes: hinc in Hesychio θυωρεῖσθαι, εὐχχεῖσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπέζιτης idem, qui ἀργυρογνόμων, sic θυωρίτην ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum reponere: θυωρίτης, τραπέζιτης καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυστοὺς οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θεῶν φυλάσσουσαν. Latine dixeris, *formarum pulchritudinisque spectatorem*: sicuti *pecuniae spectatores* dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lectum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιῶν κέρματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetae locus Eid. XII, 36: Λυδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖα Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἐκρίνεν τὰς θεάς. nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci τριπλαῖς, vel κριτήν locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel similitima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. τῷ Γαργάρῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ — & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ) Talem se ferebat Socrates; eoque ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἀν' ἀπάσας νενικηκυίας ἰδὼν. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. videte. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — καὶ χαλεπὴν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγαμος &c.) Οἰνῶνη Κεβρήνος τοῦ ποταμοῦ Συγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγρημε Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συναίειν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, *commo-*

da quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, *fas quidem formosa*. Non audio: saepius enim *ικανός & αγαθός* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam & rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. Ἄλλως ἡρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἡρετό με: nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thes. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id est, *praevaricaris*. GUYET.

ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nigr. c. 14, & Ἄλ. c. 25, πρὸς οὓς τιςι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἤρετο) Ox. In editis εἶρετο. SOLAN.

Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) *Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpretes, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo *παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσας*, ubi Erasmus, *cum plurimum nubium esset emensus*. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Theridos: *ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσθαι, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν*, postquam longe a terra provelsi in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀπείσπαδαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπείσπασαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀπείσπασαμεν) An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπείσπασημεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige *ἐαυτούς* quasi dixisset, *ἐσπᾶσαμεν ἐαυτούς ἀπὸ τῶν ἀστέρων*, nos procul ab astris subduximus. CLER. Iniuria Budaeus & Stephanus Thes. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὄνον ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. Polyaen. VI, c. 16, § 4, ὥς δὲ μακρὰν ἀπεσπᾶσθηναι ἄχρι πελάγους δέκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus factis sunt usitata: verum quando ἀποσπᾶσθηναι simpliciter pro χωρῖσθηναι, recedere, digredi ponitur, illud iam commune, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, Καὶ αὐτὸς ἀπεσπᾶσθην ἀπ' αὐτῶν ὅσει λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθην neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστᾶθην. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτόν· quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσθέντων σταδίους ἐννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες σταδίους ἐννέα, ποιούμενῳ τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἀραβες αὐτῶ. Inde cum progressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes. pariter v. 17, ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, librarios imperitos ad soluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιώκων &c. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾷ πολὺ. Synes. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, procul a terra in altum proveli. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi Iac. Gronovius arguitur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum ἀπεσπᾶσαμεν. HEMST. *ead. l. 16. Τὸ Γάργυρον*) Rob. Stephanus in Thes. habet Gargarus masc. & vulgaris Grammatica alius Gargarus. Farnabius tamen ait Gargarus in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nui-

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρό-
 τήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Ms. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλάβροπ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nanfius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiastes ostendit hanc notationem afferens, οἶονεὶ καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπήν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac pedum Festus & Servius. Glossæ veteres: Pedum, καλαύροπ, ποιμενική ῥάβδος, λαγωβόλος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Ms. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἄλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praeulero. Ἄλλὰ eleganter positum, immo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet iuvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: ἦνὰ καταστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera tranabant pennis. Verum alato quidem Mercurio tribuitur a Nostro εἰρεσία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii labi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce confule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Ms. ut Iensius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβροπ) Καλαύροπ. καλάβροπ. autem, ut Eὔρος pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Marth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγὼ) Sic sine οὖν Ox. P. & I. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε ἦδ' ἢ ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volubam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὅποτε ἦδ' ἢ ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrectat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc est, *in forma aquilae, ἐν σχήματι ἀετοῦ.* CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀν περιλαβὼν; GUYET.

ead. l. 16. Τιάραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀπεβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ— quod tuetur ed. Leedes, nosque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνήκεσαν καὶ διαπεπόμφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Dositheo p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔση, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἄθλον ut recte in initio huius dialogi scripum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Τὸ ἄθλον L. & Ox. Mss. & ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἔση, & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ἐν Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in *I.* punctum sub ω deest. SOLAN. 'Επ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel, περιλάμπεται: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Θυγάτέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione suscepra. SOLAN.

ead. l. 6. Πείσον) Οχ. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmeretur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' εἰσὶν . . . ἡδύνην καὶ τὴν κάρδον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμφατα; Iac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dosithei sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, Goldastus edidit, πείσον τοὺς κριτὰς: qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, Ms. lectio ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἰρήκε τὸ ἀμάρτοισι Κρατίνος Δραπέτισι. Ποδαπὸν εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνήθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς: vel αὐτοῖς, Comicis, quia Crasini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασὶ π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae οὕτω. Vide Ἀπεκρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλοφ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὺν ἂν εἰν τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide Voss contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστράζειν) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράζειν, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ἩΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt Fl. Ald. H. 1. I. B. 2. Fr. (Mss. Ox. vero post ᾧ Πάρι) Recentiores mutarunt, & Venerem haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec vindicem, aperiā. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspitioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & lacertis a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλεος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poetam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλεος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiorē a Iunone tacta, opportunitatem ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re punit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλεον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσήν. hoc ergo principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσάμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iuninae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ut sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius, ecce autem, ego me iam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti. HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνως ἔγω τὰς ὀλένας λευκάς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae obicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὁμοίως καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθην. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. MARCIL. Hic aliqui excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. l. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntem fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat Il. ε, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micyllus & Benedictus, ne prius ipsum exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης: nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσα, ver-
tat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀπο-
δύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi
malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. Ξ, 214. SOLAN.

*ead. l. 17. Ἡ δέδιδας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμ-
μάτων ἀνευ τοῦ φοβεροῦ βλέπομενον*) Vertunt: *An vereris, ne
tibi obiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendū
prae se ferendo adspicitur.* Davus sum, non Oedipus; aenigma
Latinae versionis non expedio: sed sim licet Davus, scio tam-
men, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus:
*Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo,
quo metum incutis, videantur: τὸ φοβερὸν vocat κόρυδα, qua
φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait.* Putabant autem, τὸ
γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialo-
go Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο
καὶ κόρυς: sine illa caecos oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus
explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep.
2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo
ἐλέγχῃται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum
est, *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum il-
lud oculorum demta casside inspectum?* Saepe tamen Pallas ultro
nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello va-
cans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit
Coluthus, aliique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴ) Sic lego, non ut in libris est αὐτή. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δὲ ὄρᾳ ἢ δὲ ἡδέως) Sic hunc locum, foedissime
in vulgaris edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quae-
so, quod omnes insidet, ὄρᾳ δὲ ἢ δὲ ἡδέως, sine ἡδέως, quod *I.* suppe-
ditat? In eo *I.* non sum secutus, quod ὄρᾳ pro ὄρᾳ habet.
Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monen-
di, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio lau-
dari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces,
quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagi-
tiosa negligentia soleant omittere. De ἡδέως ὄρᾳ, vide Eurip.
Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse
acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. *I.* scripturam
coniectionavi, ὄρᾳ δὲ ἢ δὲ ἡδέως: neque enim dubitandum vide-
batur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est
μειδίᾳ φιλαμειδῆς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte nititur. HEMST.

ead. l. 16. ὦρα σοι καὶ τὰλλα ἢ δὴ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mf. ὦρα σοι καὶ τὰλλα ἢ δὴ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ἡφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ὑψος ἐμῆ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμδς, σδς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaeque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὦρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Ei καλὰ σοι est, an utilia tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes sefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτῇ σοι ἐγὼ) Αὐτῇ scribatur an αὐτῇ, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius e Mf. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργῶθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργῶθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὖ) O. solus habet illud εὖ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ὕψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὸν ὅψιν, Paridi assignavit: probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἶα δέ τις τὴν ὅψιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nude cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censeri potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικὴν) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστρικός, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens: Phrynichus praeiit pag. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός: nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστής fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit *palaestra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. *περὶ Στεφ.* H. X, 188: *palaeſtricus ephēbus* Hyacinthus Lacon, quem, inquit, *vester Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes studio palaeſtrae meminuit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. Οὕτω δὲ τι περισπούδαστος) Quid illud τι ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. *Qui deripitur*, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, *περισπούδαστος*, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae *περισπούδαστοι*, quando multi proci eas ambitiose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157: *Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν*. In οὕτω δὲ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet: pleonasmus istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπαυτις οὕτω τι καρτερή. HEMST.

ead. l. 11. Ἄσπον) Ὀμφακίαν. Aristae. ἄσπον τὰ παρὰ κατὰ τὸν τρυγώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβάρῳ) Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παιδεῖ) Ministros semper hos Veneri praesto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇδ' Ἔρος ὠμάρτησε καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλός. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum Il. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύο καλῶ. BOURD.

ibid. Ἥμερος καὶ Ἔρος) Dixi ad illud Petron. tu desiderium, tu voluptas. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. Eratine, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotine*,) *Cypridis filia*, & *Himero* *Cupidinis affecutor* (Graecorum ἐπαδὼν interpretatur) item *Terpsis* & *famulatio Dianae concinentes gratissime intravere primum: sed prius monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* huius Dei meminisse, notat *Gronius*. *Megarum* in templo *Veneris* praeter ipsius Deae simulacrum, Παιδὼ καὶ ἑτέρα δέδς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δὲ Ἔρος καὶ Ἥμερος καὶ Πίδος &c. apud *Pausan.* I, pag. 105. *Pothi* a *Scopa* facti meminit etiam *Plin. H. N. XXXVI*, 5, p. 634, testatus eum cum *Veneri* & *Phaëthonte Samothraciae sanctissimis religionibus colli*. Ceterum quod *Barnesius* ad *Eugenis* *Epigr.* in *Anacreontem* p. 367 παῖδε exponendum esse contendit non *filios*, sed *sumulos*, nihil est: vide modo *Cornut. de N. D.* cap. 24, 25. De *Himero* ad *Epithalamium* *Anacreonticum* LXII, quod *Anacreonti*, qui recte sapit, nemo tribuat, idem *Barnesius*. *Anonymus* ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* *Obf. Hum.* II, 61, *Theodorus* est *Prodromus* in *Amaranto* p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. assumptus: in impr. enim non comparet. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηνον, ᾧ Ἀφροδίτῃ) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non pauca alia, in *Mi.* Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, ᾧ Ἀφροδίτῃ, quomodo haec successura sint, obscurum est, *Venus*. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. I. & *Mi.* Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παρὰ νυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph.* *Suidam*, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) *Κανηφόροι* *virgines nobiles* — Hartung. p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnum, πρέποι γὰρ ἂν κἀμέ ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέποι γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. *Κανηφόρον* habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime respondet ἐορτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiastae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, *virgines* vel *nobiles*, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι *κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθένης*, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad *κανηφόρον* firmandam, non video. Et si pompam nuptialem *κανηφόρος*, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, *κανηφόροι* prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deprecari voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ κἀμέ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρῆναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Ms. scribitur πρέπει γὰρ κἀμέ *κανηφόρον* εἶναι ὑμῖν παρῆναι: sed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτουῖ) Ms. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοὶ) Ms. Ox. habet τέ σοι. I. οὖν. Desunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσομαι) Conspirant edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ εἰάν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente Thoma Magistro. Dial. M. X, § 8, βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρῶν. Aristoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, βούλει παραβῶ σοὶ δόρπον; Idem in Timone vitium correximus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Φιλόχορος ἐν Β. Ἀθθίδος) Exc. G, β' Ἀθθίδι: fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν βάτθιδι. C. M. β'. Ἀθθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis exstant in Harpocrat. & Suid. v. *Κανηφόροι*. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτήν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: ἀν' ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, γυναῖκιον ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος: immo potius ἐπὶ αὐτήν. HEMST.

ead. l. 8. Πόθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule Eust. Od. A. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.) Haec mutuatur ex Homero Il. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. Συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας: nisi expresserit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σειρὴν μὲν καὶ ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτὰν est συναπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ τὴν θάλασσαν) Pone tantum καί. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφήμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter percussus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincire Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν; quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec struenda satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὕγιες ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγνύειν perperam editur μιγνύναι. Plura suppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poëta versus non facile faciente I Sat. 10: — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet unguēs.* CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poëtis Ἰκαριώνη. Propertio Icarioris: Quaeque terunt fastus, Icarioris, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarus. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

ri potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretes filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; δῖόντες, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν. Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, Εἰσι δὲ οἱ λέγοντες Ἀφάρεια μὲν καὶ Λευκιπτον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἰπποκλῆντα, Ἰκαρίωνα, quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, Περιήρην, τοῦδε inferuit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane Κυνόρτου δὲ Περιήρης· sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utroque Gorgophonen habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, εἶναι τε Ἀφάρεια τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re scriptorumque diffidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odysl. O, 16. Periboeam, νύμφην Νηΐδα (nihil erat ista aetate nympharum conubiis familiaris) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuum, Εἰδωλον ποίησε, Μῆδ' ἧϊκτο γυναῖκα Ἰφθίμη, κόρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod merum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγω εαυτὸν ἀπέκασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum follerter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. Ἰστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκποίησας αὐτὴν μαγεία εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ἀχέυθη ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non teneretur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admittit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzetz. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcinenes filio Deorum apud Graecos agmen clauferunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτώ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν· & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανός γε περί οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος· mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxi audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, coniectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem *κερασφόρος* fuerit & *τραγοςκελῆς*, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegypto iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγιοπρόσωπον καὶ τραγοςκελῆα*, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan *δικέρας* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solemnes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. *Κεροβάτου* vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Erymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, *Κεροβάτης*, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὕψων βαίνων &c. *κεράνυξ* pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi itidem nescio quid Scholiastes & Eustathius tricantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πάν αἰπῆλος, διφύης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἀνωθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Laëtant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσῳ ἑτέῳ ἐστὶ τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilii Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrum] Pindarus Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrum pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithaceus; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus. adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi*

sodalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censetur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γὰρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστῆρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμὲν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχύ καὶ τὸ ἀγροικὸν τοῦ συρίγγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεραμεύου σκεύους διατεθρυμμένον. *testatum sonitus*. Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Pers. BOURD. Καπυρὸν, *dulce*. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεαι. Fluctuare viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire viderur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίους συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, *Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praeiisse*, (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paufl. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exstat ea de re Simopidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse viderur:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων

Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήθατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noster
Lucian. Vol. II. X

Δικ. cap. 9. Μακραὶ dicebatur spelunca; vide omnino Eurip.
 Ἴω. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τούτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρετος,
 Achill. Tat. lib. 8, & ἐρωτικὸς, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac
 mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide
 Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur singa-
 tur Pana amasse, vide Polyæn. Strat. I, pag. 10. Meminit &
 Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam
 lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχει-
 ρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus
 foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll.
 V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαίνον ἄλλος ἄλλον, & ἐπανα-
 βαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet qui-
 dem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios sae-
 pius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in
 Hippiatricis: pag. 57, ἐὰν κακογενὲς ὄχειον ἐπιβῇ inscendere
 Rei Verterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem
 qui ὄχeyτης nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτῳ) Hinc Pan ὀρεσσαύλου
 πόσις Ἀχῳς Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi
 Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus ama-
 tae & in arborem versa fabula nihil est notius. Quod prae-
 ter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτῳ praebent Πυθοῖ, id quidem
 quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann.
 ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: ubi male qui-
 dam cusi Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae muta-
 tione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praefenda vi-
 deri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho
 sane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κύνα
 παντοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet.
 II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth.
 Πρ. Δημ. LXIII, εὐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν
 θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. Hermefianaeti Gratiarum una Pitho,
 teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα
 γέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Π. Γ,
 139. Immo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx
 Panis & Pithús filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰνγξ γυ-
 νὴ ἰν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχους καὶ Πανός. plures
 annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰνγξ. Echo, quae sibi
 ius matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Iam suspicari

non absurdum est, libentarios solemnem facinorae Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυι. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυι) Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυι. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίου ἀδελφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutant in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διώνης) Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίνπον Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν εἶναι. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης: scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampfaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶνας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόδια de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἦν τις Ἑλλήν) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἥδη ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαθερμαίνεισθαι, σεσεῖσθαι μέθῃ, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Def. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἥδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, θασίσι καὶ λεσβίοις οἶναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. *Thasii Lesbisque vinulis, quod diei reliquum est, commadesacere, sive, quod superest diei, Thasii vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Δαμιάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro verendum existimet, *nuper Lampfaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρινίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thrafo apud Ter. *Ego istum Eunuchum vel sobrius.* VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπειρά. Sic Eustath. lib. 5 Ism. & Ism. καὶ τι δρᾶν ἐπεχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθερίτων. Sic Latinis *temptari*.

fic Dial. XXII, ταῖς αἰζὺν ἐπιβαίνει. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἔστι) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι: qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομῆσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκήρυκας Harpocraton interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valesio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valesio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emetientes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequerer. HEMST.

ead. l. 12. Νέωνητον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. II. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitum auream, ut ex Cycli poetis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον) Alcaeus & Sappho huic muneris Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad II. γ, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν: multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius ψυχαγωγός, νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾗδου εἰσιν) Non satisfacit Benedictus, *Ledae filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Et si enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γὰρ ἐστὶν οἶμαι τὸ ἀναβιβῆναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reverfurum in vitam: non Mercurius Apollini. *ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ζυγγερόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν*. Mox pessime in hac editione reperitum ex prava Salmurienfi *καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός*, cum sequatur *γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες*, & recte habeant priores *οἱ υἱοί*. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοί) B. 2. οἱ — υἱοί. quod a Gronovio monitum. In reliquis *ὁ — υἱός*. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tolerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis propterea flagirat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἀρτι ἤκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέτομφέ με, ὁβόμενον δ', τι πράττει ὁ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protrititis & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Inonem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὥς κόρην, pro puella ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, *ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὥς κόρην* atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγένορας. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντίπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηνόρευκα) Erasmus, Benedictus, alii, quod mire-
ris, *se pariturum negare, recusare*, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδῆν, quando quis labores ac pericula sustinere ne-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos humilium exem-
plumque collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδέως ἀν' ἡς πεπραῖσαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. *De his qui sui vel alieni.*
iur. f. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent ad-
gere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immiti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet,
ὁ δὲ οἱ ΝΥΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
deretur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescrip-
tum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεισιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογνῶσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliore
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Petitus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶ-
σι αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸς δούλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhniius, & Th. Marcilius ad § i Instit. *de his qui sui vel al. i. f. ipsius rei* If. Casaub. ad Sueton. Iul. Caes. c. 2. Fabrotius ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὁξύχοι οἱ ἐρῶντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Baviū odit & Maevium amat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita venit, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallet: tollens vero ipsum in currum &c. Philostratus pro eo usurpavit ἀναθέμενον.* Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβιβασαί Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπῆνας τέκνα καὶ γυναῖκας. Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustus reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae* *insistere*, cum sit, *firmo certoque gradu nixum consistere*, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστὶ κέναι βεβαίως Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὐ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἐδραῖος καὶ βεβηκώς, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιοματική καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσοῦτον) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος) Micyllus, *iugum currus*: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, *gyrum rotas*. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἄντυγος ἡνία τεινῶν) Ἐξάρας (lege ἐξάρας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφέρειας λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπληγύτος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haecenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ v. 728, ubi poeta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοιαὶ δὲ περιδρομαὶ ἄντυγες εἰσὶ, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπληγυῖαι· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἁρματίου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πνυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματίου δίφρου τῆς περιφέρειας, ἢ (scilicet περιφέρεια) prave legitur δ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος· vid. Scholiast. σχιστὰν ἄντυγα vocat in Rhesi. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare iubet. De ἄντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἱ μὲν

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέβριπ-
πον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονή-
σαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius ge-
neris, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret,
magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae do-
lore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine icti
praecipitaeque casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις)
διὰ τῆς χώρας ρεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας
τοῦ Ἡλίου ἐδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελ-
φὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰ-
θαλόεντι τυπείς πρὸς στέρεα κεραυνῷ Ἡμιδάης Φαέθων πέσεν
&c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit transla-
tus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus fervavit I.
O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagranti deiectum fulmine Phaethon. Plu-
ra Noster περὶ τοῦ Ἡλέκ.* ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut &
seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic e-
nim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστορά δ' ἵππῳδάμον, καὶ
πύξ' ἀγαθὸν Πολυδύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Λ, 229, &
Nostrium Ἑρωτ. 16. ἑτερημέρους vocat Hom. Odyss. Λ, 302.
SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων) *Caestuum cicatrices* Ter-
tullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caestuum vestigia*,
de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmaf. p. 306. nam *caestuum*
vulnera egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gro-
novio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt:
ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud
plane commodum, protulit. Sunt autem ἵχνη & vestigia vul-
nerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia,
ut in Livio II, 23, *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis ver-
berum*; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmo-
dum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδ' ἔπλεον τί
ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὐ γὰρ οὐκ ἵχνη ἐν ἑμαυτῷ φέ-
ρω. Arrian. 'A. 'A. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist.
XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans mul-
ta adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita cu-
rare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic
se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum,*
tanquam tituli gloriarum. Utrovis modo sumere licet in Poll.

VIII, 79, Ἐχὼν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δειγμάτων &c. Aelchin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κορυφῶν ἰχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχουσιν ἐτι φανερὰ. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inuistae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστιγίας αὐ εἰ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὕτως ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, matronae, quae flagellorum vestigia osculantur. Venuiste Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμολωπισμένον δεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, εἶφῃ, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· στίγματα praecefferunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, quibus vestigia scripta fuerunt, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonius etiam de Bell. Troi. II, 177, noverat alter Cum Pol-
duce error —. In tabulis tales & statuis fingeantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι νεανίαί μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, Stratum Bebryciis Amycum suspexit arenis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ ὠὸν τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditorum promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὠὸν τὸ ἡμίτ-
μον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse pileatos fratres: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant: tu si scripseris ovatae, quemadmodum ovata species Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, ut ovatus esset Numidicus, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum orbatae; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemni mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad *obbum* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insignis patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, ὅν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος Κόρσιν σκεπάσει — qui locus verat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυφάνφ στρόβιλου (ita legendum puto) ὀστρακωμένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. ὀστράκων Ἀπτήνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων ἀντὶ τοῦ ὠών, τινὲς δὲ κελύφον eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manum operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset affecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscurus, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῦ τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἐνθα καὶ νυν οἱ καμπήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὠών τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartaе ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὦν ἐκείνο, ὃ τελεῖν Λήδαν ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus If. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proefferit ad commentum originis mirificae peritus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, fustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit παράσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγενεία omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos κυνὴν gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit ἐλευθερίαν καὶ εὐγενείαν ἐν Λακεδαιμόνι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovatis impositus ἀστὴρ ὑπεράνω· talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditissima foceri mei Iac. Wildii nomismatotheca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transtra navium & antennas persultant, prosperi cursus salutares praenuntias, Castorumque numini sacratas, Διοσκούρους appellarunt: Hefych. Διοσκούροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι· feruntur quoque in Lyfandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: ἦσαν δὲ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὺς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένου ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀστρά τοῖς οἰαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες· quod adeo non spreuit, virtutis suae adversum censuit Lyfander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοὺς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine sinistro paulo ante Leuētricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc fratres *Helenaē lucida sidera*; *gemina Ladae sidera*; *Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες* Callimacho Λ. Π. v. 25; &c, quod inusitatus, *stella* pro Tyn-daridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarent. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθεώσεως honorumque divinum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν· ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiaften Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγενήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem stella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abstrusius recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, sic Tyndaridae sese in priscorum nomen & titulos Dioscurorum inferuerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δύξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae saepe sibi vicissim nocent, vocolae sunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetusti sapientes supernum huius universi infernumque hemisphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poetam, in cuius adyto sapientiae, quidquid ipsi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, cum eos ἑτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conspirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπανυμίας μυθογράφοι παρέδσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις· sic autem vocat poëtas, praesertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὖ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῖσθαι, τόντε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἑτερημερίας αὐτῶν προσηρατευσάμενοι διήγημα· eum in modum ex C. Mf. postrema cum D. Hoefchelio sunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio spectat Euripidis Scholiastae locus ad Orest. v. 465, ubi postquam exposuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Castori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὓς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum est, priscos feu Theologos, five philosophos, iustorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisisse mundum bina, quae alii fixa & stabilia, Iovis Plutonisque regno discreta, in quibus orbes suos sidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis verticem dissecta ponas, quo minus Dioscurorum, quos sapientes illi vocarunt, ἑτερημερίαν alternasque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Eustathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perversè intellectis haustam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tatius docet in Iliag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον: nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum viderur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiuumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῖλους, αἰτ, τ' ἐπιτίθεασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον κατασκευήν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas existisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες: similia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatorias, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, Amphissenles ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παιδῶν quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblij, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σάδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες eisdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indicis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτη θεοὺς ὀνομάζουσιν iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51, Πελασγος, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένου ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Δίδς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί, Οἳ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνάκτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Προκαὶ ἀέναιοι, Λυχοτρόφοι, ἀερωσιδεῖς, Οἳ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mice, precor, duplici numen adeste viae: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Persēus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκόρους ἰκέτευεν quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, siue rem incertam tutius in medio relinqui censens, siue religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans*. Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species athenas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothracae Dii, qui Castor & Pollux*. Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod sanum esse memoratur *Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas effelicuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbari plane delicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothracae nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (aliis praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt*: iuvit nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit*. Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stesichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαρς, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro Ἡραν δ' Ἐξάλισον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, reponere δὲ Ἐάνθον, sponfore Philargyrio, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89, ποῖας Graeculos fabulari, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaeni, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, fuisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιβηκᾶτην χρυσοῦς ἀστέρης perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι: nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρης, quamvis ξίφος περιζώσθαι me non fugiat, plane durum est: iam si πῖλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιβηκᾶτην καὶ χρ. ἄ. res erit in vado; sicut Homer. II. M, 320 — ἔδουσί τε πῖονα μῆλα οἶνον τ' ἔξαγον — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὅπότε ἀσχοῖτο εἰς Διοσκούρους neque solet aliter Polyaenus, πῖλιν κεφαλῇ περιβέμενος VI, c. 12. Porro salutatis eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poetas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabirotum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonautae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς: εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulsū: διδὲ καὶ τοῖς ἐπιγινόμενοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείας αἰ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diodorus ex vetusto quodam expeditionis Argonauticæ scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indiciiis, usque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituisent: addit insuper Ampelius, eos principes mare tutum a praedonibus praestitisse: nimirum uterque secutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessa perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri honestissimae curae beneficium: nam equos, quibus utuntur, donavit, & dedit potestatem naufragis saluti esse: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I, 12: Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in iustela habere dicuntur. Verum Isocrates, ut quaesitissimis Helenam suam encomiis excoleret, sorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἥδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπωμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὀρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, forori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορι τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαν θαλάσσης. A reliquis Euripidem diffidere, notat Scholiastes: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται ὁ μέντοι Σωσίβιος ἔμπαν οἶεται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemorari, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus affociarit: quin contra dirum eius sidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata sororis Igne Therapnaei fugerunt carbasa fratres. merentur adscribi, quae Lutatius observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur *, cuius tanta est vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiam si aes sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum fidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεῶς, ἀστέρας λαμπροῦς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἁλὶς ῥοβίοις Τιμᾶς σωτήρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμᾶς ἰσοθέους ἔχειν* ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς θεομένους Ἀστυάγους, sic & Διὶ τιμᾶς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates*

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρολ. I, f. 4 b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀνασπάσαι* καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῶς ἐνόματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, Aristotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχόντων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν multum ab hac elegantia capiendā interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμὰὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμὰὶ similiter, atque χαρά σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτῆρες Sophocl. Phil. v. 1467, λαβητῆρες Ἐριννύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστῆρ Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrob. Saturn. V, c. 22, Ὀπίω βλητῆρα οἰστῶν malim prae eo, quod Salmasius dedit βλήτειραν οἰστῶν, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praeclara Iosf. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia pressit dicam an suppressit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuracione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν· ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit fermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quae- ras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξασθαι ἐπερχόμενον τε μαλάζοντας βίαιον πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς· in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita constent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στιλπνοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἤπειρον ἀνήψατε utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δέυκος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Etymologus excerpfit in Ἀδευκίης. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαίνεσθαι κατὰ τὸ πέλαγος σῶζειν τοὺς δίκαιους· quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in *Electr.* v. 1350: *Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντες πλακὺς τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον Φίλον ἐν βίῳ τῷ, τούτους χαλεπῶν ἔκλυοντες μὲν χθὼν σώζομεν.* Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & merfa paene navi fundum petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἢ δὴ ἐόντων Theocrit. *Eid.* XXII, 6, & 17, Ἀλλ' ἐμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε βίας· αὐτοῖσι ναῦταισιν διομένοισι θανέεσθαι· quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV *Od.* VIII, 31: *Clarum Tyndaridae sidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanius obumbravit in *Paneg. Iul.* p. 176 B. *ὅτε δὲ τῆς θαλάσσης ἀταραχθεῖσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρουμένου (interpres mirifice: fluctu iam muros superante: lege ὑπὲρ τὸν τοίχον, fluctu iam latus navis superante) Διοσκούρους ἀνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: Ἰσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὧσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων παραπέμποντας αὐτούς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδῶνος, τῷ δὲ προΐενται· interpres, qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit. sententia Libanii talis: novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti mergendos permittere. Inde causa nobis est comperta, cur abcessus, quas medici παρωτίδας appellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praevenientes, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. *Op. Iatr.* Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὧσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐννοῖ Διοσκόρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουνσι. Hoc est βιβλίον illud *ιατρικόν*, unde usum illum vocis Διόσκουρος medicum annotavit Eustath. ad*

II. Γ, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meursio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtranavium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ladaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum*. Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numeri praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὑπὲρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλοιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάγευσι ἤδη τῇ νήσῳ*. Non dissimilis exstat Maximi Tyrii locus Diff. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2: Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra defudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Column.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exerceri voluerant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic FL. distinguit, quasi iungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἀμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας. parum commode. Notissimus est Homeri locus Od. Λ, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferiorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit. signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaiei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux.* ingenio Minucius Felix indulsit, breviter, ut solet, compacta sententia, *Castores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ὕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benedicti paraphrasis: observat ibi Scholiastes, Lyricorum principem περιπεπτακέαι τοῖς ἐν τῇ Νεκρομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tamen si nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἡ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνῶς. Fuere viri docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασία, Schol. Homeri νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternal illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo *περὶ Ἀρ. καὶ Πρ.* p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Inveſtum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe annectenda; pendent enim ab iſto initio, *πλὴν ἀλλὰ, ὥς περ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν*; ubi patet, vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commodè ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſtetricium haud ſane iocis, & aſperioribus quidem, caruit. Noſter pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Iunonem ipſam fecit hoc in negotio falſe ridentem D. XVI; neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona *γεννᾷ πρώτην Ἀρτεμιν, ὃφ' ἧς μακροθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε* quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate Libanius expoſuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem leciſſimo, *προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμὶς τοῦ Ἀπόλλωνος*, ne eius, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas: non diſſentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilii IV, 10, ubi Lueinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius eſt in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi poſuerat *Ἀρτεμιν*, teſtibus Donato & Eugraphio. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram Tatiano iſtis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianeae valde congruunt: *Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἡδεταί μάγος ἐστὶν Ἀρτεμὶς. Σερραπύει δ' Ἀπόλλων.* Dianam magam ſando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae aliiſque ſcriptores confundant: ſimili modo Dianam etſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorſum tendat Giſb. Cuperus in Inſcr. & Marmor. illuſtr. p. 270; ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam inibo, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis

totius antiquitatis suffragiis obstericem esse iubeam : *μαῖα δ' ἔστιν Ἄρτεμις* causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hesychio, Παῖον, ἀσφαλές, βέβαιον· pro Πάγιον Λοῖα, ὀλέθρια· pro Λοίγια· ἦγε & ἦε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata : ἐργάλας nullius pretij vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro ἐρίωλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεμνέναι σοι) Commodè Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, Ἦρατο οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinsii σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινὶ, ἐμμανέσθαι, περιμανῶς, ἐπμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galataeae mater : *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Enixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nulum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θούρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν δρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλίθειαν Galataeae fanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας· certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficeram de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρὶ) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam.* COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud Nostrium in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: *τις τῶν ἑξυδορκούντων ἀπὸ τίνος σκοπῆς.* Strab. VI, p. 409 C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum expone-re, monet Scholiastes. Neque tamen Luciano ignotum, minusve usitatum σκοπιὰ: apud Platonem eiusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicitur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φριξοκόμα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλιάσιν θέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιάν· nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ). Θεόδωτος οἰονόμος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἴτνας σκοπιᾶν usurpet, περιφραστικῶς, ait Scholiast. ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo Dionysius Perieg. σκοπιᾶν Ἐρυμάνθου, Ἀρχκύρθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν προπύλων τῆς Αἴτνης protensque iuxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit Philippus Thessal. in Epigr. apud Salmas. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπαρείᾳ, & alibi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοὶ) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὕψιν) Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ iungendum erat ad τὴν ὕψιν· nam ἐνδεὴς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἡσαν. HEMST.

ibid. τὴν ὕψιν) Mf. Ox. & P. τὴν ὕψιν non cum καλῇ coniungunt, sed cum praecedenti ἐνδεεῖ, quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra D. κρ. c. 7, & ιστ. β, c. 36, εἰκ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὄψιν ἀστεΐζει. Iuntina καὶ τὴν ὄψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικός. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Lucianus hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum*, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id est, speculo, *ut sic dicam, confimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θνὺν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγοντι. Ἡ γὰρ πρὸν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἅμια κόρα &c. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis flaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἴποτε γαλήνη εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὸν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἥς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκότερα πακτᾶς ποτιδεῖν: quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coactis*. Qui Galateae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distincti, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinsio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμοιρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη: sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

† ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi φιλῶ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πικτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, ipsa lyra solummodo erat cranium cervi. Vellem hinc manum vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum, interea dum locutionem esse Graecam prober; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poetis, in orationem profam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops: Νάλο, *Sumtaque arundinibus compasta est fistula centum*: ne scilicet ad corporis modulum longus iunctarum tot arundinum ordo non responderet; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοσι) Id est, *clavicula*. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἡ λύρα ὑπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galatae fervaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41: — τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νέβρωι, Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνωι τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere possint*, (expressit ἀθύρματα) *Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis montibus ursae*; *Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos*. Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune positum: scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffiretur ipse apud Theocritum, Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δὲ δοκέω λασιώτερος ἤμεν. Illum ego versiculum ab ea fede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigesimum, ubi melius sententiae serviat: nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, *κιστράβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι*; HEMST.

ibid. Ἀρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poematum huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS. *ead. l. 14.* Κινάβρας ἀπόζων) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδῶ τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων τῶν μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδῶν. *Valle sub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. Ω πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἐξω ἦν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc pro-verbium frequens est apud Lucianum in *Vot.* in *Baccho*, in *Dial. Ven.* & *Cupidinis.* COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθνηκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθνηκα τῇ θυρᾷ τὸ πτόμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπιβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρῶν μέγαν ὑψόσ' αἰείρας: μοχ, πέτρην ἐπέθηκε θυρῶσι v. 313, Ῥηιδίως ἀφελὼν θυρῶν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀφ' ἐπέθηκε, ὡς εἶτε φαρᾶτρη πτόμα' ἐπιθεῖν. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πτόμα (in πτόμα non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρῶν ποῖτα vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significanti ditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσ-επιβ—. SOLAN. Quem tibicinem vocī ἐπιβουλευτότατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλευτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς) Ἰππ. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτοτέροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες de Agef. p. 388, v. 24, ubi cumulatā videas eiusmodi vocabula: νομίζον ἐν τῷ τοιοῦτῳ τό, τε ἀτρεμῆς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀβουρητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασι-
λέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex
ἐπιβουλεύτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis δορυβητός, ἁμαρτητός, quorum in Xeno-
phonte compositis vidimus, ostenderit, illi per me licebit in
Lucianum revocare ἐπιβουλεύτάτον. Interim nihil alienum
me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori
nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπι-
βουλότατον κτήμα ὁ πλούτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ
κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἔχθιστον
καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in
Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύνω, extenuo, derado, acuo.
Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι,
κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed viden-
dum est, an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo:
quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmo-
dum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam
lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus re-
liquerit ἀποξύνας ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύν-
ναι δ' ἐκέλευσα· μοχ· — ἐγὼ δ' ἐθώσα παραστάς Ἄκρον, ἄφαρ
φασγάνων ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὁν
φασγάνω τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθίσω —. Illud Ho-
meri ἐθώσα Scholiastes interpretatur, ἀπώξυνα· tum ἐπυράκ-
τεον, ἐπύρου εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Distinctionem, quae per-
peram in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte
collocavit Budaeus: ceterum unde promferit κατετύφλωσε,
quod in earum edd. quas tractamus, nulla compareret, equi-
dem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tam-
er si probae notae, in Thesaurο nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebra-
mus acuto. COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι,
ἐτύφλ. Exacuto veste & praeterea igne succenso. Sic est interpun-
gendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μὴν aberant a Mf.
BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν) Sic inepte di-
stinguit haec editio ex Salmuriensi; at debebat μανθάνω, ὑπ'
ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a
posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, de-
buerat scribi, μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo.

Ut Gronovius voluit, ita plane *V. 2.* & ferri potest ὑπ' ἐκείνοις, scilicet προβάτοις: sed potius habuero ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῶ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit, sit consentaneum: vid. *Odyss. I, 444.* Nonnus sive Maximus Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασε δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτόν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔριον ἐνὸς κριοῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῶ οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. l. 1. τὸ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perperferint in contextum orationis. Laborant iridem ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεστι: si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσσεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ: horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. Virgil. III Aen. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis confunditur undis.* Verum haec fabulosa esse constat, cum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI, eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & Arethusae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in III: — *Populisque per aequora mittens Sicanius Alpheus aquas* —.

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscoſo fonte receptae Alpheon, ſacrae portantem ſigna coronae.* Sed longe venuſtiſſime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — *Tumidae ſic transfuga Piſae Amnis in externos longe ſtammatus amores Flumina demerſo trahit intemerata canali, Donec Sicanijs tandem perlatus anhelo Ore bibat fontes.* Miratur dulcia Nūis Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum. COGN. Mirum eſt, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτῇ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιάσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐſτιν ἔδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; ſed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus eſt traditum, pro ſolita ſedulitate ſtudioſe collegit. Quae plurimis eſt Arethufa, Dianam nonnulli dixerunt : inſignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & ſupra ſortem ſuam ſperare fuerit auſus! Vide Schol. Pindar. ad N. A, 1. quod ſi habuiſſet in promptu Fulv. Urſinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, caviſſet ſibi, ne Teleſillae verſum apud Hephaeſt. pag. 36, Ἄ δ' Ἀρτεμις, ᾧ κῆραι, φεύγοιſα τὸν Ἀλφείον, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρήθουſ', ᾧ κῆραι. Ἀλφειῶα vel Ἀλφειουſα Dianae cognomen, de quo If. Caſaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειῇ) Alpheus fluvius in Elide Peloponneſi regione, per quam funditur, quem Pauſanias lib. V tradit occultis meatibus ſubter mare labi, & in Arethuſam Siciliae fontem deſinere. Suidas multo luculentius eiufdem fluminis naturam, curſum & αὐξηſιν deſcribit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυſαι &c.) V. Philoſtr. Imag. p. 812, & Pauſan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male diſtinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, ſεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non diſtinguatur ab Bourdelorio. Neque ſane id poteſt notare neque diſſuſis aquis te ipſum cohibes; nam qui ſe diſfundit, quomodo iſ ſe cohibet? ſed diſſuſus te reſcis. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχυθῆναι & Latini diſfundere, nempe pro exilarare. Quae tota eſt elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaefitum in διαχεῖſθαι, quod ſi Luciano potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, eius ſcripta. Non alia τοῦ διαχεῖſθαι eſt πο-
Lucian. Vol. II.

restas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τὸ, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχεόμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχεόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολὰς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Lucianus ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν διηκείν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivὶ μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῃ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἥθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κυκλῷ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ γενικηκῶτα μῦθον, ὅς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῇ πρὸς τὴν θάλατταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferentur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἔλεγχε' nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον' id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nostri mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit *gaviam*, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, *aquaticae anates & gavinae*. Λάρων Latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro* hiante Erasmus. COGN.

ibid. Ἐραδιοὶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut *gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum tursus exserturus*. IENS. Iensii emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifeste-

stum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, που σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκείνο δὲ ὑπὲρ κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκείνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελευτάτον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio postea nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἰσασθῆαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cyrico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δι' ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφὴ τὴν Σκαμανδρονύμιον θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθέλουσας. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρρογον τοῦ σώματος, οὐδὲ τούτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιστιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Carone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum divisorem, ut Neoptolemus ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen invenisse.* cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt; duae nimirum illae res, conciliare, & permoveere, ut praecefferat.* Manifesto in duobus his exemplis, in altero illum, in altero illae, una cum τῶ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c.* Sic redundat τὸ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, *superfluum ponit τὸ ὕ, dum ita scribit: Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ὕ per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicuntur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῶ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. Ἡ δὲ τοῦ — αὐτῆς ρ.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa lenius; sed non satis familia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτῆς μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττικῷ; sed nondum sic acquiesco. Sulpicor autem, pro αὐτῆς, πηγὴ legendum. Adde Mav. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam suspectus, ut in nota videbis. SOLAN. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῆς sic enim scribendum fuerat, ἥδε δὲ τοῦ σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἥ δὲ Ἀπέθουσα. sequi solet οὐτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πῶς τότε. Noster πῶς δεῖ ἴσθ. συγγρ. ε. 5, τὸ δὲ (πρᾶγμα) εἰσθᾶ που καὶ αὐτός, ὃ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de Lucr. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ οὐτε οὐτοι. Itaque nullus est suspicioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαυγὴς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisse, quod minime negavero, Lucianus. Ad dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen integrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum reddidit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia priscae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, coniicio: *sive illas ibi primum nascentes invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c.* nam & Qu. Nat. VI, c. 8, similiter fere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transieclo mari effundere amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλὴς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii postulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης de quo vide Casaubonum in Anim. HEMST.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Hefych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Εκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τίνος ἀπέρχεσθαι est venire ab aliquo, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικός, scil. ἐκπεμφθεῖς. At παρὰ τινος ἀπέρχεσθαι est ire ad aliquem, ut paulo post in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χάρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & passim. sic in Timone: Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὅποτε ἀπῶ παρὰ τινος πεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & absurdo sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. *Συναυλία μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναναμίγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgaræ lectionis interpretamentum: *Συναυλία μίγνυσο* quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλίαν* vocant *tibiæ tum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *Συναυλία λέγεται*, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ᾄθη συναυλούντων ἀκούειν. Eiusmodi *συναυλίαν*, sive *συμφωνίαν* τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat Poll. IV, 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecinentem tibicinem voce subsequebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσαυλήσεως οἰοῦνται, ὡς τὴν αὐλωδίαν· & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδοῦντος· nisi descripserit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἑναυλοῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης*· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσήλουν, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *Συναυλίαν* τοῦ Θρήνου τοῖς κύκλοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa p. 207 B. οὐν εἶδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ἔρρισι τοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. οὐν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ὀλοφυρόμεθα. Praeiveratius Aristoph. Equit. v.

9, — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diverſa in re Ariſtid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἐλεεινὸν τὸ χρῆμα τῆς ξυναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων· praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατὰ πιν τοῦ χοροῦ. Heſychius affirmat, ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δις δὲ quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐσχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν ξυναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte illo miſcearis, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum ξυναυλία, cum cohabitationem & conſortium ſignificat: veluti de matrimonio Ariſtot. Pol. VII, p. 212, ὀρίſαντες χειμῶνος τὴν ξυναυλίαν ποιεῖςδας ταύτην· Lambinum in ſυνουσίαν mutationem repudiamus: tales ξυναυλίας γεροντικά, quas bene reſtituit Anaxandridae Caſaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitimum eſt ὁμυλία & ὁμυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyſſ. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem aſſumptus eſt, quem Aegyptii Cerea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitus; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, ſecutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuiffet, veluti Empuſa, docilem. Heraclitus Ponticus diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτίως ποικιλώτερος, id eſt, Proteo putabilior; quod in vaſtrum & verſipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥς περ ὁ Πρωτεύς παντοδαπὸς γίγνη, id eſt, ſed proſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens. COGN.

ead. l. 14. Εἰδὼν) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & ſqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, αἱ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis obviatur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψευδός, cuius ἐπεξηγήσεις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. Hesych. Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμά τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Polliceae declamationis, quam Philostratus excerptit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polypi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἰσχεῖ πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη· id est, Mentem habeas vafri polybi, qui protinus illa, Se quibus admorit, saxa colore refert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὁρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἰσχων. COGN.

ead. l. 14. Ὅποια ἂν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel clavi, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adversus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspicere ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Έγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Hesych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τούτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρηνεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπὸ κεινται ὕμιοι οὔσαι κοτυλίδιοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emendandum, quod habet ad II. X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμύζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῶντα ἐχέσθαι onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεχτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiore ταῖς πλεχτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur,* equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Al- latium ad Eustathii Hexaëm. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit* —. ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut sumat &c.* HEMST.

Pag. 101. l. 7. Ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; GUYET. *Intuitus vidi*, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. CLER. Agitatus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diff. de N. Instr. Stil. c. IX, ita versatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declarer, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν οἶδα, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεχτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sedent acetabula.*

prum iudico, quod adiecit: *cuiusmodi phrasae occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraïca consuetudine petitae*: nam saepe numero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem factum totum relinquimus suum illud *ἰδὼν εἶδον*. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budaeus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπελέξαντο. VIII, 128, τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέγεσθαι & ἐπεκλέγεσθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσέταται, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustatem orationis animadvertet: aberrat interpretes laudatissimus. Callimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξαμένος. HEMST.

ead. l. 15. Διέσθησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: ac nisi luppi-ter ipsas diremisset. Paulo post κρίναι legas an κρίνεις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Ienius approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem κρίνεις, ut D. Kr. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκείνος δικάσειε κακῶς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἰ θεὰ, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἥδη σοι φημί, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἰ θεὰ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἥδη σοι φημί, οὐκ ἄλλῃ κρατήσει, τῆς Ἀφρ. ἀγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paulo post, nuntians nobis victricem. Ga. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-

tante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Dapno: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ τροφῆως accepisse se scribit τὸ φορέπονον, καὶ ὀλιγοδέες, καὶ αὐτουργικόν· ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιακονοὶ, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius viderur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρυσσομένας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatii distantia. Nihil est, ne fallaris, in Statio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaï desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Astry conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Λέρναν θάλασσαν· quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucydide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitiose legitur Ἀγιάς χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν τὴν μετὰ τὸν Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργους ἐξ εἰκοσι σταδίων ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari circio pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam Is. Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, mea quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet *circio* P, qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI, quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνην κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὑδραν καταδευκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσσον κρήνην αὐτῇθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur Hefychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλεομένην καλούντων εἰς Λέρναν, ἔπου τὴν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Ez. Spanhem. ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non praetermisit: virginibus olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior est Lais sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους εἰς Λέρναν) Longum sane iter, quod, uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21) XL milliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἄ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & sqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδελφῖον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholiastes sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκοῦν ζεύξων τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc fisle, inequitando enim illi quam celerrime provehar. Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, est saltem, ut apud Aristoph. Νεφέλ. — σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λέξόν τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar. GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἀλλὰ) Priorum interpretatione praestat Graevii versio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST.

ibid. Δελφίνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐνταῦθα δ' ἱπποκάμποι τὸ ἄρμα ἐφύδροι τὰς ὁπλὰς, καὶ νευστικοί, καὶ γλαυκοί, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφίνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε. ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς: delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὅπῳτ' ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὅπῳτ' ἂν αἰσῶν: tu disiunge: ἀποσκόπει ὅπῳτ' ἂν &c. vel etiam potius intersere

καὶ ἀποσκοπεῖ, καὶ ὅπῳτ' ἀν αἰσθῇ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonem iam prope adesse, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiaris inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo prospectare observandi causa*: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyaen. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

. ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ θ.) Danaus fratrem fugiens in Graciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

. Pag. 106. l. 4. Οὐδὲν δεῖνόν πάθης) Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μὴ sic enim solent, etiam Noster in Ἀναβ. § 16, θάρρειτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον unde simul liquet, minime opus esse isto πάθεις. Ἀναδούραι, ἀγνῆναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδουῖναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδουῖναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ δερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδουῖναι τὴν γῆν ἐποίησα quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἔαν saepius apud Nostrum, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἑμαυτὸν ἐκείνον ζῆν ἔασον ἔασον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

. ibid. Πάθεις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθης. Fl. μὴ πάθης. SOLAN.

. ibid. Πηγὴν ἐπώνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danae filia nomen habens, cuius minerunt Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοῦναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse
ἀναδοῦναι. Sic Dion Chrys. 69 A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης.
SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαινῇ) Callim. Hym. Iovis. Πληξεν ὄρος
σκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
vem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia,
sed laticibus foeta, Πληξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δὲ οἱ δίχα πούλῳ
διέστη, Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα — Percussit montem sceptro:
at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δίχα
διέστη est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror,
hoc non fuisse in editione Ultraiektina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368.
D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra E. Δ. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διακόρησεν) Sic Dial. XIII, & f. διακορεύειν τὴν
κόρη, διαφθεῖρειν διακώρισται, διαπαρθενεύεται. deflorare,
devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακωρήσθαι & Διακορήσαι,
ubi est Scholiastae διατεμεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit διεχθ. ingenue
fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, intersece-
runt. Ideo nimirum quod intertecerant maritos suos, apud in-
feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaï-
des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ.
εἰς τετρυπημένον πίθος, non τετριμμένον. Talis enim fertur
Danaïdum ille πίθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox
τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι ἐς τὸν τετρυπη-
μένον πίθον ἐπαυτλοῦσαι. IENS. In Ms. erat διεχθήσαντο, quod,
monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετριμμένον f. τετρυπη-
μένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Et si διεχθήσαντο Graecum sit a
verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχρή-
σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod rescri-
psi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τε-
τρημένος vulgarissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n,

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Alii saepe *πίθον τετρυπημένον* dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in *Ψήφοις τετρημέναις & τετρυπημέναις*. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Ἡρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς ἀποτεκούσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὥς ἀποτεκούσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi *enixa*, *gravida enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit*: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινά, Praeritque, Mercurius dixit, *navigantibus, & nostra erit domina*. Vide & superius dialogum Iovis & Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habitatur fertur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. Ἀρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secuti sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro *te* positum video δὲ, studione an errore calami, non pater: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς: sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. Νῦν Δία εὐνουστέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis *ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ*, quae saepe commutantur, dicemus ad inirium *Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνδόντων*. H. Sthephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλοι κακῶς ἐξεπῆξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέυσω, νένευκα: quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτῆρ (vel potius νευστῆρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νεῦσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὅπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νεῦστι· καὶ I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταὶ in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμαδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πῶς ἄρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Hefychio restituendum, Διανεῦσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέπασσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀπναταρῆναι. Immo ipsum illud ἐξένευσα est in Euripidis Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσά μ' ὄγυις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyssae praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide Barneesium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέων τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδῆτι, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum; posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδῆτι. Dicitur etiam τετραποδῆδόν. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Vetus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νηπιος. παῖς ἀνευ τιθῆνης τετραποδῆδόν βαδίζων. Apud Etymol. in Σταδίων p. 743 est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 708. l. 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰνούς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsitan in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

Lucian. Vol. II.

A a

10, Scironis praerupta Italia, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxit maris numina*, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἦλατο Ἰνὸ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scrip-
tor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερα-
νείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς κα-
λουμένης Μολουρίδος πέτρας ἦλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑπο-
κειμένην θάλασσαν rectius apud Tzetz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epi-
gramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινὰ ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα: eius in ver-
su quarto legendum mihi persuasi, Ἀγχεα νιφομένης ἀμφὶ Μο-
λουριάδος: quid enim sive νῆσος Μεθουριάς, sive Μεθουριάδες νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non vi-
deo; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Mo-
lurias scribitur, sed etiam Μολούριον sic enim Zenob. C. IV, p. 38: μετὰ δὲ Μαλικέρτου ἡ Ἰνὸ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἑμμανὲς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἀκροῦ τοῦ Κιθαι-
ρώνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem de-
iecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ κα-
λούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρώνος ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ἰδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ῥᾶχες τῆς μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. &c. p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κι-
θαιρῶν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῇ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρε-
σι· εἴτ' ἐπιστρέφον εἰς τὰ πεδία, πανόμενος δὲ περὶ τὴν Θη-
βαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Ne-
ptuni & Nereidum*. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὸς τῆς γῆς ἐκπε-
σουσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου·
τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμωνι τῷ βρέφει χρησεται. Λευκο-
θέα positum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii prae-
termittere non potuerunt, quin eundem in casum transfer-
rent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, *regi hunc ge-
nitivum a sequente mox verbo* χρήσεται *affirmans: illud alienum*
prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: phrasin autem
χρήσεται Λευκοθέας vix veritas convenientius, quam, Leucotheae
frueretur persona. HEMST.

ead. l. 17. Κιθαρῳδόν) Nomen, si non succurrat, mox edi-
turus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ) Vel haec suo loco sunt
mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post *Ταίναρον* exci-
dit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo, ἐξε-
νῆξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in si-
mili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξενῆξαντο ὀχοῦντες αὐτόν.
Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in A-
rionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus aucto-
res. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Ario-
nis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus
est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p.
794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ statua est poëtae celeberrimi ae-
nea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi col-
locaverant: *Δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς*
ἀνθρώποις, καὶ ῥόδῃς φίλους, καὶ οἷους παρατάξασθαι πρὸς λη-
στάς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum lau-
dat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλῆμουσοι saepe ab Aeliano
atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in
dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑ-
πολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de
Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σὺ-
ζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπο-
λαβεῖν ἂν, ἢ τίνα ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur
ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: forma-
vit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale
Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut
Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitum citharœdicum*: Herodot.
I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι· mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν
τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔσται τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita Pollux ἐπιπύρπωμα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γαῦν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omiſſa, quod saepenumero fieri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem vocalae sequenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrit, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχίῃσας &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδείξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto lectiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχηθῇ ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἢν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ Ὑπέφαιιν' ἐσομένη — & se bellulam aliquando fore non obscuris indiciis patefaciebant: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, textricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud ἔδειξε πολλὴν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus sceleratissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσεπήδησεν, infiliit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in istiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti auditae cantionis suavissimae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ παῖς) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales infidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellepontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo disterminans. Ovid. II Metam. Angustum circa pontum Nepheleidos Helles Laomedonteis Latonius adstitit arvis. Idem XIII Metamorph. Longus in angustum qua clauditur Hellespontus. COGN.

ead. l. 19. Τῷ ἐπώνυμῳ πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditus interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapacidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαιῶν ἐπώνυμον ἦν Φιδοξέου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξενειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὠραίῳ εἰκάσαντες δύουσι: male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi fluvium, cum debuissent, fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde actot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo mersa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E. non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas auctorem nominis Athenarum, quae suum urbi nomen impertire non fuit designata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait II, 645, Latios signabant nomine fastos, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, annis nomina tribuebant, eorum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, Consules: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselingius Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἑσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaeus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc secutus H. Stephanus in Thef. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant interpretes, cognomine, sed quod nomen ab Helle duxit. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέρος καὶ τιμῆς εἰσὶν ἐπώνυμοι. Gelenius: magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέροντος, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Τῆς μητρὸς Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen susceperat) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulsi, ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantum eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiferit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abieciisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris? Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologiis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἐφην) Sic omnino legendum ex Ms. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Ms. & P. addidimus, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι δούσουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῃσιν. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνῃσιν) Ms. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν τεθάλεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Helleponto divisaе: Hellepontos enim, ut Hesychius ait, ἢ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνησον θάλασσα: atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνησον τῆς Θράκης. Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνήσῳ τῇ καταρτιπέρῃς Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνήσου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἢ Ἑλλην· καὶ καὶ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade sepultum an quicumque tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merisa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interius ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κενόταφιον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen servavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδὼν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παιόνα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: *Sed Hellen decidisse in Hellespontum, & a Neptuno compressam Paeona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt.* Schol. Germanici: *Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἑλλης τῆς Ἀθάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἀλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Hellesponti nomen his maris angustis inditum increbuisse, vetustius existisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hefychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλησπόντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum, praelata Salmasii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Mf. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum eierit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὄρχ. c. 42. SOLAN. ead. l. 9. Τοῦ Κιθαιρώνος) Apud Callistratum Σκίρρων dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Pauf. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν οὖον) Melicertam, (vide ὄρχ. c. 42) qui, Deus factus, Palaemon dictus est: mater autem Leucothoë. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dudum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Mf. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἔχῃν οὕτω πονηρὰν οὔσαν, notat illius novercalem malitiam in Nephelēs filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Le gerim χαρισομένας sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Mf. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένας. nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluissēm χαρισάμενον, te scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiore relato. Dial. XIV, *Perseum nostis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτεῖρασαι ΑΥΤΟΥΣ*. Ino prima teneri nutritrix, eadem matertera, Bacchi, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Iunonem permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν ἥρας θυμὸν ἔκλεψε καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσση τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane consentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & ed. Micylli; nam Munckeriana perperam *Iunoni*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *Σρέπτεϊρα εὐστεφάνευ Διονύσου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόροιο Διονύσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Saryrica, *ταῖς Διονύσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφοί* in Aeschyli dramatum indiculo, Hefychio, & Photii Lex. Mf. v. *Ἐλίουσα*. male I. Meursius & Stanleus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. *Καὶ δύναται*) Codex *εἰκότως*. *νεανίας γὰρ καὶ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν*. in vulgatis *καὶ δύναται*. Non longe ab his reponere ex eodem codice: *ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰलगγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως*. Percussa, & pavorē simul correpta & vertigine ad volatum celerissimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mf. tamen pro *θάμβει*, scribitur etiam *θάλπει*, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed *συσχεθεῖσα*, pro vulgato *σχεθεῖσα*, cunctis, fat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. *Δυνατός* G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. *Δύναται* teneas, an *δυνατός*, minimum refert: contra ἡ Ἑλλήνη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. Ὀχήματος παραδόξου) Erat enim *capere volans*; vide *ἀστρ.* c. 14, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. Τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici *θάμβει* vel *ἐκπλήξει* ἔχεισθαι, ut *μανίαις* ἔχεισθαι apud Platon. p. 940 D. *ἔχεισθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι* Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχεισθαι*, quemadmodum *ἐπιθυμίαις*, *ὀργῇ* *συνέχεισθαι* Adamant. in Phrysiogn. illud etiam, recte iungi *θάμβος* & *ἐκπλήξειν*, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. *περὶ Πρῶσβ. ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες*. Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἴδρωσα μὲν ὑπὸ θάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorsum in hac lectione pertineat ἄμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει non subterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatae saltem lectioni praeferenda videatur: θάλπος enim interpretari licet *servorem aëris*, qui spiritum deliculae virginis interceptit eo facilius, quod aries impetitur volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu solis calefacto θάλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ θάλπει, & ἄμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium: imprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγην hoc βάθος ἀχανὲς sublimis evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνίων hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἑμαυτὸν, ἀκρατὴ τε γινόμενον ἐνίων illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡνίων; abreptum se rerum affluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀνθείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκείνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀνθείας ἀνημονίων τε καὶ ἀπορών. HEMST.

ibid. Ἰλιγγιάσασα) σκοτοδινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στέρφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγίον. Interp. Aristophan. Acharn. Ἰλιγγίαν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτούσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεισθαι, κύκλω συστρέφεσθαι. Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπειλήπτο) Ἀν ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. SO.

LAN. Reieci vulgatum ἀπειληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. ζδς Α. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπειληπτο legendum est ἐπειληπτο* nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passive etiam (potius dixisset *medie*, vel, verbi *medii* virtute) usurpatur pro *apprehendo*. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεραιῶν ἐπειλημμένον. Maxim. Tyr. Diff. V, ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καλωδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μώυσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel δατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hesych. Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem post Ἐπιλήκτος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήκτος Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεΐσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mf. ante ἀποσπασθεΐσαν, legendum censeo ἢν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεΐσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recorder: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat cursum a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia-

nus, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστα μέγας θεὸς οὐρεα θείων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἐθλιψεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἀφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poëtica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχουσαι, ut commodè iungi non possint: est enim ἐπινήχουσαι, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari merfus, vel saltem salo fluctibusque ictus: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merfa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανέισα, & a Neptuno iubetur ἀναδῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφύρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἐπὶ νήχουσαι συμβέβηκε: neque illud ἐτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλείουςα: id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Advers. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen exstitisse Ἀνάφην, ἐπειδὴν ἀναφανέισα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὐσα τὸ πάλαι, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ diffociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, Delos. SOLAN. ead. l. 13. Ἀνόματος) Thom. Mag. in Ἀπόματος vitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehit immanis Triton, & caerulea concha Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida nauti Frons hominem praefert; in Pristina defuit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasus nomina navium fuisse putat Palaephatus *περὶ Ἀπίστον*, non monstra, ut poetae fabulati sunt. Tritonem Lycophron *Νηρείως γόνον* vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἰχθυοκένταυρον*. Lycophronis enarrator citat Acesandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenūs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni ribicinem; pro rubra concha uti, quam *buccinam* vocitatum volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσαι) Mf. εὐθέως μετελεύσεται καὶ τιμω. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf. firmari didici: πάντα εἶναι εὐπρεπῇ, omnia esse parata: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῇ, & vertitur, praeclare omnia se habere: inepte. GRAEV. Εὐπρεπῇ) Verte: omnia, ut decet, parata esse, non, praeclare omnia se habere. CLER. Εὐπρεπῇ praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae edd. mendose εὐπρεπῇ. SOLAN. Εὐπρεπῇ reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephes. IV, p. 58, Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμηλοι τε πολλαὶ &c. Euripid. Cycl. v. 593, — ὡς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. Ἀντὶ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές. Aeschines in illa multo facerissima Ep. X, καὶ ὁ λόχος ἄξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής. Demosth. Phil. I, p. 49 F. εἰδὼς, εὐπρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. Noster in primo Cataplo, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a Iungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lufit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ θέατρον εὐτρεπές, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὧσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐτρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῆ at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριπαρχεῖν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατὰργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιοιμένη· sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρβειν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι· & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τὰ τ' ἐνδον εὐπρεπῆ ποιεῖ λαβὼν, & Nicoftrati XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refringi oporteat εὐτρεπῆ; tamen si posteriore loco subdatur, κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90, βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λάος εὐπρεπής: ita Scholiastes unus explicans, εὐπρεπής ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ θάσσει, κᾶξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὲς ὕδα. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Pherecrate, καὶ μὴν παρὴν τε μάχῃ μὲν ἐξωπτημένα, καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπής, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philostratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. Ξάνθου) Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινήεντα nuncupat Homerus Il. Ξ & Θ, his verbis: Ξάνθου δινήεντος, δὴ ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. Νόσφε νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι, Ἐν καθαρῷ. — Huius meminit Eustath. circa finem Il. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπηνθράκωμαι ὅλος) Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. SOLAN. Quin scribere potuerit Noster ὅλος,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio I. Iensii ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκλυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a Noſtro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. Τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis & mare* diversae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis*. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι &c. Τείροντ' ἐγχελέες τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, fanasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque iniustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλονται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσιππειον Etymologus exponit ἔγκαυμα ἵππου γεγραμμένου ἐπὶ τῆς γνάθου, quale Anacreonti, vel qui personam eius mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἷον ἐγκαυμάτα μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: Forsque etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracam quandam, & inobsoletam impresserit animo notam: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & lanarum infectores Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse;

κηρογραφίαν & ἐγκαυστικήν vel κηρόχυτον γραφήν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12, & ἐγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Ausonio dicitur *ceris inurere ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utriusque rei communia sunt *urendi, adurendi*, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas. Scholiastes ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: εἴοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his constat, utroque Luciani loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura ferretur. Sunt alioquin ἐκκαύματα cremia, coctilia, arida sarmenta, quae igni admoda flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subiiciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύμενον εἰς τὸ ἐκκαυμα' & saepius ὑπεκκαύματα, fomites igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπεκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. Σολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans Σερμὸς. In P. ὦ Σ. καὶ Σ. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam Σολερῶς & Σερμῶς, scilicet διάκεισαι quia praeceffit, ὅπως διάκειμαι. Eo factum, ut, cum Σολερὸς mutare instituerent in Σολερῶς, desierint in Σερμὸς, absterri scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Σολερόν* εἰ, ὃ *Ξάνθος*, καὶ *Θερμὸς*. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discevit *Θάλατταν* & *Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱανόν* nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctorum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ *Θέτι* καὶ τῇσι *Νηρηΐσι* *Δύοντες* Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἐμὸν υἱὸν) Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν *υἱανόν*, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱανόν* cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subdii. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσωσιν) Subintellige τὴν ναῦν postquam multum a terra provec̃ti essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίσος δ' ἕνεκα*, ὃ ἀδελφῇ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα. BOURD. Paene malim εἶπερ' nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse comperram: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta existisse scripturam Bourdel. εἶπε, vel potius εἶπε, ἐπεὶ. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθέενεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: *Παρθενεύω*, *virgino*: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. καθίστο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando attingebat sc. cistam. Sed resingendum ex Codice vetusto, ὅποτε καθίστο, quando immittebatur in cistam. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, quando abripiebatur. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, descendebat vel demittebatur. Abundat igitur litera, & lege καθίστο. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe καθίστατο, ut ἐρω. c. 16. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Graev. καθίστατο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 θραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ἦκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
 νακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπον-
 τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Lati-
 nis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condidierint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothem-
 idis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.*
 GRAEV. Ὑπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impres-
 sis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostentent, διὰ τοῦτο ἔχρῃν σε προαρπάσαι. *Quid enim?*
num te propterea praeipere meum amorem, sive puellam, quam
amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius repperit, an in-
 genio fuerit affectus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam,*
 mallet omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Δ, 235, ubi Ulyxi ca-
 sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτῶσης ὁσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τούτου βέιβρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπαδύρετο: quod ultimum, etsi
 sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, Καὶ ὅ' ἐπ' Ἐνι-
 ππος πωλέσκειτο καλὰ βέιβρα: vim verbi Homericī explanatius
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὕχθας αἰώουσα, καὶ ἐπεμβαίνου-

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε nam vocula postrema, quam prava cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas exsternata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasione tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neprunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinem Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐμενουν; ἔφης γὰρ ἀπίον) Delenda interrogatio, & interpretandum: Nequaquam. dixisti enim abiens. Vertunt inscite: Nihilne? dixisti enim abiens. Μοχ ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα) Homeri paene verba ipsa servavit Od. Λ, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάσθην, οὐρεῖ ἴσον, Κυρτωθέν' κρύβεν τε θρόν, θνητὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, nigrum ex altitudine, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἄμα in cunctis edd. annexum τῷ συνήσδα, quod isto adiuvento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) Caeruleum: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Νηρηῖς & Νηρείς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν, ὃ Νηρείδες. Κῦτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρείσιν ἐκάινη (Cassiopeia) ἀκτεζέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων-
has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis
etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ἄρα,
inquit, ἐν τοῦτοις τὸ Νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ
Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρήος ἰωνων γενικῆς. Corripiunt
ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poëtae:
*Nereidesque Deae, Nereidumque pater; — & viridis Nereidum co-
mas.* HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλόν τινα τούτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex
ille est Polydectes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus
lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λι-
βύην, ἔνθα ἦσαν, postquam profectus est in Libyam, ubi erant. Dein
idem liber addit τινὰς πῶς, ὃ Τρίτων, μένος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους
συμμάχους ἦγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur
haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expres-
sum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphia-
nassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula so-
lemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν,
ἔπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν nam-
cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα
ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ἔπου
διητῶντο. Gorgoneas tetigisse domos — Ovid. Met. IV, 778.
Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Per-
seus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod qui-
dem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: ete-
nim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus
Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazoni-
bus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & au-
spiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D.
HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas,
Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, intactos thesauros dicit,
violatos quidem, sed non impune. Sic Noster supra, & iterum
Ἄλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι;) Interroga-
tionis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ &c.) Inservit haec particula repe-
tendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr. Panath.
p. 255 C. τοὺς δὲ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat : eundem usum habet οὐτ, γοῦν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ. . . . ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακλουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint : peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης· quod verbum ut nonnusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare : neutrum huic loco congruit : litera minus est, ne integrum videatur : legendum enim ἀποστιλβούσης, Nostro satis frequens : in Ἐπισκ. c. 11, ἐκείνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει. Ζεύξ. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημώτερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781 : *Se tamen horrendae clypei, quod lacina gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae*. Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent : ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzet. ad Lycophr. v. 838, & alii : prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατὰπτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἶς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ε. & omnino in P. i. εἰς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ἀνεμον· lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὀργάνου. De harpe organo Casaubon. ad Perf. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, κατὰπτται, κατὰβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἐτοίμην) Desuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλαύχει τότε) Videtur pro τότε scribendum ποτε. Qua enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba patet ex sequentibus. SOLAN.

ibid. Ὅτι οὕτως &c.) Sententia satis est aperta : Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore; quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γὰρ οὕσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ ἑώρα προσπεπταλευμένην, ἤλγησεν ἄν· si vidisset affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γὰρ μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucydid. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Μοχ εἰργαζόμεν repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exemta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς· alioqui scribendum foret, ut scire legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo usus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet reposta illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γαργηδῶς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχούμενην, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumfisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θεουκιδίδην) IV, c. 108, ξύλων τε ναυπη-
γησίμων πομπῇ ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπῇν in-
terpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in V. prave legi-
tur μέμψις, ut monet Solanus. HEMST.

Pag. 125. l. 7. Ταύρω εἰκάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam
hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fue-
rit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subii-
ciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate
narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit his-
ce aut similibus verbis, Ζάννι ἡσφόργαζαλ & Χόραπα, quae
possunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταύρος ἥρπασεν Εὐρώπην, Iuppi-
ter Taurus rapuit Europam. Nimirum Agenoris filia fuit, cui no-
menerat Χόραπα, alba facie, quam stuprator pudori eius in-
fidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabu-
lae circumstantiae sunt tantum mendaciū, aut malae interpre-
tationis antiquissimae historiae inania ornamenta. Ζάννι pro
nomine proprio sumtum est: ἡσφόρ vno pro tauro, cum
practerea insidiatorem sonaret. Ceterum hunc dialogum expres-
sit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa inscribitur, ideo-
que ferme poëtice in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique
non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur:
Κρύψε Ζεὺς, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταύρος, argutiā fere
sophistica Moschus Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Ni-
gidius, teste Germanici Scholiasta, eumque taurum tradidit
Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri
sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam
Agenoris filiam ad se portaret: fontem vides, unde sua deriva-
vit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit,
Ovidio probante: apud Moschum illius est δέμας ξανθόχρουν.
Κύκλος δ' ἀργύρεος μέσσω μάριμαίρε μετώπων neque interce-
do, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eun-
dem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali
pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concor-
diam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem
τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinfsianam emendationem in
Ovidio Metam. II, 855, Cornua vara quidem; sed quae contende-
re possis Faëla manu: quam iisdem illis particulis, quas exclu-
dere cornua vara censuit Burmannus, certissime confirmari ar-
bitror. Ad Fast. V, 607, Neapolis ad Nafonis locum Luciani
verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet.
HEMST.

ead. l. 15. Ἀπελισθάνοι) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνω. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετόμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus exprefferat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετόμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ.... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτώνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχουμένην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἐτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium attulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἢ οὐ φυλλαβολεῖ μυθολογοῦσι δὲ, ὥς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictæ, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionys. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὃ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo visos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camertem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & sqq. Johnstonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pausan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

fule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Celf. 116 A. Hefych. *καναθρά*. Plaut. Auſ. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλανας ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in V. ad ἥδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.* Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβίωναι αὔριον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππον) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοῖνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevisset. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpres. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum *veterem* diserto a sese ascitum, sub Dialogi persona, asserentem Δικ. c. 33, & res ipsa clamat Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Susis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλὰς ἐσώρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κορίνθον, καὶ καὶ διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθώσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imbebatur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασιν. Quamquam eo iam ventitare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐβάρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαίθρον ἐν Λυκείῳ,

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγέλαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥα-ψωδούντας &c. ut mirum. minime sit, ad-eundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανεῖῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσον ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνειον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeuum fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeuum frequentasse. Vide Arrian. in Epict. 337 B. SOLAN. in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκη) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκη συνέβη τὸν μὲν κα. ὡς ὑπὸ. GRON. Satis apparet, priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσθιν &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὺν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιώναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ. SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. SOLAN. Recte fuit sanata. Schol. ad Homeri Od. Δ, 303, exponit ἐτερόμεροι, μίαν παρά μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι: dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἑλλῶς τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλεουσιν αὐτ κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις: denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένους, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προηρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem *μαντείαν* ultro fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitatis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πείσθεισαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδ' ἐν ἄν κατὰ σχοι. Ἀδ ἡλιότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ δ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δέειπνον) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λυκείον γυμνάσιον παρ' Ἀθῆναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δέειπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra. & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossematarius. COGN. V. κατὰ πλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δέειπνον & ὧν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasimum Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abiici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vafferimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumisisset, ille foedissimus atque averfabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristo (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μεῖράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐποπυμῆαν ἔχειν, τοὺτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσέναι μέλλουσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomodocunque implemet, aviculas lustrales e coetibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίους μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, & δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται nec secus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδους, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, Ὀξυθύμια καλεῖται nam Hesychius etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινες δὲ τὰ ἐν τριόδους. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatim, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἤγετο ἡ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem disertè VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivivia fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras proiecxis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hesychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἀγάλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταύτη γὰρ, φασί, δύνονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, peratlis lustrandi caeremoniis offerri, inque triviis abiici: Plutarch. Quaest. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ ἑκάτῃ σκυλάκῃ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίῳ ἐκφέρουσι' ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνον illud ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δειπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ ξορύβου μετέχοντας. Aristophanis est δειπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae Pollux servavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, sive legas, Τὰς ἑκαταίας μαγίδας δόρπον, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τὰς ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae mensae coena*. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσίῳ, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεισθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἐστὶ τὰ ὡς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλασθεῖν, ζωογονούμενα' οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀναλάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὡν ἐκ καθαρσίῳ) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraverit ovīs*: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu*. Sed nil tam necessarium; quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷς Δέσιον, γρη῏ν, κακῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνῃσι καθαίρειν ἐκκλησίας, καὶ τὰ δέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάτραις

χοιριδίαις, ἅπερ ὀνόμαζον καθάρσια. Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hefych. verbo καθαύμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστάρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστήειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hefych. ultimam tangit originem. Ex his Peristiarcho καθάρσια dicta περιστία. Scholiast. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολύβυρον) Utitur hoc loco Oët. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, *scissili palliastro semiamictus*. Tale τριβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, *Atqui, scelus*, inquit *hera, quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum?* tum Carion: διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλγυας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας commode; nam in Aporphthegm. Macarii στιχάριον λινεὺν τρώγλωτὸν est *slicharium lineum ac lacerum*: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ in Acharn. v. 434, id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχὸν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum τυχεῖν. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνῆντο) C. M. ἀνείτω. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ εἶν... σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. V. ἀπεμπτῆσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vesceretur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adiutam: τούτω, eo quod ova cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete castrigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in Luciano πολλά ἐπισκώπτει ut πολλά λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpretes notam commiseruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολύ, ὡς ἐπιτοπολύ; quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Lucian. Vol. II.

C c

Noſter : περί τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τεραπευόμενος· ληρεῖ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γὰρ τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24, vel invito clariff. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captioſos ſyllogiſmos ad hunc modum conflatos intelligit Chryſippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλιον. De quibus in Vitar. auſt. BOURD. *Ceratinae & Crocodilinae quaestiones & ambiguitates*: Quintil. L. VORST. Philoſophos omnes, praefertim Stoicos, hic carpit, quibus ſophiſticatione illa in ore frequens: Quod non amiſiſti, habes: Cornua non amiſiſti: ergo Cornua habes. Vide Ἑμμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conſilio factum, ut poſtea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori iam aetate in proverbium abiſſe obſervavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide. Locus autem Artemidori, quem laudat, exſtat in Oniſtrocrit. l. II, cap. 11: Ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύσει, καὶ τὸ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῇ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex. Erym. v. *Corne*. Vetuſt haec Sophiſticatione. Diog. Laërt. pag. 147 A. De phraſi conſer Ἑμμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10, B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλου) Κροκοδείλος ſophiſma ex fabula mulieris Aegyptiae huiuſmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Vitarum auſtione ſub finem. Quintilianus lib. I, c. 10, *ceratinae & crocodilinae ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in noſtris Narrationibus lib. I. COGN. Reſpicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquebant, *raptum puerum redditurum ſe ſpondet verum respondentem*: ſtatimque rogat, *redditurusne ſit puerum, an non*. Haec & eiufmodi ἀπορα philoſophis illa aetate, iuventutis exercendae cauſa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere ſolemne erat. V. Ἑμμ. c. 81, & B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88. Idem Diogenes plura eiufmodi ἀπόρους λόγους nominat 174 E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in mentem ἐρευνᾶν, dictio ſcilicet conſentanea τῷ νῷ, cui parum accurate iungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum eſt ἐρωτᾶν, de philoſophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus ſeſe invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

prium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκατανό-
δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato
simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφικτα, in
Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, pri-
mum, captiosas interrogationes nescere, ex quibus concessis con-
clusiunculae deducantur; deinde, argumentari. Diogen. L. VI,
69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἥρωτα λόγους.
Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἰν δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαι-
νομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet,
tricitur: paulo melius Crescoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo
nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam reve-
ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
laces docendo corrumpebant. HEMST.

ibid. Τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦκτες τὰς μεθ-
ημερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
τὰ ὅμοια διδάξης. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμώζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
Sat. V, 69: — *invenietque Nil sibi legatum praeter plorare* —.
Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — *Demetri, teque, Tigel-
li, Discipulorum inter iubeo plorare cathedras*. Cicero in Ep. ad
Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· nos modo valeamus. COGN. Τὸ
εἶδος Ἀπτικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiaft. Aristoph.
ad illud Ἰππ. v. 431, κλέειν σε μακρὰ καλεῶν. Dictio in usu
frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. *l.* 4. Ἐνα ὀβολόν) Atqui alii testantur, mortuis
duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὀβο-
λοῦ, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.
GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
sed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
ne virum excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
obstet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μένονται λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυχεῖν, οὐδὲν ἥττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. *Præve Δαμαξένου* peius *Damaxeus* interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrium, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Hefych. φοβερὰ simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἡ ἐρυθρία) Ἐρυθρία, βάμνια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρυθρία, ἢ ῥίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hefych. verbo Ἐρυθραίνει, a quo Suid. qui adiungit: ἢ ῥοδάνη, ἥς ἢ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἰγυναῖκες, ἀγχεύσα λέγεται. Sed *Erythrodanum* ab *Anchusa* distinguunt Plin. Ruell. Fusch. *Erythrodanum* *Rubiam* Latinis, *Gallis Garense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; *Anchusa* utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres; inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις apud Nostrium D. M. XVI, *Herculis σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἥδη γεγόμενον* & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, *Homeri τῶν βασιλεῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνώστα καὶ ἀμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς*. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει eius generis ex *Anthologia* sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate *Chiliadas* suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fideiussore dato: nec minus in *Stromateo* magnus *Scaliger*, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaretur, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae *Lucianae* respondeat. Primum φασὶν notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat: cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα

μία ἡμῶν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδέν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασί ex C. Long. profertur εἰσι, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῶν tam inepte interiectum? quod si quis obiiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκονος, φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendant. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφύνας τὸ συμπόσιον· cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum diffita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἑραστὰς χρεδὸν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχαρύντος συγχεῖν μηδὲ ζυμφερεῖν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν· non poterat clarius exhi-

beri paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occurrata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in *Μύκωνος*, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παρόντων μὲν ψήφῳ, ἥγουν ἐπὶ τῶν μὲν δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκωνον, ἥγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγεῖν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθὸς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνια vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Εἰς) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Λακεδαιμονίοις . . . ἐκλελύσθαι . . .) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora conveniant; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκκελῦσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἔξτραχλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαὶ τὸν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorē Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Poluci iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) Alio migremus: μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. Bz. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, pace tua liceat nobis alio migrare: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.) Affimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι, περὶ τὰς ποροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τὸν τοιοῦτον ἔχειται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὐζῶντες, νῦν δὲ οὐδ' εὐζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto. cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallet Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam Mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Por. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατευέσθαι, ἢ εἰ συντάττοιτο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρῶντον σέθεν; memorat Philostratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἀρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὰ τρυφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lyfistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. Ὑβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. Ὑβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit: Quid est, si hoc non contumelia est? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχε &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Malli existisse. V. Ἀλεξ. c. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc defino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum conieciavi, postulat ἐξέρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. 'Ανδεις) 'Αμνδεῖς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciph. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἴστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituedus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, 'Αμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδεῖν &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. 'Αμφιάραιος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ 'Αμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοδοῦσι τε καὶ φαίνονται οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι' ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifeste respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praefentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, eis Τροφονίου, καὶ εἰς 'Αμφιά-

ρεω, καὶ εἰς Μόφου· ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεούς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Origin. in Cels. VII, p. 355. HEMST.

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ) Vulgatissima sunt μαντεύσθαι ἐν vel ἐς Τροφωνίου· χρηστήριον ἐκπασεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III, c. 49, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπασεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβεβηκὼς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. Δέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σπηκοὺς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἔρχεσθαι· μοχ: ἐπεὶ δ' ἄνθρωπος ἐρχεται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαδείαν ἐλθούσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱαμα· ibidem, τὸν δὲ ἀναβάνατα παρὰ τοῦ Τροφωνίου. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλλένος ταῖς ὀδύναϊς) Exsequitur hanc totam historiam Scholiastr. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρως Τροφωνίου περὶ Λεβαδίαν πόλιν) ὁ δέσμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενος ὀδὸν ποδὶ ἥρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινούν, καὶ ταιγίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδωμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὑπτίως κατὰ στομίου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνέεισιν αὐτὸς ὑποφῆτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vasserrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίάρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in 'Αναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat perfectus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum verustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod facerrimarum faliaciaram tot miraculis praefens spectatore interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri caerimonias praestigiatore mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι: hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suavissime notat, itaque Latine interpretatur: *ipsi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere*: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: *ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum*. Ceterum istae μάζαι, vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum οἷς convenit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι: καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες: a quibus Etymologus non dissentit: neque aliae defunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιττοῦτα μέντοι τροφονίῳ, καὶ ἀρεστῇ καὶ ὑγίειᾳ ὁμοίως. Modo βοῶν placenta genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologo

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐστὶ βούς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακαῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφονίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδρυτα μυκημάτων αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica pararam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μελίγματα ἐρπετῶν, ἃ τοῖς κατιούσιν ἐγχερίμπται· cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiastes lege, lac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὀφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὀρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Τροπῶτηρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repererit hoc loco τροπῶτηρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanare tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταίρ. XIV. Proprietatem τοῦ τίθεναι pro λογιζεσθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum. Crates in Ephem. τίθει μαγειρῶν μῆας δέκ', ἱατρῶν δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Πητ. Ὑπομν. p. 146 ex Lysia: καὶ δῆσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθῃμι, λογιῶμαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τίθεναι est, numerare praesentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν· sic τίθεναι & δύναι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον· Eupolis in Poll. IX, 59, δὲς ἑκατὸν δραχμὰς· δὲς ἑτέραν μνᾶν. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὰ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, pendere obolum pro acu, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέντε ὀβολῶν quinque drachmis emi acut. λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est emere, comparare, ut apud Latinos sumere. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumfisti. Ibidem: Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae videturque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε ὀβολούς ἐγὼ κατέβαλον, acut ad velum sc. ὀνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego rependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαβῆριον. Sic posteriorum temporum scriptores vocant ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκροστίς. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad resarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro resarciendo velo) quinque obolos exfolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολούς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκβμισα, vel ὀνησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἡλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολούς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo capter, quidquam secius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωρότα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθην, de qua Festus in Maltha, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθην τὴν τρόπον παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγεν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos destinabant, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέραις vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliofque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Cautē I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hysera, funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso*. Ὑπέραις, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopul. περὶ Σχολίων p. 138. HEMST.

ead. l. 11. Ἀξία ταῦτα ὠνήσω Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἄξιον hic esse εὐωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὠνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versionem substituit, *Recte sane, haec vili pretio emisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὐωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis satis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τρωπότηρ) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κόπας δεσμοὶ δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ista, ἦν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι Solanus interposuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφην recentioris aevi annotavit Cardu Fresine in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητής) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητής καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίων. Lege ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἢ βελόνη ἢ μείζων, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διερράγνυτα τῆς ὀδόντης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασιν. ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὐς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σῶ:

Δαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπῆτριόν φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὓς νῦν ῥάπτρας καλοῦσι. Ἠπῆτριον autem, quod & Suidas habet in Ἠπῆτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπῆτῆριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἡπῆσασθαι plura notat. Ῥάπτρης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: ἀκεσται, οὓς νῦν ῥάπτρας καλοῦσι. eundem vide in Ραύγειν & Ράφθης. Th. Mag. in Ἀκέστης post allatum Homeri locum ex Βατραχομουμ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτρης, κοινόν quod male omissum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἠπῆτρης, & Eustath. ad Od. Ξ, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνίσταται) L. ᾧ ἀνέϊται. SOLAN. Scripsi ἀνέϊται secutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρητημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνέϊται καὶ τείνεται abiiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστὸν, ᾧ ἀνέϊται καὶ διατείνεται, προσφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρατος post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosith. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρηνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodο scriptos; usque adeo me movet, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naris hominibus visus est in his nimius fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod tories in hunc morem sit investus, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt; qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent* &c. V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, *quingagesies mille*. Quanto rectius Micyllus, *quingaginta millia*? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: *ille etiam saepe admodum scite ipsos laetat & spe inani pascit*. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad desperationem eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) *Laetat, plevnẽ*. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster utique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κερηνότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ *ἐπελπίζειν*. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπί-
 ζων ταῖς ὑποσχέσεσι τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη.
 Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπ-
 ελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario o-
 ptime, etiam huic loco, conveniat, *scite laetat & spe alit*, Eu-
 crates nempe adulatōres suos, eosque ἐπ' ἐλπίδος αἰεῖ ἔχει, ut
 loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus
 exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Trago-
 podagra v. 29: Ἐλπίδι ματαιὰ μωρὰ βουκολούμενοι, *Vana spe*
stulte laetati. Euripides quoque in Phoenissis v. 399: Αἱ δ' ἐλπί-
 δες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero laetat profugos, ut*
aiunt. At, ne quid dissimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani
 loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud
 eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipsa voce Ἐλπίζω ubi de
 hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς
 ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὐ μάλα δια-
 βουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδῷ· Ὅπόσοι
 τότε αὐτοὺς δειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήφονται Σικελίαν.
 Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur
 vel τὸ ἐελπίζειν idem iudicasse, quod τὸ ἐλπίζειν vel in Lu-
 ciano revera legisset ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus ef-
 fe; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum re-
 fert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere
 legendum sit, cum & ipsum ἐλπίζω, sive poëticum ἔλπω pro
spem facio, inuicio, ad spem adduco, usurparint veteres. Sic cer-
 te Homerus Odyss. B. v. 91: Πάντας μὲν δ' ἔλπει καὶ ὑπέσχε-
 ται ἀνδρὶ ἐκάστω· quod ἔλπει Hesychius ἐλπιδοποιεῖ, Scho-
 liastes vetus & Eustathius εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro
 ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων, *desperans,*
non sperans; quae vox instauranda apud Hesychium: nam ubi
 legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum esse
 Ἀελπόντες· idque, ut innumera alia, sumsit Hesychius ex
 Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ
 ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas Ἀ-
 ελπέων sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit
 ἀελπτέων, quod ab ἀελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor
 Etymologici Magni. Nec num ἐλπέω dixerint, certo sciri pot-
 esteo, quod Hesychius affert ἔλπειν. IENS. V. Iens. Lect. Luc.
 V. Hemsterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ — legisset videtur. Sic Thu-
 cyd. VIII, 1: δειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήφονται Σικελίαν. &
 Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in
 βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinari velit, non inepte putet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ira refinxeris, convenire non videtur; quamquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν· nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἐλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἀγειν, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & prorsus accommodate: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τινος· Ἐπήλπισαν δ' ἑτέροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit lensius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciani proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere*, *spe proposita laedere & frustrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχάγωγῃσε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξαι ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλείονων· de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpretes plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἐνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pf. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐπήλπισας μέ· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· & ne sic frustretur Ezechias spes vestras ad Dominum convertendo. Structura

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μηδὲν αὐτῷ συνειδόμενα φαῦλον εὐμενεῖα τῇ παρὰ τῶν κρείττωνων ἐπελπίζειν· plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπὶ ἡλπίστοις ἐπὶ τῷ ἔσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ ἡλπίζειν, Ἀθηναίων δυνήεντων ναυτικῶ, καθόδον ἔσσεσθαι σφισιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est Nostri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I. Z, 50, ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cassi. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζον ὥς καὶ μεταβαλεῖται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberrat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς καθόδος ἔσεται σφισιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κληρὸν ἐν σφίσιν δ. βόσκονται) Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte labore. Memini, cum placeret, τὸν κληρὸν ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται· nam & praecedat ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille plautus improbiſſimus, quaestu iudiciario paſtus, qui illi pecuniae, quam conſiderat, ſpe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος· eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκεισα τοὺς πολλοὺς βροτῶν quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπνήμεους ἐλπίδας, (ita legendum pro συννηήμεους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβώτης τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hesychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρισταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τοῦ τίθεναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam & contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abiectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48.* Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etsi non ignorem usum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-

ros descendunt, si scriberetur ἐλκείδωσαν, haud equidem 2
spernerer: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris,
quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invi-
tat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασον ἐφε-
ξῆς ἅπαντας, & mox κατὰσπα. Non videbantur aequo ani-
mo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis
spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi
oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius
protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo
melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII;
& Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτὸν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἰς τὴν
πόδός. Quod autem mox τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτον, id pla-
ne similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem filius
indicat) apud Suidam in Κορνούτος· μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες
τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. ἰόλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem per-
venisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovi-
dus fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaque tegens lanugine ma-
las Ora reformatus primos Iolaus in annos.* COGN. V. Ovid. Met.
IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpi-
ter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut.
Aristaen. Helioid. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθύβης) Vox Homero familiaris, quam hic men-
dose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V.
Il. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. ἱαντος) L. Αἱαντος· sed Scholiastes con-
fundit hunc cum Oilco: & mox ὑπέργηρος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπιπεκυφῶτα) In quatuor
famulos incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praeci-
puae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio
quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ul-
lum alium repérias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa
Stephanus collegit Ind. Thef. in Κόρυζα· alia Gatakerus ad M.
Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Lucia-
ni penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco.
HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχὸν τινα τάφον) Terpsion Thucritum senem
decrepitum vivum sepulcrum, sive cadaver appellat, qua prover-
biali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam
illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi ne.*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμφύχους τάρους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὑψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adiuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederō castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σορέλλην per convivium appellitare solent. HEMST.

Pag. 144. l. 2. Ἄνω ποταμῶν) Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βούν πολλάκις ἐκφέρει) Leg. Erasmi. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declivē retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus. Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit. Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βούν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeceuntes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum*

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν] Λεῖπει τὸ ἔλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιούντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφειν δὲ μηδαμῶς, & ἀνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exhibet oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίετε, alienis inhatis: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπὶ τωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχαλόντες. SOLAN. Ἐπιχαίετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defenderet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχαλόντες· & in Tim. ἐπιχεχρῶντες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichii Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρεκακοῖς sunt dicti. Ceterum est ad heredipetarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπύρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτάντων εἰσιῶν, ἤχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τουτοῦν τῶν πατέρων. Μακαρίζοντας δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἐτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δὲ ἦν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μέγας ἐκ πολλῇ

ἄθροισθεῖν, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οὐ-
δε ἀπέλωσιν· εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo Iud-
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνώς. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτοὺς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. H, p. 176, εἴπερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσποιούμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιούσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ
Διῖ. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, Bacchus, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὕλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit. Εἰσποίησα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium asciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tum in Actione pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. H, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae supersunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν ἑαυτὸν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt παρέλκον illud Atticum
Faber & Kuhnii; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei substratae indole emphasin
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non fuis in locis
aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
εὐρανόισι φέρον παρέθηκα γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρον ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἷχεται

φέρων, καὶ καθεύκυσσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἷχεται, καὶ καθεύκυσσε φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέρουσα ἐνέβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσῃ φέρον, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὥθησεν ἑαυτὸν φέρον· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudiciis loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τιμαρχὸν αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκε τὰ πράγματα φέρων· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς νιούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀρδὴν φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις· v. 23, προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκεύῃ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultra & de data opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθύς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον· parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμόνας, Πομπηίῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχείριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diff. XXXI, p. 315, καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέφομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν. Julian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἑμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

P. 14, προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: pag. 34, Aedesius ὅλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν·
 P. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χεῖρι τῶν ὁδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδούναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τὸ λημμα, ᾧ δὴ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatorum seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu sollertiam*. Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures hereditetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαίδ. c. 19, εἰ μὴ αὐτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhietis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

caed. l. 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpen-
 sa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,*

etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liqueet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpres; sic reposuimus, cum male antea δορυφορήσαντες. BOURD. Δορυφ— antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarum P. S. & A. & fecerunt δωροφορή—. V. Nizp. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρῶτον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρόντα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δορυφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant profecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum prae buisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσφυγόντες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frudent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσφυγόντες, dolore ardentes: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσφυγόντες quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in Έτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύκτω emungere est, (vide Ιστ. α. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferretur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt, in sinu ridet, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπεμύκτοντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam sit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμίχουμαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice *urere* est. Apud Simonidem σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπ — substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγλασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum Luciani, quaecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum reputabant. Secundo, *emungendi* mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur, aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέντες) Pluribus in libris exstat huius vice καταγλασθέντες, certissimum genuinae vocis, qualiscunque a Luciano fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiastes Vossianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Iunone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperiatur, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii terigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni absumo. *Metaphorice utitur Lucianus in dial. Terps. & Plut. ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες*, cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardesunt, seu exardescunt. *Nisi malis extabescentes, macerati & confecti dolore: nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam μαραίνω.* Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripiens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae servavimus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poeta, legem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte Scholiastes declarat, ex eoque Eustath. pag. 781: Ἔστι δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς,

ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερόν, ἧτος ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν· non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχέροις ὑποκρυφθεὶς τέως μὲν ἐνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλόξ δὲ κατὰ τὸ φαίνόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, everfae Sodomaee documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἢ ἔτι ἀναδιδόμενη φλόξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἴκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ κατεβαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum exstinguendus, οὐ καθαρῷ πυρὶ. Medici traducunt ad febres sive πυρετούς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἶον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλάμους, εἴπη τινες ἔτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἀψάμενος, translata Iacpius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὥς πάλαι γε σμυχόμενος ἑμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποφίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἑμαυτῷ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνοῦχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπόν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἀγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμούς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδεικνύμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum est, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adfiscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξήγησιν appositum servare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

struet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σεισπρὸς τι καὶ κατασφυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & torvius, ut etiam indignationem facile proderet, in illam intuita. Exstat illud κατασφύχειν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, ὧς δὲ κατασφύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἰπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατασφύχῃμενον, ἀνιάσσαι μὲν εἰκός, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλείστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimus ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hesychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύξαι & Κατασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπῆσαι neque tamen non est commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praeberit. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ ἄχ' εἰ σμύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σμύχόμενος, binarum litterarum accessione Scholiastes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασφύχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἶονεἰ πῦρ ἐστιν ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασφύχοντος. Suid. Διασφύχων, διαζύων, διακαίων sed ibi, Hesychio duce, reficiendum est διαζέων & περισφύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἦς με περισφύχουσι μεληδόνες sed maxime solet ὑποσφύχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβεγνύειν ἐνδοθεν τὴν ὑποσφύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικαλίαν Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἐνδοῦ ὑποσφύχουσας φλογὸς πυρπολούμενας. Kusterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promittit in Ἑλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσφύχοντος χρυσίου ὑποσφύχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν legebatur ὑποσφύχων. Eadem labes Basilii Seleu-

cienſis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Thecl. II, p. 206: ὅπερ (ἔλαιον) καὶ αἰτήſας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος· οὗ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμηχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· cuius ille copiam ſibi fieri poſtulanſ, ſeſeque eo inungens, (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem naſtus: ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμηχε, ſtatim exſtat nativus orationis color: Quod oleum cum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio ſimul opem feramus: Ὑποσμήγει, (melius ὑποσμήχει) θλίβει, ἀνίψ, καταπονεί, ἐκ μεταφοῶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus ſcriptor nescio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφοῶς τῶν καυμάτων· ſequitur in eodem, Ὑποσμήχουσα, ἐνδον ἐρεθίζουσα· Suidas amplius: ἐνδὲρεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis Etymologus, niſi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta. dederant hic διερεθίζουσα, alter ἐνδον ἐρεθίζουσα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariffima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni ſcriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem huius verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt deſignare Luciani verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus inſcendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo iure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nuſquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τοῦ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγέntες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zoſimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλέον ὑπεσμήχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμία Theodoſius, pro ἐπεσμήχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatentur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure do-

ita callent. Tandem magnum est corruptelae latentis documentum interpretatio *καταγελασθέντες*, quam qui vocabulo, quodcunque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem vulgatum *ἀποσμυγνέντες* reperisse nequaquam credi potest; tanto enim intervallo utraque dissident, ut ad quandam communis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo nodo conferre possit: blanditur enimvero mirifice perpulchra L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literulae detrimento *ἀπομυγνέντες*: fateor equidem, in eo verbo florem esse comicum, ab iisque poetis decerptum, quos studiose Nostrum lectitasse constat. Quamquam nunc rarius inveniat, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Pollucitamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78, *ἡ δὲ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἰπόν* accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici: Hefych. *Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν* quod posterius sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum, ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eustath. ad Od. E, p. 1761, *Ἀπομύξαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι*. Neque aliter intellexerunt *προμύσσειν* in Hippocrat. Παραγγ. p. 26, *Κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ἀνειδίζειν, ἢ διὰ εὐθείας ἔχοντας προμύσσειν*, modo ne vitio sit scriptum pro *ἀπομύσσειν* quamvis ibi quo minus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obstat. Congruit Latinorum *emungere*, quod est *per dolum & astutis technis defraudare*: ut de Comoedia sumtum scias, notissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum*. Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Veteres aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens*. IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: ut Hieronymum, imitatore[m] antiquitatis non segnem, praeteream. Atque adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus *atque unxeris* suppledat, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Versaris atque emunxeris lautissime*. Hinc simul patet, quanti sit facienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter *ἀπομυγνέντες*, ab eo, qui testamento nequissimos vultures excluderat, delusi atque emuncti: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad suum illud *καταγελασθέντες* quam enim explicuimus potestas ab ista non parum diffidet. Igitur *ἀπομυγνέντες* vel alia virtute, *illudendi* nimirum *subsannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est *ἐπιμυγνέντες*. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum *ἀπομυλλαίνειν*, atque ille Clementis *ἀπομυκτισμὸς* Paed. II, c. 6, *Qui sermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, severe sunt compescendi*: τοὺς χρωμένους αἰσχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὅψι δριμυτέρα καὶ προσώπου ἀποστροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *subsannationis* explicatio adeo placuit, ut Potterus etiam *ἀπομυκτηρισμὸν* reponi potius voluerit: ego non discesferim a vulgato, quod a *μυκτῆς* sive *ἀπομυκτῆς* prono cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates *Μυκτῆρ*, *ρητορομυκτῆς*, *ἀττικὸς εἰρωνευτής*: hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum *ἀπομυκτίζειν* Et. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui vocī inusitatae fastidiendi virtutem, corrugatisque naribus, ut sordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis institutū ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel irrisionem & fastidium iunxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidae verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, *Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω*, legendo *Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω*. Sed alterum *ἐπιμυγνέντες* ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim *ἐπιμύσσειν*, Grammaticis monstrantibus, *irridere*, *subductoque naso & excusso illudere*. Suid. *Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἤχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν* Hefych. in quo quidem utrum ordine continuo, *Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτήρισαν, ἐπέμυχθισαν, ἐξεφάυλισαν*, an separatim sit scribendum, *Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτήρισαν Ἐπέμυχθισαν, ἐξεφάυλισαν* non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit Il. Δ, 20, Θ, 457, — αἰδ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρῃ· ubi quem admodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus *mustitandi compressisque labiis ingemendi potestas* atti-

fit, secutus est Scholiastes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπε-
 στενάξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo risu at-*
que indignatione insuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 suae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπε-
 μύξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tamet-
 si ab eadem radice μυεῖν propagata, distare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratissimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem observare licet in solo μυχθίζειν significanti
 discrepantiam: apud Aeschylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέρραγος κἀναμυχθίζῃ, quin sit, *ducto per nares spiritu in-*
gemiscere, atque indignationem testari, vix in dubium voces: eo
 spectat Hefychii Μυχθισμός, στεναγμός: nec alio fonte ma-
 nantia μυτταζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & *adun-*
co naso subfannare designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζου-
 σι, χλευάζουσι: neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξω ναί· τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμᾷ σε-
 σσηρῶς Μυχθίζεις; τὰ χαπύ σαρκόνιον γελάσεις. In Theocriti
 Eid. XX pro μυθίζοισα utrum v. 11, an 13, supponi debeat μυ-
 χθίζοισα, parumper haesito; quamvis animum inclinent ad
 posteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Cels. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκείνα μὲν μὴ γελᾶν ὥς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὥς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μέ-
 νη τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν· ubi senten-
 tiae nexus qualem vim postulet, haudquaquam obicurum est.
 Verum minime negligendus est impressae maculae similitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμόν.
 Quamcunque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam in-
 de extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν· nisi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiusmodi multa
 praeferunt ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in
 Hefychio, ἀρμωστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κτιστὺς &
 ληιστὺς Herodoto, μαστὺς, ὀρχηστὺς. Nunc si Scholiasten se-
 cutus probaveris in Luciano ἐπιμυγέντες, sensus orietur a
 priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos pertinebit, de
 quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεσθαι, quorum
 plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: *Hi vero den-*
tes prae dolore tollidunt, a cunctis ob destitutam hereditatis per infi-
dias appetitae spem irrisi ac ludibrio habitii. Porro, me quidem ar-

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσιν illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione ninitur. Hefych. Ἐπιπρίων, τοὺς ἐδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ἐδόντας Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζώνης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucydid. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macrob. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιώναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιώναι. Aristaen. II Ep. 21, Ἄλλ', ὃ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθόν, ξώοις ἐπιμήκιστον, εὐζώοις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δικαίους ἐποίησιν, βιώναι τε ἐπιμήκιστον. Ios. Waffius Add. praefationi clariff. Dukeri ad Thucydidem insertis solum scribingendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius moriari, quam ubi praemiseras omnes adulatores.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent προπέμψης* atque id ipsum rescribi voluit Ienius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὅτι τὰς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ἐωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσει vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παίδων καὶ πυρρῶνων Dion Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim.

p. 114, ἐλεγεῖα ἄσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικάλλῃ· quod aliis ignoratum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter ProPERT. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, *Μηδεῖνς ὑπ' ἔρωτι*, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971, *ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος*. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμύγων, mallem fere apud Dion. Chryf. pag. 286 C. *διθύραμβος ὃν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος*, pro ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇς. HEMST.

pag. 147. l. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN. *ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.*) Videtur verbum excidisse in his, *Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι*, quae sic transfulerunt, *id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum moreretur*. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξασθαι, *me herede instituto brevi moriturum*. GRAEV. Acute coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. I. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano relictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81, *τούτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι*: ita legendum est. V, c. 35, *ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον*. Fateor, eum in modum si Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπισχνούμενον *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque herede*: nam ὑπισχνείσθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fir, istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vulgata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3, ubi est, *καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδοῖς ζῶντες*, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambiebat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσά, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstitie me: non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπελειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παῖσιν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυξὼ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδεσία· τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παῖσιν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτῶν ἐπὶ παῖσιν, relictiis, superstitibus filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῶ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον —. Castigavit Kuhnus ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsus in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedes. p. 70, ἐτελεύτα δ' ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, diem obiit ternis relictiis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτον ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatio demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἐτι νηπίῳ γὰρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ παιτάσας τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil obstat videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξουσά, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstitie me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξουσά, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitate cesserit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεγίγνετο) Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταβεῖσθαι, ὥς φασὶ, τῆς συνουσίας itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet extento Proculius aevō. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δ' ἐπιγυγνόμενου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρεία ἀπῆλθον οἱ πολλοί· ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγυγνόμενου, minime spernendum est, similiter enim Dempst. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγεννημένων, cum iam multum temporis intercessit: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι: ipse Thucydid. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ὥστε ἂν ἀκαίρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν) Erasmi. Adag. in *Tithoni fenestra*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδὴν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζῶρτερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut *celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet.* Addit Bourdelotius, ζῶρτερον *celerius* hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus *Symposiacōn* decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζῶρτερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut *celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζῶρτερον, cum merum poscet.* GRAEV.

Pag. 148. l. 1. 1. Ζῶρτερον) *Celerius*: sic hoc loco haec dictio sumenda, ut ex Homero *Il.* 9 interpretatur Plutarch. *Symposiac.* dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit *praesentius*, nec cur Bourdelotio *celerius*, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζῶρτέρῳ δ' ἔχει μάλιστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. *Ch.* 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex *Tim.* cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζῶρτερον, si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δ' ἐπεικῶς. Locationem praeter Arhen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad *II Anth.* c. 47, Ep. 10. Recte vero ζῶρτερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Proeodorus interiret: ira cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ετοιμον ἐγγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγγχεάτω Philem. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐγγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τοῦτου τὸ φάρμακον ἐγγχεάντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ετοιμούς ἔχων. HEMST. Non possum, quin cum leſore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gefnerus: *Totum hoc in parenthesi videtur esse, πίνει δ' ἐπεικῶς ζωρότερον, bibit satis meracum. Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπεικῶς iterum moderatur. Posſis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficilius autem, quo est meracius. IDEM in Addendis.*

ead. l. 8. Σφαλεῖς) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκείμην) Sic D. XIV, ἐκτάδην κείμενον. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφοράν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων. Ἐκταθῆναι, *extendere pedes, mori.* HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ ἄν σοι) Ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. sic Mf. *venisset enim ad te, sc. κληρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & Cicero, aliique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vacula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος: nimirum ὁ κληρος: nisi malis βραδύτερον. Persimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243, Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὐ πεπημμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ νεῆρος τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρόν
ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide Platonis p.
463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa ta-
men, ni fallor, ab Archilocho sumserat Plato. Explicat Lucia-
ni locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor:
fuit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto mani-
feste patet. IDEM.

ead. l. 16. κατασοφισθεὶς) Mf. κατασοφισθεὶς ἀθλίως, misere
deceptus. Vulgatus: κατασοφισθεὶς ὁ ἀθλίος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutio-
nem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas in-
stitutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliff. Byn-
kershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi
secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus insti-
tutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non
incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, senten-
tiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mu-
tua coniugum institutiones quamvis iure publico non impro-
babanrur, poterant enim veris affectionibus videri provoca-
tae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerum-
que in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem
bonorum honestorumque hominum vituperationem subie-
runt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut
proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu noctuque tundendo,
maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus
instanter*: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpre-
tatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, *testamentum ei ostende-
re*: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum
pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum per-
manet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51,
Qui testamentum tradet tibi cumque legendum. Quod autem prae-
cessit ἐπεράπειον ἐπὶ θανάτῳ non est; quod voluerunt inter-
pretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermo-
laus obiisset, resignatis tabulis mutuam ultimae voluntatis
beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat
p. 240 ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν nam θη-
ρῶν & venari non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *vi-
duas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Aliis matronarum opes
venentur obsequiis*. HEMST.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editio-
nibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte
dedi Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*.

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIVS.

ead. l. 10. Το ἀγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaequae circumpositae, retium & pūcationis frequens, ubi de hereditatis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi formulae traduci. Quaedam noravit Hadr. Iunius in adagio, *Escam hamo circumponere*. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθέως ἀγκιστραύσῃται τὴν ἐν μείζονι ἀπιστίαν. Zeno Veron. de Avar. *Hinc unus pecuniam suam inquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas*: opportune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἀγρὰν ἀγρευτῆς οὐκ ἀνέστασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὸν καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς. sic enim mihi videtur non incscite B. Martinus emendasse V. L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπιεῖν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon Metaphr. Vit. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καταπιὼν εἰλκετο τῷ ἀγκιστρῷ πειθόμενος. de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιομάτων δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator πιαφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θήρας δέλεαρ, ἢ ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) διὰ τὴν χρεῖαν περιχέαντες συγκαταπίωσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnarat, ἀγκιστροφάγος, testibus Hesychio & Etymologo. His assimilia sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic locus, quando qui hamo praerofso captatorem deceptum circumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπῆν τὸ ἀγκιστρον perquam apposite Horat. II Serm. V, 24: — captes astutus ubique Testamenta senum; neu, si vaser unus & alter Insidiatorem praerofso fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descriptis ab auctore nostro captatoriiis artibus conferre non poenitebit. Aristaen. I Epist. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· καὶ αὐτὸς τὸ ἀγκιστρον καταπῆν, πάλιν ἀσπαλιέσθω. Erasmus in *Vorare hamum* parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὐσμος, περίσμος, ἀνθηρὸς, εὐώθης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Grammatici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Siculorum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de illis. Macrobi. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana*. Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lyfys Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικὰς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretī sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περί Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις; εὐγὸς ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὑγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ἄδδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyff. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενος τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pontan. ad Macrobi. Theod. Marci. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranīs exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὡ γονναῖε, παρ' ἄλλων τὰ γαθὰ, mihi, o optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέρρει, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes infidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπέρρειν de abundantī scaturigine, quā, ni moles obiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61, ἐπέρρει γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δανατῶν πῖθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αυτῶν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀναδόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μντρώος αὐτῷ πλούτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπέρρει, p. 548, & Homerum ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπέρρει ὑπορρεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebatur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπιρρεῖν τὰ γαβὰ. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀναδόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπιρρένεντος Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπιρρέόντων Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλά Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλούτος ἐπέρρει καθ' ἑκάστην ἡμέραν Aristae. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλούτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέη. Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπιρροὴ pro copia & affluentia: σβεννύναι τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπιρροὴν apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλούτων ἐπιρροῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abesset τίνα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit δαδὼν vel δεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ δεῶν τίνα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διαπόρμευσας. De Phaone Erymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων τοῦ γὰρ Φάωντος πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hefychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaeph. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbius, quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transvexerat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum misso, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit.* Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucyd. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμῶζειν) Horatius: *Nil sibi relictum praeter plorare.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obfcoenis sit χαρίζεσθαι, ἀφορδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλεθρούς τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου δεῖς οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνας, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἡ ὀλεθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἶκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρυγὴ καὶ ὀλεθρος, ἀναχρεμίστατος προσέπτυσσε τῇ ὄψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλέανδρος τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρυγὴ τῶν δημοσίων εἰσθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεισθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρυγὴ ἀνὴρ πλαγῆς ἀμεινὸν καὶ διακονέστερος· quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαγείς (vel παισίδεις: nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρύξ ἀνῆρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula; teste Hefychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρμημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c. 22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἐτι τὴν γνάθον: neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἐτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, οὐδὲ βοστρύχοις γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρμημένον placere sibi scripsit apud Dion. Tarf. I, p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Valesius amplexus est, cum tamen Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρμημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὸ ὄφθαλμῷ. Alibi iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμοσιμάχῃσσι pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quamquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mf. G. addere visum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν: alterutro certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi itemque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima dilucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, si Thomam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡϊόνος: quamvis

Moschopolus assentiatur pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatior illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἡδὼν & Ἡδίων. Vocem restitue Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἐωρακότες ναυάγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἡύνας vel ἡίδυνας, scrupulus omnis erit sublatu: pro more suo mirificus est in his vendendis interpres. HEMST.

ead. l. 6. Τὰ ἐπιπλά) Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, *proieci*: verte, *proiiciantur*. GUYET. Pro ἀπορρίφθησαν Attice, *proiiciuntur*, non *proieci*, ut habet interpres, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monstrum illud ἀπορρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, Ἰδού σοι ὁ πλουτος ἀπερρίπτται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videtis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI desinente. * In impressis ἀπορρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Iensius literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enim vero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηρήσθων, ἐρρώσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κεκαλύσθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prianf. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI fin. nihili est, ut insipienti patebit. REGTZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt ex Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὅση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιπλα οἶοναι vel οἶον ἢ κουφὴ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαρμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretati: Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURD.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὕτως ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφύριδα ἐμπεπορπημένον. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάριος, πόθεν ἡμῖν ἐπισκεκλῆθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκείνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάδυν, καὶ τὴν τιάρην; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκείνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῇ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκείσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστίν, ἢ εὐπυργας, ἢ τὸν μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod *cincta* valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, *Ubi ille est, qui fustem gerit?* Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἢ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιοματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερός, σιμνός. Ρο-

tius quam hoc expellerem, mallet alterum vocabulum ad-
 optare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργός, ὁ
 βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua
 valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio
 collatis ex Tim. § 7, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατέρμβας· ex
 Catapl. § 4, ὁ γενναϊστάτος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in mo-
 dum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampi-
 chum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex
 hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep.
 I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρός) Minax. BOURD. In Charontis, Mer-
 curii, & diversorum mortuorum dialogo (nam recte in inscrip-
 tione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν δια-
 φόρων) ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός,
 τίς ἂν τυγχάνεις, vertitur: Hic vero purpuratus & diademate
 vinctus, facie truculentus. Quis es tu? Sed Mf. pro ὁ βλοσυρός ha-
 bet ἀλουργός, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis
 es tu? GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν
 παροι; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν
 &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9,
 'Εν Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο
 μὴ ἀποθανεῖν; In 'Επισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus pra-
 va distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰηθώμεν
 ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε; Haec semel monuif-
 se suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor
 Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrium Lexiph. c.
 11, ubi statua eius memoratur. Alter Damascius Ol. CCI.
 LLoyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύν. SOLAN. Etymol.
 'Εφιστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλα-
 μύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum
 ratio patet. Moeris Attic. 'Εφιστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπί-
 βλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ
 στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολύβιον· deinde
 pro πυρρὴν βηρρὴν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85;
 de birro multa Salmat. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script.
 Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν
 fibulis adstringebantur ἐφιστρίδες sive lacernae: verum ut un-
 quam μανδύν vel ἐφιστρίς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βηρρόν· erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρρην. HEMST.

Pag. 159. l. 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebria*. GRAEV. Inepte interpres, *neque epitaphia: ἐντάφια*, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus*. GRON.

ead. l. 13. Ἀνεκέρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, *εὐεργέτην δηλονότι*: quod merum scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκέρυξεν *εὐεργέτην δηλονότι*) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco considerares: nam ἀνακηρύττειν *εὐεργέτην* legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν *εὐεργέτην*: in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem *εὐεργέτην* celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, ταῖς ὑμᾶς ἀναδουμὲν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae *δηλονότι* contagione violari *εὐεργέτην* fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret *ἀνεκέρυξεν*, in marginem adscripsisse *εὐεργέτην δηλονότι*. Quam ob rem expungere non fuisse veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem fustulisset, an non forte Lucianus scripserit *ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην*. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφεῖς) De quibus dico ad Catapl. BOURD.

ead. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Des. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. Στράτων) Sic optime ed. l. non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός· quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decipit oscitantem librarium. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Ms. pro Κρα. est Νεκρός. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. Βρενθόμενος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

ressellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque
 finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis li-
 bido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in *βρενθύε-
σαι* significandi vim exemplorum ope declares, quam ab-
 strusam originem aperias. Grammatici notationem reperunt
 a *βρενθίω* vel *βρενθείω*, unguenti Lydii genere aestimatissimo,
 quod Pollux testatur VI, 104; vetustatem & rei & nominis
 Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Re-
 cte Hesychius & Etymol. *βρένθειον, μύρον τῶν παχέων, ὃς ἡ
 βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνδρῶν μύρον. Βάκχαρις* enim, ne quis errorem
 viri doctissimi secutus labatur, ut docent Schol. Aeschyl. ad
 Pers. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloss. Hipp. *Λυδίων* vel
Λυδίων τι μύρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve ra-
 dicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent,
 idem evenisse huic *βρενθίω* nihil est cur dubitemus: *βρένθις* cer-
 te vel *βρένθιξ* Cypriis erat *ῥιδαξ* aut *ῥιδακίνη*, auctore Ni-
 candro apud Athen. II, p. 69 B, & Hesychio: idem *βρενθινὰ*
 commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro
 colore inficiant: Etymologus praebebat *βρενθία*, tanquam si di-
 minuta foret vox a *βρενθος*, quod ipse suppeditat in *Γητειον* p.
 230, *βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου*: eamque
 ob causam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177,
βρένθιον ἀπὸ τίνος ἀνθους ἡδεος. Qualis autem fuerit *βρένθος*,
 ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum
 herbae florifve genus, mihi quidem definire non est in prom-
 tu; multoque minus an Arcadica *βρένθη*, cuius ex Pausania
 meminit Stephanus, nomen huic germini acceptum retulerit.
 Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appella-
 tionem huius unguenti aut parandi modum tradant, usum eius
 iampridem interiisse, tamen si Pherecrates apud Athenaeum
βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est
 scribendi ratio *βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον*, derivandi normae
 non minus quam consuetudini respondens: nam quod Luciani
 Schol. habet ad *περὶ τῶν ἐπὶ* M. Σ. prope finem *βρένθειον*, ni-
 si de industria, quo melius ad *τὸ βρενθύεσαι* congrueret, ita
 finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia Etymo-
 logus, quem & ipsum veteres tecutum descripsit, *βρενθειον*
 praefert. Iam illum esse fontem verbi *βρενθύεσαι*, Grammati-
 cis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, ius-
 tius obici potest, minime concessero: repugnat tum sincera
 interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis
 explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρον χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscripsit Etymol. p. 212, in Βρενθύεται non alius enim est Βησαντινός, (ita legendum, non Βισαντίνος· alibi paulo rectius Βησαντίνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Βεσαντινῶ. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtustumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio τύμβον, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in τύφον, nec cum Guyeto in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro *fastu tumido & arrogantia contemptoria* ponitur: *recitabo, inquit, ex oratione Lysiae in Aeschinem Socraticum, etsi longiora διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφος* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad Il. θ. p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κομικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειν, μύρον τι ἐκρίνο (retinuit, credo, ex vitiatō exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) περιεσφόμενον· ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἡγουν κατατρυφᾶν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aequè pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerptisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ βρενθῦς, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, Βρενθῦς, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄρεον, ὃ καὶ βρένθος· me iudice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque πλεθύς existunt πλεθύειν & πλεθύνειν. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: μεγέλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμῷ

σῶν, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διαδυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, δρύπτεσθαι: in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum tamen est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου: neque diffiteor, quantumvis satis magno discrimine diffidere videantur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structurae diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexae colores pro indole sententiae non asperneter. Non una vice Aristophanes usurpat: notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν παραβάλλει. Scholiastes cum scribit, ἀποσημνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est ad παραβάλλεσθαι τὸν ὀφθαλμὸν. Diogen. L. II, 28, antequam eum ipsum Comici versum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων οὕτως: alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem Athenaeus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66; quod ab elegantiss. Menagio praetermissum Gatakerus annotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin isthac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto supercilio despicientis, res ipsa loquitur. Paulum aliter scarabaeus in Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit Schol. magnificum se facit, multumque sibi arrogat: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὥς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια: Lylistr. v. 887, X' ἀδυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore morosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλίκᾳ βρενθύεσθαι συνήθες αὐτοῖς, quam superbas iras gerere consuetum habeant. Orat. XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαλλον, ὁ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profiteri: περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθύμενοι, ὅτι μὴ πλείων ἔδωκας. Athen. IX, p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθύμενος λαρυγγίῃ τάδε. Aelian. de Anim. V, 36, avis asterias, εἴ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὅδε βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noster in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito ac severo meditandum incedere, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπι adsciscat. Athen. XIV, p. 625 B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σαμάτων εὐεξίαις βρενθόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἠκούσατε δὲ αὐτίνος τῶν ἑμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθόμενου ἐπὶ τοῖς συνανήμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si labem exiguum elueris, sensus, qui Peravium fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθόμεναι ἴσως καὶ αὐδαδίζομαι· καὶ ἐπεστόμisen ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· at ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq̃ue multum tribuo: immo tum Socrates mihi, tanquam iussatori importuno, os obturaret. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζομεν, πύτερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις· & Zachariæ Schol. initio Dial. de Opif. Mund. καὶ νῦν βρενθύμενος εἶναι σοφός &c. Haec argumento sunt, quod parce prisca scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. διαπ. p. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκακομ. c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylasto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σεβαρευόμενος πολλῶν μάλλον κατεβρενθύετο, οἷα προσηλακίζομενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δαίματος. Idem Ep. 69, βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae Hefychius emendatus faciat: βρεναίαται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum est βρενθύεται· nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βρινδίσται, vel βρινδεῖται· nam infra sane legitur, βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σμύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκους) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Aufst. cap. 22, & alibi. BOURD.

ead. l. 3. καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν ἢ Δία, καὶ χρυσ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id mutaturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa.

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *αναριτιαν*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕβλους καὶ μικρολογίαν νῆ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostendet animo infitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae *quinqueremis*, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum δικωπίαν ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μναϊ) Coll. P. & L. In impressis μνῶν. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρειτο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγύλων ληκύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμόνος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Aristoph. in Γήρῃ κοπίς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκα ἡμφιεσμένον τῶν ἀνθρακῆρῶν —. Posteriora submisit Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπη) Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi, qua naves fabricant, eam ressecabit scansorio navis tabulato suppositam*. Pro ἐπικόπη in Mf. est ἐπικόπτω sed aut legendum est ἐπικοπάνω, aut ἐπικοπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes afflandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλεῶν, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam esse istam mensam coquorum ἐλεῶν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἐλεῶν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἐλεοίσσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἐλεῶν *olearia cella*: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mf. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπικοπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπικοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπικοπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237.

ubi ἐπιζήνων exponit ἐπικόπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ ἦτον ἐπικόπῳ ἥτοι ἐπικόρμιφ δέντες ὥστε κοπῆναι, qui locus admodum facit ad huius nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτείναντες ὥς ἐπιζείνω, ἥγουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιζήνῳ. Sic & male legitur apud Hefych. ἐπιζυλον pro ἐπιζήνων, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον. Ἀναβαθρα est sive scala, qua in navem altiore, aut scabula, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte Luciani locum: *Menippus iste capta securi, qua naupegae utuntur, eam refecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* GRAEV. Huius & loci & vocabuli meminit H. Stephan. Thes. T. II, p. 354. Ἐπικόπος, inquit, substantive, lignum, quod supponitur, cum quid securi secatur, ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. & Merc. λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit, eique synonymum ἐπιζήνων, ἀιδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Aristophanis autem Scholiastes ἐπιζήνων esse dicit (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius exponens Homericum illud Od. B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, subiungit, προτείναντες, ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ, ἦτον ἐπικόπῳ, ἥτοι ἐπικόρμιφ δέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus ἐπικόπον substantive dicitur, quam ἐπικόπος, quemadmodum apud Poll. ἐπιζήνων, & apud Scholiastem Aristophanis ἐπιζήνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ζύλον, aut aliquid aliud. Sic utero tam ἐπιζήνος dicitur, quam ἐπιζήνων, ita tam ἐλέος, quam ἐλεὼν, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικόπανῳ profert, quae Pollux scripsit V. 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a Graevio sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit tenendum, declarabo. Ἐλεὼν apud Homerum, vel ἐλεός, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 215, Od. E, 432, τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive mensam coquinarem veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοῦλεον Aristophanis in Equi. v. 152, 169, & ab utrovis aequae repeti possit poëtae ἐλεοῖσι non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεός δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος εἰς τις ἀναβάς ταῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtem-

peremus, Ἐλεὺν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεὺς, τοῦ ἑλεῦς, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς θοῖναις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad Il. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocraton, an Ἐλεοκόποι Lysiae, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ α παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἔλεδν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινὸς, γεγένηται τοῦνομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis reponi prober ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἑλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, p. 44. Idem censetur ἐπίζηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, in modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βωμοῦ πατρῶου μ' ἀντ' ἐπίζηνον μένει Θερμόῳ κοπίσσης φοινῆ προσφάγματι· quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ζάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil est furilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigienfis. Ἐπικόπανον autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminist Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βούν ἐπικόπων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίζηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Δ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἶα ἐπὶ τίνος ἐπίζηνου, ὅστις ἐπικόρμιον· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίζηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει de Aristophane liquet; Demosthenis locum haecenus quaero. Hinc in Hesychio rescindendum arbitror, Ἐπίζηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἐκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quominus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχεύου ρακώσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου σα-
νιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμνε. Porro,
quod Hesychius habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ
ὕφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio mu-
tanti nondum assentior. Idem: Κρήιον, ἐπικόπον, κρεοδόχον λέ-
βητα: veterum expositionem tradit Homericae vocis κρεῖον
sive κρήιον duplicem; hi codicem coqui lanionisve accipiebant,
alii lebetem, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni re-
ceptae tuto fidimus, μάλκην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari He-
sychius ostendit: illi autem coniecturae, qua suspicatus fui in
eodem restitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάριοι aut Πάριοι,
pro Ἐπικόρον, ἐπικόπων, parum tribuo, quia forte probabilius
emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas
corrigeni, Cala, ἐπικόπτις, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad prae-
cidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Me-
nippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque ma-
gis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabu-
lam postularer. HEMST.

cad. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνης)
Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem
ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt.
Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte: *Euge vero; nunc ho-*
mini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis. Ἀναπέφνης in-
tellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud nor-
ma Graecae linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV,
§ 1, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφνης. Κατάτλ. c. 24, πῶς καθαρὸς
ἔξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνης; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9,
οὔτε θύων τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὀμνύς, οὔτε ὀνομάζων αλ-
λους θεοὺς ἀναπέφνηα. Suidas: Ἀναπέφνηα, ἀπεδείχθην, καὶ
οὐχὶ ἐναπέφνηα. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem
§ 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθεσθαι in hoc dialogo nun-
quam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae
habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πάγονα τοῦ-
τον ἀποθεσθαι, & ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαν οὖν
ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέ-
μενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach.
Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit
capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussae ia-
cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae
Mercurii personae convenient, manifesto, dummodo senten-
tiam consideratis perpendas, patebit. Securis loco ferram
Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa po-

scit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illam spurcitiam deposuisti*. Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: 'Ερ. 'Ο πέλε-
κυσ ἰκανός. Εὐγε* ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφνηας ἀποθέ-
μενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27, *τί τοῦτο*; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi dividerat, reperitur. HEMST.

ibid. 'Ανθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λα-
λεῖν p. 383 B. SOLAN.

cad. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excita-
tur odor ad libidinem incensus. Hinc Horatius anum huius-
modi dicit *hircum in alis habere*. Lyſimachus apud Plautum in
Mercat. *Iam plenus aetatis, animaue foetida Senex hircosus* —
COGN.

cad. l. 10. Ὅτι τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philo-
sophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quan-
do veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia
potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designa-
tionem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς
αἰρόντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5.
οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπρο-
σωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Ardemidor. Prooem. I.
I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὡς περ
κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκας τὰς ὀφρῦς. Alciphr. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φι-
λοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς
κροτάφους ἐπῆρας; ubi praeter hunc Luciani locum commoda
notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praece-
pta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur
ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expo-
lias, ὑπερῆρκεν; verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρ-
κεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid murandum foret,
exigi mallet *ἐαυτόν* quamvis enim haud negem, recte dici
ἀνατείνειν ἐαυτόν, oratio tamen exit rotundior, si *ἀνατείνων*
referatur ad *ταύτας τὰς ὀφρῦς*. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκτε-
τάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας & Etymo-

loguseffe contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua subrigens supercilia*; & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὡς διῆρκε τὸ ξύλον. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non proptulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. *Ψευδομαρ. Οὐχ εἰς, οὐδ' ἐδύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων*, non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κλάπου, sub sinu. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης de re furtiva & occulta solere dicere observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac taeter; at *fastidire, averseari σιαίνεσθαι*. Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, tedo (taedeo) Σιαντρία, *fastidia*. Σιαντὸς, taeter. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάρειν: nam Nicephori & Ioannis Moschi σιαρθεῖς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι, reperi: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commodè possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter illam στυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δυνά-

διὰ αὐτὸν πάντα σιάνειν, αἰ Lucianus gravi foetore philosophum cum omnibus esse fastidio. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari peram suspicaretur? Quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πῆρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. l. 1. Κολακσίαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.
ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. repofuimus.

SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venuustates parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Pnt. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδού) Rhetor ait: ἦν, ἰδού ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδού, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδού. GRAEV. Securus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, apud Lucian. eadem signifi. initio Anacharf. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδού, posita post ἦν' apostrophis nota: nec enim dubito, quin elisum sit i adverbii ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδού, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδού. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελάμβαν) Polyæn. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν· idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιῶν Poll. VIII, 120, μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκυρας εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit vir illustris ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπεῖται) Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit ed. A. prave: cum *V.* praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερόμενων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Latonae p. 46, huius ed. οἱ δέ σοι παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας) Petron. c. VIII, p. 33: *Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse deductum: exsecratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupinar fugere coepi in aliam partem*: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περίεσι) Futurum, uti supra Ep. Δ. X, αὐτίκα μέτιστα καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριον λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἐσπεύσα) Confule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχῆται, unde petitum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspicabar olim, συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, fame suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri. Porphyry. in Euseb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μισαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat Lu-

tianus, eundem exitum a Locrensis Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀσθόνους) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. LLoyd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ θρ.) Narrat eadem de Luctu. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Μοχ δ' ἀπ' τῷ με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὦν) Perperam in Aldina, Sal-muriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὦν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum δὲ ante τὸ. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μ' ἀνάειξ', ἢ ἐγὼ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulysses colluctantem Il. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίζω) Sic ed. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντεες εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες nam ὅσως nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεες οἴτε ἀπὸ τῶν ἄ. τ. τὸ μ. οἴτε ἄ. τῶν ὀ. οἴτε X. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρείχετο &c. Mecum facit H. Valefius ad ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subferuntur genitulum extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum, hunc in modum scribens: Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentum vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendeat, infidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. Ἀριστεῖ) Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστεάν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστεάν appellaret; & merito miratur. Mf. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστεά, ut scribendum est. GRAEV. Ἀριστεά) Ex MS. Gr. & L. éditionum mendum sustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristeas nullus. SOLAN. Ἀριστεῖ) Ut Ἀριστεά reponatur, quia Ἀριστεάς ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciph. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορείς haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quasi a βορέως per metaplasium; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆς Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριστεῖ formavit, eum nominans, qui non Ἀριστεύς, verum Ἀριστεάς vocabatur, sed hoc non sine allusione ad ἀριστεύς.* Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitum accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάμβριον Homerus plerumque appellat, idem Μελαμβεύς Od. γ. 255, φ. 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnius ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius

Obf. IV, p. 240. Proconnesius Aristeas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστείας dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pausan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. refingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diff. XXVIII, p. 282, Casaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoefchel. ad Orig. contra Cels. p. 113, Rutgerf. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis supervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodorus nominat Ἀριστέαν τὸν Ἀδεϊμάντου Κορινθίον, illum semper Ἀριστεία Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Luciano, si liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis causetur, quod a diversis scriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos versus, non esse obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum posuisset Ἀλκαῖος, mox subdit πάλιν ἐξ Ἀλκείως ab Ἀλκείως. Ceterum hae lances dubiae, & quorsum vergant incertae, secus atque illae Iovis Homericæ, unde has adumbravit Noster, quæ Achilles Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γὰρ τοι τὰ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένους) Thom. Mag. in Βούλομαι vi-tiose προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριστείας καὶ Μολρι-χος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pausanias ab Homero scribit vocari *Criffam*. Strabo & Ptolem. diversas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, εὐξάμην· quamquam saepissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide Casaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde στέφανος Ὀλυμπιακός. Hesych. Suid. Interpres Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλέπον) Alii vero nihil curabant istiusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur. Quod hic Graece, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est affectare, petere, cupere, adiuncta praepositione ἐς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10: Ἀλλ'

ὦ ἀρίστε, οὐκ ἐς φίλὰ τὰ δίδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, Non
 tenuia nos expetimus dona. In Charidemo c. 25: Καὶ σχεδὸν εἰ
 τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς
 τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τοῦτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας,
 Et propetodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes
 comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia
 ducentes. In de Mercede Cond. c. 24: Καίρως ἢ πρὸς ἐλευθερίαν
 ἢ δὴ ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4: Ἀλλὰ παρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν
 ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἀνω εὐδαι-
 μονίαν, Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viae me-
 ritam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem. In De-
 monacte c. 2: οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, philosophiae studiosi.
 Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμώντες legi vult;
 sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. Aelian. H.
 V. I, 28: ἐν Ῥόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθὺς ὁρῶντα καὶ θαν-
 μάζοντα αὐτοὺς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ὁρᾶν
 simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus
 c. 24, Τίς ἐραστὴς ὁμολογῇ γενέσθαι, προδιδόμενων Ἀθηνῶν,
 καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντες;
 Hic quidem βλέπειν non est omnino affectare, cupere; sed ta-
 men spectare, ut illud verbum saepe apud Latinos: verten-
 dum autem, cum vita ad tyrannidem spectaret. Non intellexit id
 interpretes, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio,
 Graecae phraeos callentissimo. Sed plane pro affectare, petere,
 studere, sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ οὔτε χρυ-
 σίον ἐστὶ, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν &c. Ne-
 que enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur,
 ut de iis inter se contendant. Potest & recte eo sensu per videre
 verti, cum etiam videre ita sumatur apud Latinos; ut iam ad
 Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meri-
 tus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Her-
 motimo locum ibi affert; ut & per intueri, uti hoc verbo uti-
 tur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter pot-
 est explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi
 auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum,
 qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniiciat,
 dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, τὸν δὲ
 μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum ipiculo petat, eique malam
 perrumpat. Ὁ ὁρῶν δὲ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpli-
 citer aspiciat (nam cuius, eisdem accumbentis epulis, oculi ita
 coërceri queant, ut plane non coniiciantur subinde in eos,
 qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigar,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatam id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13; quia legi vult, *εις ἀ μὴ θέμις ὀρῶντα*. At illud *εις* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὀρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἄλλα τοῦτο μόνον ἐξαπαντος ὀρᾶ (ὁ Ἐπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεσχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφους ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus ungulis*, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. ἔξουσι) De ἔξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δὲ προκακίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominaiſſe traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viciffet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Epheſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi fuiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius ſermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, cum Epheſum proſectum

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiufforem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris Spanhemius, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis ocularus interfuit, narrat 'Αλ. 'Ιστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προεδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctaeque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucydid. I, c. 18, εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια: ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικὰ ἀλκίμος pro τὰ πολέμια: istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων p. 101, v. 13, ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκίμος. Thucydid. IV, c. 126, ἀγαθοὶς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem hic Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέφερον, αὐτ. VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire

me profiterar, & Scholiaſtae Caſſ. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas ſane, ſimul atque locus boni ſcriptoris incontroverſus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere conſtet, quod bello ſtrenuum atque egregium eſſe, lubens deſeram. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Julian: Caefar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡζίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Noſtrum frequens, ad quod, etſi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, ſaepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illustravit Iac. Gro-nov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.) Non neceſſe erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſciebat, cum opuscula Graece ſcripſiſſet. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis diſtrictus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri ſunt Graeco ſermone conſeſti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulſtonis in Aſia rebus geſtis.* CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis geſtis, & in exſilio Graece nesciviſſe? Haud ſane mihi fit vero ſimile. Corn. Nepos ait, eum *Soſilo literarum Graecarum uſum eſſe doctore.* SOLAN. Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait Lucianus τῶν Νεγκικῶν Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem afferebat, parum attente conſiderato. Lucianus autem vix eſt, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iuſſit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis principem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conſlati ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino carere potuiſſe, idque eo tempore, cum uſus eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familiariffimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eoſque ſe praefente de virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt veterum teſtimonia. Dion. Coic. in Exc. Valeſ. p. 593, καὶ παι-δείᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλλη-νικῇ ἡſκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεξιν ἄλ-λοτε ἄλλην ποιοῦμενος, ἥδ' εἰ γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui ſibi veris adverſus Alexandrum argumentis abundanti in ipſo

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ᾧ Μίνως, ὠνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα*. Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciano patrociniū suscipi, aequissime fero. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 13. τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat focero Hamilcari: ei Hasdrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. Non *fratri*, sed *sororis viro*. Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improber. Usitatum est κατατρέχειν ἅπαντα, χώραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν: contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας: longe aliud est κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. νέος γὰρ ὢν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη μὲν Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἕς τε τὴν Ἰταλίαν, ὧν οὐδενός πο' διαρροῦντος, ἐμβαλὼν τετρακοσία ἀνέστῃσα ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in Luciano numerus everfarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam aspernaret: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθεῖσθαι Hannibalem, affirmat Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hemsterh. ἅπαντας: horum uterque ἅπαντα reposuit, uti & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorstio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno habitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τὸν Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίου αὐτῶν μεδίμνοις) Variarum de horum annulorum mensura sententiae. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *expleffe tres modios super dimidium*. Sed famam veriorē putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliiter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Orof. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

datus hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura*. Cum Plinio plerique *annulorum trimodia* memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositio; nisi potius inserto *ac caedes suas mollienda* videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περι δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράφαι τοῖς οἰκοῖς Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον Χοήν· ξι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε*. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: *Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Τωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκάστην εἶχεν ἀπὸ πολέμιων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων*. Commisssi erroris si quis Dionem infimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, &c, qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, *σκῦλον* esse pro *σκύλων* scribendum, suspicatus aliquando fui, post *πολίταις* excidisse *κόλπον*, cui commode iungatur *ἀνάπλεων* verum aliunde forsitán huic loco feliciór salutaris afflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Orof. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & *μεδίμνω* vide ad Tim. c. 57. Eutropii *modios* in hac eadem historia Graece dedit *μεδίμνους* Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, *τρεῖς μεδίμνους Ἀττικῶς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀγτεξεταζόμενος) Noli hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae infumulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντεξεταζόμενος mutari vetat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. N. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud Demosth. p. 38 E: sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congrēdi*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciph. III, Ep. 54, ῥωμαίοις συνεξετάξασθαι νεανίας, *cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere*. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἐκυτοῖς, *armis inter nos experiamur*: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίου) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas miserum Darium: ὀλεθρὸς est exitio dignus. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμικαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adiecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμικκα καὶ καρτα πρὸς. Leg. Ἀμικκα τοῦ καὶ Βάρκη πατρός. GRON. Ἀμικκα σπουσὶ καὶ Καρκα πρὸς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicere, reperi tantum ἀλμικαστον καὶ καρτα πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρός, dudum ante coniectura fueram affecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas*. Polybius: Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. Ἀποστὰς τῶν πατέρων) Subaudi ἐθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpretes. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quorities ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque sit, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, assumpsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς διαίταν) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Ienius, requirit. In ed. l. loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thef. T. I, p. 985. Μεταδιαίτῳ, inquit, quoque voce aeterna apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante διαίταν. Eiusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρίων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατέρων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloe. § 5, subdubicans, an recte legatur πατέρων, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια* & *πατρώα* promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *inſtar liſtoris*. Id enim vult, & ipse corripuit duxitque *ad mortem*. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & amicorum caede convivio contaminavit, & interficientibus opem tulit. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin *συλλαμβάνειν* *τινας ἐπὶ θανάτῳ* reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. *Συλλαμβάνειν* quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam *τοὺς φίλους* non tantum ad *ἐμιαιφόνει* pertinet, sed etiam ad *συνελάμβανεν*. Est autem *συλλαμβάνειν* *τινα*, *aliquem capere, comprehendere*. Sed qui illud *ἐπὶ θανάτῳ* denotare poterit *interficientibus*? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam *ad mortem*. Ergo *συλλαμβάνειν* *τινα ἐπὶ θανάτῳ* est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: *φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ*. Ceterum τὸ *συνελάμβανεν* hic est *συλλαμβάνειν* *ἐκέλευε, comprehendere iubebat*, vel, *comprehendebat per alios*: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, *Ἀφθόνῳ τὸν ἑμαστίῳ σεν, Ἀφθόνετον flagris cecidit*, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. *L. BOS Animadv. c. XII, p. 57.*

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat *πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λιβύης*: si teneas *ἐπιπλευσάντων*, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ *Λιβύῃ*. Longus II, p. 48, *ἐπέπλει τοῖς παραβαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς*: mox iterum, *ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς*: sic & *ἐπιπλεῖν ταῖς πολεμίοις* apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, aliosque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum sit, *ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ ληστήρια πολὺν ἀνδρα φανερώς*, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis *Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐφεσον ἐπέπλεον*, neque mutari convenit. Modo ἡρξά *ἐπίσης τῆς πετρίδος* mirifice verterant interpretes, *pariter patriae dominatus*

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ αἰεὶ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὄν) Valer. Max. V, 1, ext. § 6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienfibus in Atilio Regulo crudelissime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re fatis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem profecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ὄντος οὐδὲ προσήκοτος οὐδ' ἐν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδὲ Βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos *aenigenas* esse & *barbaros*, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque. Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chrys. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἡπίστατο μὲν τὸ ἔτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odyseam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἦν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλοῦσιν· εἶχεν δὲ αἰεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὥς Ὀνησικράτης ἱστορῆκεν. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Παύσας) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. *F. & I.* habent ἐπαύσας. *A1. H1. V2.* ἐπαύσας. *B2. P.* melius ἐρραύσας portentum dedit *A.* ἐρραύσας. HEMST.

ead. l. 11. Μόνη τῇ φύσει ἀγαθὴ) Verum hoc non est: nam, ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius bella multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; *sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna pussa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore.* CLER.

ead. l. 14. Μακεδόσι) *Diadema* itaque non Perficum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀεὶ & Ὀμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τό. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) *Ingenio & prudentia.* Frigide interpret, qui *mentis sententia magis, quam fortuna, est usus*: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii e lib. I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari fumitur: Το παρ' Εὐριπίδῃ παλαι καλῶς εἰρησῶσαι δοκοῦν, ὥς ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς γὰρ ἀνθρώπος καὶ μίᾳ γνώμῃ τὰ μὲν ἀπτήτητα πλῆθῃ καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Vales. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστεϊῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιτετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινόας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινόαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Vales. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat; legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστής) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *Litrones*, communisque omnium libertatis raptore appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio-

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγυὸς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεὺς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bosius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀντωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem vel imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὄν) Vigesimalum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθείς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφοβ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος κατεστήκει. Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας prae-tulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾷν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἀρχεῖν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπνηξαμένους) Commodius utique συμπηξαμένους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆξαι compositum rarius, ac Luciani solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

turis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *pangendo figendoque distinguere*, vel *ita defigere*, ut *stabilitum diu perduret*. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut Herodot. V, 82, πῆξας τε πηξαμένοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει ἀ διύφηνεν, placet ἀ δὴ ὕφηνεν. HEMST. ead. l. 16. Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed & ipsis Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐν φυγῇ ὄν) Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem inprimis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginienſes, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenio in saevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Vales. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem inculpasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Vales. p. 281: Τὸν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ἀμύτητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὲ δικαίως ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ἀμύτητα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν) Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, nunquam iusti aut claritudinis alicuius memor, ut absurde habet interpres. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, servata ludorum lege: sin minus, praemium non referebant. CLER. Sumſit a Demosth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέραις συνὼν) Pro ἐτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἐταίραις συνὼν, cum amicis confuscens, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταίραις συνὼν Flor. Ἐτέραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit. Mitto Tarentum, quod tamen haecenus fuisse nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginiensium virtus obtorpuisset: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victor testimonium denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1, ext. § 1: *Inviſtum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundantis vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit. Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum iacuisse cubili, Nec crimem Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, caver Silius v. 422: Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exiit, occulta mentem vitiant sagitta. At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducer, eumque nobis monstrabit ἑταίρῃς συνόντα. Appian. de Bell. Hann. p. 338 C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχειμάζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἦν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἀγχιος ἀνῆρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθήδυναθεῖν, cuius genuinam vim haud equidem scio, an Budaeus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit affsecutus, per luxum & voluptatem contere: debuerat potius, luxu & voluptatibus advocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere. Plutarch. in Anton. p. 928 A. Ἐκεῖ δὲ μεираκίου σχολὴν ἀγων-τος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀγαλίσκειν καὶ καθη-*

δὺταθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὥς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν
 χρόνον eamque potestatem pluribus verbis confert affixa prae-
 positio κατὰ. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τὴν οὐ-
 σίαν, καταπεπαιδερσθηκέναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, κα-
 ταδωροδοκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide Hefych.
 in Κατεγυμνάσατο, καταπαλεῖν, καταφροντίζειν Aristophani
 Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffi-
 det Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπεποίη-
 το τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη
 δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑποθέσεως, καὶ καθηδυ-
 παθήσειν τὴν ἐξουσίαν quoniam scriptoris sui mentem omni-
 no perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, ex-
 planare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno marium
 excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius
 existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evul-
 gare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos
 orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari fa-
 cile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τὸν
 τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθούντα ἱκανῶς notatque, geniti-
 vum etiam annexi: cuius structurae quod ponit exemplum,
 καθηδυπαθὼν τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60
 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἐξ ἡς χρόνον, καθηδυπαθὼν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ
 διαρρέων ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Ba-
 silium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem;
 cum tamen vel invitis membranis ac Suida non dubitandum
 videatur, quin refingi praestet τὸν βίον nam alteram illam le-
 ctionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretan-
 da, per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae: quod ab
 eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor au-
 tem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξατα
 ἐπὶ τὴν ἑω μᾶλλον ὀρμηῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos,
 suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem
 Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, qui-
 nam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, fu-
 turus fuerit: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dia-
 logum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio
 lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto,
 tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95:
 deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invi-
 ctum, voluptate vicit. Marcellus apud Livium XXIII, 45, quo
 summa vi milites ad pugnam hortaretur, Capuam Hannibali
 Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi

praeteriti temporis fumam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in Addendis.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἦ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἱταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἱταλούς atque Ἱταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἱταλιώτης, sed Ἱταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. οὗτος) Commodius, mea quidem sententia, legeretur οὗτως. sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅμοια) Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁποῖα ἐλέγοντο; δράκοντα ὀμιλεῖν αὐτῇ· &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποῖος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὁποῖον ἄνδρα διεπύρβμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesium, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Suetonio. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuæ admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspiciatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: Οὐ πάύσεται με διαβάλλον Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non aspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius persaepe visam prodigii eius speciem, interven- tuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam*. Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinæ stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicu- la lectosque ventitarit: haud difficilior dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binæ le- ctiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniatur, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi fur- tivus accessus, & emissitius testium oculis minime fidens, quip- pe qui repente, ut Livius ait, hominum interven- tu evolve- rentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτε- σθαι: altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηναῖον παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. "Ο- μοία praestantissimus Gesnerus accipit *similia*, i. e. *consentientia & convenientia oraculo Hammonis*. Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδὲν ὑγιές οὐ- τε ἡ μήτηρ, οὐτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἐλεγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Utum verborum *volutari & κυλίσθαι* eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Miles. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut te- stantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*. ead. l. 12. Ἐξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligen- tiam. Sed ἔξαπατᾶσθαι, vel ἔξηπατῆσθαι scribendum, dico.

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι sua-
dent praecedentia; veluti & hoc maluit interpretes, reddens,
Atqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetu-
dinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu
editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum pa-
trēm existimaret. IENS. Ἐξηπατῆσθαι Mf. Ox. recte. Omnes im-
pressi ἐξηπατῆσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) *Incolae nemoris,*
ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos *Hammonios vocant, dispersis tugu-*
riis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumda-
tum. Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p.
589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἀποστα-
λέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyfes cum ipso oraculo fun-
ditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud
Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyfandrum, cum frustra Py-
thiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι,
καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδόντα. Hi ci-
ves Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quam-
vis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμο-
νος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum
itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi,
caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reli-
quis aetate atque honore insignis, qui personam Iovis Am-
monis gerens oracula reddebat: eum egregie προφῆτην vo-
cabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων
ἐν ἡρῇ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa datu-
rus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. αλλο-
μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφῆτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔαν δη-
λωτόι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vul-
gatur) φάναι, τάδε λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII,
p. 305, aliique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius
scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis
Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς &
τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oët. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἄχρηστόν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8,
15: Obiulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas
agimus, haud alienum fuit. Ibi Freinshemius ad hunc sensum
vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἐδοῦσα ἐπισκήψαι
legas, ἀν' ἐπισκήψας, τὴν τινὶ parum refert: hoc tamen in
usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκήπτει
τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδί ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

Lucian. Vol. II.

H h

sipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις δάψας οὕτως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshemio non est omisus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt* &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pythaeae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephisma Demadisturpissimum in suffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοῖ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσήλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὥς θεωροὶ δῆθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφιγμένοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca aservatum cadaver Augustus confpexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, citante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis*. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀννουβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαράπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat*. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poeta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φιλα εἰδὼς Ἐδρίαει Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας· pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus iure quidem denegare non potuerunt: infaniam eorum superstitis nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἶσω τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descendit. In verbis ἔς τὸν εἶσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἶσω τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τεύχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam ν. IENS. Τὸ εἶσω optime ed. l. & St. Ms. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελῆς) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνα) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκείνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταῖνιά λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiozem insuper habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταυτὰ σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἄρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλοσηματίαν, δωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἄρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκείνον ζῆν ἔασον· p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quae ad Aristotelem

ſpectant ſcire? Cum vitium ſentiret Kuhnius, ſuccurrere conatus eſt laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διῖέναι ad Diogen. L. VIII, 30, *ſine modo, ut recenſeam aliquid de Ariſtotele*. Solerter excogitatum; neque tamen eiufmodi, ut repertae veritatis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana detegeret. Mirum autem non eſt, Alexandrum hic aſperius inveli in Ariſtotelem, cuius magiſtri ſui iam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum proferret Plutarch. p. 696 D. ubi ſcripſerit: τὸν δὲ ſοφιστὴν (Calliſthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. Diogen. L. V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντιπρὸς ἐν γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριſτοτέλην. & p. 706 A. ad Caſſandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, ſοφίσματα τῶν Ἀριſτοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidioſe vero Athen. XII, p. 537 F. non eſt, quod miremur, ait, aetate noſtra Herculem haberi voluiſſe Commodum, eiufque Dei inſignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριſτοτελικοῦ τοσοῦτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni poſſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod ſuggeſſit Io. Matth. Geſnerus: *Non puto, inquit, hanc vocem eſſe ſilentio regi volentis dedecus Ariſtotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult, ſine me ſcire, id eſt, concede, ut ego melius quam quiſquam ſciam, & dicam adeo, quis fuerit Ariſtoteles; ut noſtri, das muſs ich am beſten wiſſen. Μόνον non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus iam impertit, ſed a praeterita.* IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Maſgiſter in Ἄρτι, & quod ſtatim ſequitur, ὥς μὴ αἰσχύνοιστο καὶ αὐτοὺς λαμβάνων in Ως, perverſe tamen praemiſſo titulo dialogi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἷσθα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον eſt dicere οἷσθ' δὲ δράσον, ut apud Ariſtoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTER.

ead. l. 9. Ὁρμῶντας) Ed. I. ὁρῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔξαρτος γένοιτο, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum poſuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas treſſe particulas negantes cumulantium: plura dabit Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgaſſimae ſtructurae modum merito caſtigatus a L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

Pag. 183. l. 5. ὡς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὡς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Lucr. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετε-
λευτηκότος εἰδούσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀνδ' ὡς μὰ Δι' οὐδ' αὐ-
τοὺς ἀναγκαζομένους: alibi plura dicentur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
scunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς δέον τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀνέφερον, οὐδ' ἐ τοῦτο ἔμοι δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μνοῦ ἕνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύνῃα) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταίας vocat Hefych. quem vide: lege Lucian.
de Hist. Conscr. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile viderur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυκλοτερῆ δὲ,
ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα: cetera minus quadrant. Οἰ-
σύνῃας ἀσπίδας ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fecellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p.
24, v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. οἰσύνῃα) Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὄπλιτ.) Haec ita distinxerant in
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaererent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοῦς,
οὐδ' ἐ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικά) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno

tatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTERH.

Pag. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio ὁμιος σκύθης, & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Ζευξ. c. 6: τὴν δῆλαιαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμῆτες ἐτι καὶ ἄβατοι. In Amor. cap. 45, Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forsan, cum de equitaru sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρων, comode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet, delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων. HEMST.

ead. l. 6. Μύριοι) Vide Xenophontis ea de re libros ab omnibus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐτοὺς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, eos non divellens, sive diducens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo inventit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quoque in suo codice Scholiastes. Sed recte iudicat vir cl. in vulgata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διίστάσθαι est frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν: quemadmodum passim hoc verbum interpretatur Hesychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo Demosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. διαστιχίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum editionum irrepsit. SOLAN. Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δοράτιω) Venabulum, hastam, sarissam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io. Freinshem. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε) Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior: eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiae compareretur*; Iuſtinum, *Lydorum reges ſuere variis caſibus memorabiles*; nullus tamen *fortunae Candauli comparandus*. Et ſic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χλαμύδα) Conſule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Perſarum veſtis, ut ſupra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem conſtat; Ἀλεξ. c. 27, *Ξηλυχίτων ἀνὴρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάπδυν) Χιτῶνα Περσικὸν ſτρατιωτικόν lege Suid. Hefych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τίταραν ὀρθὴν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπ' ἐλευθέρων) Admodum diſplicet illud ὑπ'. Ego delendum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyſimachus leoni obiectum ab eo ſcribunt, ait Curt. VIII, 1. Iuſtinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τοιούτους) Seponere non poſſum levem vitii ſuſpicionem in vocabulo ſecundo: debuiſſe videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipſe verbis plane ſimilibus laudi ſibi ducit in illa elaboratiſſima oratione apud Arrian. VII, c. 10: γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες ſυγγενεῖς ἔſονται τοῖς παισὶ τοῖς ἑμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano diſſentit Plutarchus Alexandri vel inprimis admirator *περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I, p. 329 E. 330 A.* HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem hiſtoricorum opinionem ſecutus eſt Noſter, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audaciſſimum facinus edidiſſe docens. Utroſque Mallos & Oxydracas in hac hiſtoria coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. *καθῆλατο μετὰ τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν*. Vide Io. Freinſhem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Calliſthenis hiſtoria: quamquam de eius poena & morte valde diſſentiant: vide Freinſh. ad Curt. VIII, 8; ſed quem Lyſandrum, caveae leonum iridem incluſum, indicet, non reperio. Suidas in Καλλιſθένης Nearchum Tragicum illi aſſociavit: an pro eo memoriola vacillans Schol. nobis Lyſandrum ſuggeſſit? HEMST.

ibid. l. 2. Ὁξυθράκαις) Hoc ed. A, vitium correxit Solanus: HEMST.

Pag. 186. l. 13. Ἐπικερτομοῦντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Μακεδόνες οὐκ οὖν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· τὸν Ἀμμόνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. HEMST.

in Schol. col. i. l. 1. Διψιν) Debuerat Διβύσι· sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χρῆσθον δεσπόμενος ἡλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Dūs tamen longe inferiora agere visus es.* Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30; ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic: quidquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, cum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10.* HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνον) Ἀορνιν Ms. non ἀορνον, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνιν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Περ. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Περ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter Ἀορνον & Ἀορνιν Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-
hem. ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνῆς) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes
reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum adden-
da fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita συνήση, ut
γνώση, ἀπομαθήση. HEMST.

ead. l. 26. Οἶα πρῶν) Dialog. ex his versibus Odyss.

Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παράυδα παίδι μ' Ὀδυσσεύ,

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων διττευόμεν ἄλλω

Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἰη,

Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπάρουρος ὢν) Argumentum huius dialogi
ex Homero Lucianus derivavit Od. Λ, 488, utque erat in prin-
cipem poëtarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin
animadversionis, testae quidem atque ingeniosae, maculam
ipsi adspiceret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen
ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib.
III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad
frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit.
Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque
sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρο-
νιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σφωτάτῳ Χείρῳ
τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem
ἐπάρουρος, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & He-
sychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κη-
πουρὸν ἐπιμίσθιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scriben-
dum videretur, Βουλοίμην κε παρουρὸς ἔων, id est, φύλαξ, εἰς
φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag.
353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia
ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV. p. 67 B. Facete Luci-
lius apud Non. p. 519, Nunc paucis malim ac sapientibus esse pro-
batum, Ἢ πᾶσιν νεκύεσιν καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Μοχ δεῖ-
λὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indige-
re non videtur ἀγεννητὴν Φρύγα, considerandum est, an prae-
stet δούλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo
habebat Lucianus, non ad δοξάριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὁ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis,
quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἀνω βαλφθήσουσιν,
cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime,
celerime; licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl.

ἐπιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δὲ στήνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκεῖνη μὲν ἀνωφελής· qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davif. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucydid. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. Ἰσθγορία δὲ ἀκριβὴς) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, ἰσθγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen προεδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474. Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776 — *Crocis mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν ὧδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Vides alioquin, *quantum turba sociorum tuorum finis hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earundem rerum. Nam solamen miseris socios habuisse malorum* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Ms. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia.* Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέξαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἰρεσιν προδεῖν &c. δέξαιντ' ἂν ἀντί παντός... τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μαίρας. Δέχεσθαι hac si-

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucyd. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἀβίοι τε καὶ ἰππόται τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, inopes, & elephantis equorum loco vestī: errorem interpretis in ἀβίοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἀβίος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranis Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλῆρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὼν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἰκοὶ ἀκλῆρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄραν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρους ἐστὲ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia discordia interpretum, Ottomaro Luscinio vertente, etiam si non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscriptit pater: eodem modo affecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. Λ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες: tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter remove conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facietis huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαίζει εὐθὺς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati confulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἶδ' ὦλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene sinceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II, p. 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quatuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abít Serv. ad Aen. IV, 654; nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit*: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, *sciendum, simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Dii facti sunt*: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἶδ' ὦλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanæ disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrantur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθηράμενος καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετασχὼν τελέας ἐτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐφίετο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἶδ' ὦλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. Ὡ Καλλίνικος) Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἀναξ' Ἡράκλεις. Sic in Piscat. BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. BOURD. ἔχειν, sicuti Latinis habere, vir eximius Io. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, *ambiguum esse, rectene ceperit interpretes. Hefych. ἔχεν, ἐγγεγαμῆκε* quod ad Homerum pertinet Od. A, 269. Propert. l. El. XIII, 23: *Nec sic coelestem flagrans amor Hercules Hi-*

ben Sensit ab Octaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhufium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀνταδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑποβολιμαίων. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi If. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μή' εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικῷ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in Ἀ. Ὁ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἰσθὶ δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶς συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἑρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστόν. *Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.* Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperebantur, asservare. Vid. Od. Λ, 606, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. I. & W. recte: in reliquis mendose περί, SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχελοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρώωνι) O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχισίῃ Il. B, 714, 820. Ἡ δ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερὸφρονε γείνατο παῖδε Od. Λ, 298. Imitatur Eunap. Aedes. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐλελίθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelorius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεόνεος, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedictus, & illud nos latuit, cum iam olim fuisse defunctum: & de Saltatione, ἐλελήθει, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Nesciebam te unum quidem hoc corpus, sed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανόντων, & ἐλελήθει δὲ ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφω ἦμεν) Cum hic dixisset, quid quid in se fuisset Amphitryonis, obiisse; quidquid Iovis, vivere, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero reposuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφω ἦμεν. Ratio loquendi & sententiae requirit, ut legas ἡμιν, & vertas, *nequaquam, fatue, solus enim ambo eram.* Ego Hercules solus eram ambo, filius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. Aristoph. αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, soli enim sumus: & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, soli enim nos sumus. Αὐτὸς ἡμιν ἀμφω est, ut apud Phaedrum, *Aescopus cum solus esset familia.* GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prorsus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine confumantur, satis est frequens, nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sane dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα δεδὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ἄδην, οὗ καταπαίξει εὐφωῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνεμι, Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen huius loci perspicui satis non potest, nisi obversetur memoriae locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. A. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσενοήσα βῖνν Ἡρακλῆειν

Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

Τέρπεται ἐν Σαλῆς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Dīs

Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro *ψευδολογίας* in Luciano Mf. habet *ψυχρολογίας* tam frigidae sententiae: optime sane: quae sit *ψυχρότης* & *ψυχρολογία* nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. *Ψυχρολογίας*) Sic praeter Mf. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam *ψευδολογία* non abhorreat, & Isocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ *ψευδολογίας* μεστούς sub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοῖζομένων *ψευδολογίας* καὶ τερατείας χάριν dixerint, *ψυχρολογία* tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod appositum erat interpretandi causa, deiecit. Hesych. *Ψυχρολογία*, *ψευδολογία*. *Ψυχρολόγος*, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Su:d.) λέγων. Phot. de Damascio, οὐκ εἰς ἀμουσον *ψυχρολογίαν* &c. idem saepius apud Galenum occurrit. Neque metuumdum est, ne pro suo non agnoscat Lucianus: in Somn. p. 16, ἔωλος γὰρ ἡ *ψυχρολογία*. 'Αλ. 'Ιστ. II, c. 20, κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ 'Αρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν *ψυχρολογίαν*. HEMST.

ead. l. 26. *Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστὼς*) Respicit omnino locum Homeri Od. Λ, 582. Aristarchus tamen haec ut notha respuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum constituit Noster, quem Homerus fecit *Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ*, ἢ δὲ προσέπλαζε γενεῇ· eum fere sequuntur omnes, & apud Ciceronem poeta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, enectus fuit Tantalus*. Ne autem, sibi rem esse cum Homero solo, non clare demonstret, imminetis faxi, quo suspenso ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavesce-
runt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. *Ἐπικύψας* illustrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. *Ἐν Λυδία πον*) In Sipyllo sepultus; quod eius monumentum θέας ἀξίον vidit Pausan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Hesych. *Σίπυλον*, ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everfa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Asclepiadae sunt deprompta, quae scripsit Schol. Homer. ad Od. Λ, 581, Iovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίτυλον, ἔνθα ἐκεκήμετο, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad Hygij. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Aug. 196. l. 1. Δέδρας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτοῦ ἂ.) Longe quidem ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Dioni Chrysf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ᾧ δού Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥάδιον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. Ὡς περὶ ὁ Τάνταλος ἐν ᾧ δού λέγεται τὸν αἰὲ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δις ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalō secundae mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo fatis dives, nihilo minus antiquorum facitias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium eis mutatum in ἡ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾧ δὴν si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. III, § 4, ὥς περ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. Agatharchidae locus ioci similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μεταπλάχοντων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεῖα διεξέρχονται παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιάς τὸ τῆς ὁψέως γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus voculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. Λ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τραῖναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίνει τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρανα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρα-

φέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud eis agnoscunt omnes impres-
si: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ
non incommode. Magis tamen arridet εἰς: sic enim Noster ite-
rum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλέβορου) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. τὴν δίσταν) Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ
τοῦ δίστους, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίστη δ' ἀπολωλώς &
τῷ δίστει κολλᾶσθαι: nunc mutato genere δίσταν: non magis
ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens.
Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usur-
patum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in
membranis antiquis saepe commutentur, prout librarius vel
doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel
rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione
Chryf. p. 133 B. pro δίστην vel δίσταν alii codices δίστος prae-
ferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura no-
tavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. τὸν ἠλλέβορον) Afferit Thom. Mag. in Ἐλλέβορος,
ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὗ τὸ ἠλλέβορον: verum est, quod observat: hoc
vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theo-
phrastus & Dioscorides, ἠλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit
huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud,
quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut
alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Notandus hic huius voculae usus: non
enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo iubet esse
Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor.
Nisi forsaa legendum sit iterum ληρεῖς. Certe iis, quae hic Me-
nippus affert, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης διστάσει, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπο-
μένοντος) Doctiss. amiratus meus Abreschius in Animadv. ad
Aeschyl. p. 63, deleta distictione legit: διστάσει τοῦ ὕδατος,
& sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λίμνης
aquam, quae initio dialogi φεύγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκείνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ,
si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-
Lucian. Vol. II.

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61, κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτως δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceffat ego etiam auctor sim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρῶ) Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. A, 235 sqq. Supra Ἐν Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θαυμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticissimi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprexit pater epistolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diff. de Sryl. N. T. & post eum Raphelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in &, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, sic verbis iisdem Ilocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιέωρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσδαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσσητο) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Aristae. alii. BOURD. Nobiles Homeri versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Eustath. de Hyfm. Amor. III, p. 93. Aristae. I Ep. 1 sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσσητον Synes. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσσητον δὲ ἐκ περινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quintilian. I. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quatenam igitur illa forma credenda est? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῖς δ' ἄμφι) Τοῖς δ' ἄμφι γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Pag. 199. l. 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν εαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se prouiciunt*, vel *corpora humi prosterunt*, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες εαυτοὺς ἑκκλαιον· p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἐκκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Phutarch. p. 357 E. καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν εαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in Arriani Epiet. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ εὐτὼ ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) durissimis pedibus fecit, ut se abiceret in herbam: sequitur Crassi responsum, Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse. Haec si fuissent in promptu Vulteio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus εαυτὸν φέρον μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dioni Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in trivis prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζῶφω ὁμοιοι· idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα Ἰάκινθος κεῖται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμιτελῆ) Ex Iliad. 2. Philostr. Herōic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodit Scholiastes: ἡμιτελής, inquit, ἥτοι ἀτελής, ἢ ἀφρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι δάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, notavit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poeta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaulmini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-

tullus ad Manl. domum inceptam frustra, ubi Scaligerum vide: nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad stabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Possset ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor: nisi certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur, *Possset ut abrupto vivere coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi haec illa δόμου ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab Homero, διότι χῆρος· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adiungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χήραν δὲ τὴν ν. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνόπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamidae, damno formosae tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poëticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamidae*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nasonis sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formosae tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθεῖς· lege, Πάρις κληθεῖς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησάι μοι) Eustath. in Epist. Commentariis ad Dionysium praemissa p. 110: Εἰληχε δὲ τὴν περιήγησιν

κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλαῦν
 ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγη-
 σαί μοι τὰ ἐν ἄδου, φησὶν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγου-
 μένος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non
 fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos ha-
 buit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat au-
 tem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, mon-
 strandi atque enarrandi*. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ
 πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Iac. Gro-
 novio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mer-
 curium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν
 ἐπ' αὐτῷ εἶμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens Eustathio:
 neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, pote-
 statem huius verbi eleganter explanant: *ξαναγήσεις γὰρ εὖ
 οἶδ' ὅτι ξυμπερινοστῶν, καὶ δειξέεις ἕκαστα*. Inde περιηγῆται,
 qui per urbes Graeciae, pleraeque praeclararum historiarum mo-
 numentis claras, se peregrinis comites applicabant, & osten-
 dendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant:
 tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequen-
 tes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἑμμ. νυν
 τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eosdem, qui
 saepius ἐξηγῆται vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in
 Philop. c. 4, & ὁ περιηγῆτης τῆς εἰκόνος, *tabulae pictae interpres
 & enarrator, περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen.
 I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγῆτην τῆς εἰκόνος*: qualem catus ille
 Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorum-
 que disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae pi-
 cturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac
 origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes
 narrando persequi*: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de
 Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἐκφρασιν Theon Prog. p. 118 de-
 scribit λόγον περιηγηματικόν. Salmaſtius ad Solin. p. 68 C. de
 hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγῆν
 & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum
 fluctuat tamen in Herodoti φοῖνικος περιηγήσει, revolvitur,
 ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insig-
 nem Platonis locum, qui pictorem illud περιηγῆν egregie il-
 luminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ,
 καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσμεν ἀπεριήγητον καθάπερ τιτὸν
 περιγραφεῖ· τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν τὸ περιηγηθῆν. HEMST.
ead. l. 18. Οὐτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερος ἐστίν. οἶσθα καὶ τὸν πορβ-

μία τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpretungendus, Οὗτος μὲν, ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσθα. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novisti. Et porritorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Iensius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε: ut ad εἰρακας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα: nam Charontem fane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & fine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attigit hunc locum P. Wesseling. Obf. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ ἄδου φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πέρθ. § 4, Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἄδου πυλωρός Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνι καὶ Κόρη τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — immensis urnam quatit Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B, εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ραδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicium infernorum numerum auxit, adiecit verustissimus Artheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμεννὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δὲ γονῶσθαι νεκύων ἀμεννὰ κάρηνα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκύων ἀμεννὰ κάρηνα Od. K

& Λ. De ipsa voce, cuius potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερός) Τρυφερώ... V. SOLAN. Τρυφερώ-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res est non protrita: eodem spectat, quod ab Hellanico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol. Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλός, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπύζομαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι) Vid.
Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh.
SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eru-
ditorum suspicionem vitii praebeuit. Ostendam primum macu-
lam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione
sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haecenus
enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura diffidere
me cogat. Nego verbum illud Medium προσπύσσειν vel
προσπύσσειν ex ingenio linguae Graecae recte Dativo con-
iungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc
solo. Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem da-
bit Noster Dial. D. VII, § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλε-
ψε προσπύζαμενος αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Home-
rus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295,
προσπύζαμενός με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa ver-
bi περιπύσσειν. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπύσ-
σονται· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπύζαμενος
αὐτῇ δεσμός ἐσομαι, ita capiendum est: amplexus vinculi modo
ipsi adhaerebo: attendenti copia exemplorum, quibus hoc con-
firmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat;
si forte repererit περιπύσσόμενον τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγό-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα περι-
πύσσειν τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part.
Corp. Hum. lib. I; σύκοι ταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπύσ-
σόμενον Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura,
recordetur haec forma passiva proferri, multumque adeo di-
stare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus inde-
centi orationis structura, reficiendum est emendatione procli-
vi προσπύσσειν, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futu-
ro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contu-
meliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque po-
pulorum moribus προσπύσειν τινι, os alicui conspuere, qua de
re copiose Barth, ad Claudian. Paneg. in IV. Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspuo*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πτύσας προσώπων ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriarum per ignominiam illatarum vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τατὰ κόρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Musonius apud Stob. p. 169, λοιδορεῖσθαι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videretur, optimo, πληγὴ quorum ὑβρεως γραφὴν γράφασθαι sapientem suum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum verat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium fordidiorēve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: Ἐστιώμενος παρὰ τινὶ τῶν μὲν αὐτοῦ πάντων ἀκριβοῦς προνοημένῳ, μόνου δ' αὐτοῦ πάντα πασιν ἡμεληκότι, χρεμψόμενος ὥς πτύσων, εἴτ' ἐν κύλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδ' ἐν τῶν πέριξ ἔπτυσσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας hoc Diogeni Laërt. dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Asinī scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me facesses &c. rariore structura Noster usurpavit in Sympol. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quamcumque rem abominari, despectam longe a se aspernari, & quod Latini dicunt, consputare. Aristænetus, si-ve quicumque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. & fastidiose aversimini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, βρῦάζω τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς. quae, si vel nomen abusi- flet, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philoso- phum eum designant: nam praeter alias voces insolentius for- matas huius scholae sunt βρῦάζειν & βρυσμῆ, a doctis inter- pretibus parum intellectae, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ σαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώ- ματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περι- πτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

faurus, apud Aristaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur imprimis, Simplic. ad Epiçt. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortaliū Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculofissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte offeam larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ πλατὺ χρεμύαμενος, καὶ καταπτύσας μου . . . ὄχρητο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis affirmandam. HEMST. ead. l. 11. Ω Εὐφορβε) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Luciani loci meminit. HEMST.

ibid. Ἡ Ἀπολλων) Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσοῦς ὁ μὴρὸς) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphyr. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde discas in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο, in quo τρώγειν & ἔσθαι pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani declaranda productus exstat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. II. γ. III, p. 184, ἐνίοι δὲ θάττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere putō) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυήμους observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam eiusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοοῦμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Ia. Windet. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κνᾶμα disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in Addendis.

ibid. Κνᾶμοι) Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἰσρὸν τοιοῦτον.

Ἰσὸν τοι κνᾶμευς τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκήων.

Διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἥδ' ἀνάβαθμον

Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphyry. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrum B. Πρ. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphyry. n. 43 cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου) Ceteris de Solonis patre testem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκέλευτο πατρὸνυμικῶς altum hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem expedit Κορρίδης hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Exceestide: ἦν γὰρ Κορρίδης ἀρίκαθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν στοδῶ γερόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ῥυταρῶ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις &c.) Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάρχει, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Saltus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe prisciisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως ταῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογίαις.

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κεροδοξίαν* Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. HEMST.

ead. l. 13. Χαλκίπου) Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. Αἴς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατεσκευάζον*, *fabarum sortitione senatores creabant.* De *κνάμοις* lege, quae olim cum praestantiss. Kustero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *ἄξιον* legunt, suboluerit. Ed. I. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Iensius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. *Συγγρ.* c. 26, & *Ἐτ. Δ.* XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. Ἀμυκλαί. Vide *Περ.* c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, siue vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacerius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel *ἄξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. *Συναγ.* ἴστ. pag. 127, *κατεκῆν δὲ εἰς τέλος* (Empedocles) *ἄξιως τῆς οἰκίας κεροδοξίας.* HEMST.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenuste Menippus; easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequè mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὅλιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο δὲ Σειληνωδὲς σφόδρα γὰρ ibidemque Σάτυρος & Μάρσαυς audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, ἢ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν) intelligo; longe aliter atque interpretes αἰσχιστος ἂν εἶην· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερὲς τοῦτοῖς ὄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui eternam (speciem) despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. νῦν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός· προσέοικε δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἐξωτῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Julian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum* (quod erfi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim vel eum senem*) scribunt esse grandibus superciliis, *silonem*, *quadratum*? fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνώθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Savaro ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. καὶ τοῦθ' ὅμοιον) *Viden' calvum illum?* Men. *Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne fit.* Aeac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile: simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιοι. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illud Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὄρω τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum: & sic passum.* IENS.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολ.

λοι τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mf. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀριστίππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. *θεραπευτ.* β. ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restituit: Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τὰληθές λέγειν, οὐδ' ἐν εἰδότα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituvimus ex ed. I. confirmaturque ea lectio auctoritate Mf. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα· in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *μάλα πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceræ: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα*: tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε σχήματα αὐτὰ* (vel αὐτῶν) καὶ *τὰ βαδίσματα* sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum verbum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode iungantur illa sequentia, *ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοι* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σέ*) Ἀριστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρου) Diogen. L. p. 51 F. τίς ὁ μεμυρισμένος; de eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἰ τάγε τοιαῦτα. πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἀνδρὰ γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλῃθες λέγειν, οὐδὲν εἰδότες. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praevisse videtur interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἰ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἀνθρώπος εἰ τάγε τοιαῦτα: scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praeceffit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

ibid. *τά γε τοιαῦτα*) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit commode distinguendo medicinam Iensius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece sciens eius structurae scabritiem? *τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται.* Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, *ἔπει καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσταις.* Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidas. p. 185, v. 3, *ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότα.* HEMST.

ead. l. 10. καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : *πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν οὐδὲν εἰδὸτα.* quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδὸτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαριμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτει τὴν σουτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. *μεγίστην ἀσκεῖς σουτοῦ τέχνην*, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex METEI THN METISTHN. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine positam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδευαστίαν five puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum : de Platone res ista maiorem habet controversiam : vide Davis. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἔφασκον &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen εἰρησίσq. coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davisius. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ἐλιγυρεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socratem ausus incesse arguere, modum in iocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obfetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Arhenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἀπειμι) Benedictus: Non per Iovem: Croesum enim & Sardanapalum adeo. Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἐνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπεντία τοιγαροῦν ἥδη δέσποινά γε οὔσα. τῇ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Sensus est, Itane? immo ad Croesum &c. GRON. Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hisce scætet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitianis forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius imperi-verit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragm. Benth. n. CLXI, Ξείρος Ἐχιδναῖον θέρβει ἄγων δάκτεον. Hercules est ille ξείρος: nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyæn. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ δὲ λαβὼν καὶ μάλα ἤλεως, οὐδὲν ΤΡΕΞΑΣ, οὐδὲ διαφθεύρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἀτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεπτον' similis variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον προσῶπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθεύρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος· vide Λατ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει... δοκῶν exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάντῳ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἤθελεν ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

ead. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope murassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 8. Δακὼν τῷ κωνεῖῳ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: maiore audacia, sed quae facetissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἰδὼτα εἰ σε πλησίον ἦδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἄτελους τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, & rapaces facti manus memoret Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus existat apud Stobaeum p. 608: Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους· Ἀκοντας δὲ Χάρων, ἐπὶ τόπον θείον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi,

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenuū cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversa huic iniuriae subscribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐτι ζῆν τὸ τεθῆναι αὐτῷ κρείσσειν εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τάλλα τὰ γαθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπτελέσατο· commemorataque Socratis σοφία & γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensionis simul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιεμένων ὠφελιωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνον ἐγὼ τὸν ἀνδρα ἀξιωμακαριστότατον νομίζω. Menander in Ὅργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακνόν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὅπως) Credo legendum οὕτως: sic ipse contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης) Ut dignum erat genere canino: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Aufon. Epitaph. XXXI non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis Additis est iustae nunc canis Erigonae. Quod imitatus est Aufonius. Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύων σαῖνοις Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένης) Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. Πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὑπ' ἀνιμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνδὲ φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἀν' ἐκρέμασεν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφ' οὐς μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐνεγκάμενος: ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantissimus iustitiae, debira Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ταυτιλίῃς

ὕβολον, sive τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὕβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctōris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum porteret, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὕβολον τὸν συγκηδεύμενον τοῖς τελευτῶσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Photius scriptique Codices praebent, Καρκάδοντα: quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatalis desumptam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur; ὁβολὸν μισθὸν τῷ πορθμῇ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὁβολὸν τῷ πορθμῇ δίδουσαι καλούμενη κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι: ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὁβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgilii turdam Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διότι οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον & Charon apud Aristophan. v. 372, Ἐκβαῖν, ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτίριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὁβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salmas. de Usur. p. 427. In eo solum a

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάωνς usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimarit*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus Δανάων —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore trientem*, nummulo designato: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Obserat herbosos lurida portu rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. Passeratius *umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolvant iis exstinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum*: sensum nemo melius explanaverit, quam Theognis, *Κυανέας τε πύλας παραμείβεται, αἶψα δ' ἀναινομένων Ψυχὰς εἰργουσιν, καί περ ἀναινομένας* nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios iam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat Scholiastes Iuvenalis, hodie retinent Tataři Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonti sunt tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholiaetae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα δὲ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoracione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psychae iussu Veneris ad *Orci ferales penates* defcenfurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparacionis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Diis pater* (susplicabar olim, *Diis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Mun;

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum exspirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius sturvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξω σε) Concinnius ἀγχειν dici, quam πνίγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbè cogunt. Sic & Basil. Hom. in Pí. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

*ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiores Anticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil remove: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τοῦτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κευλεοῦ τὸ ξίφος. Lys. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσήει· διὰ ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσήει. Long. pag. 71, τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προσάσει δῖρας. Aristaen. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πεπτωκυίαν reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentiendā; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minuitur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI, 48, μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a προῖκα· neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum exspirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporum*

contra Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361; usu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι* &c. id est, nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant. HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἔση πεπλευκὸς τοσοῦτον πλοῦν*, num ergo tam longo trajectu *per gratis transvexero*; cum illorum haec sit sententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Mf. *καὶ γὰρ τῷ ξυλῷ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον* male in editis *σου πατάξας*. GRAEV.

ibid. "Εση) Έσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τούτου γὰρ ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορῆμαϊον παράμειν) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, *quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, *nave subducta naulum vel portorium exspecta*. GRON.

Pag. 211. l. 3. Μόνος... προΐκα) Etymol. Magn. v. *Δανάκη* docet immunes fuisse omnes Avernī vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in *Θέρμος*. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter &c. velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero venditat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret*. Cum autem addit, *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524: *Οὐκ ἀνδρὺς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησὶ, πῆρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοινίζ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πῆρας καὶ Θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀνώφευτον καὶ ἀκολάκευτον*. Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Crateris sint decerpti, minime dubito. De *δείπνῳ* Ἐκράτης dictum est p. 397 sqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδενὸς αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, *ne quidquam ipsi curae est*. Mavelim ego, *neminem curat*. Illud οὐδέ-

οὐδ' non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. L. BOS *Animadv. c. XII, p. 55*. Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. L. Bos placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζειν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπεντον καὶ ἀκολάπεντον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepāt, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpretes Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a calidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μέλει. Saepius autem accidit, ut commodè ponatur: ut apud Dion. Chrys. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει. Est aliqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν· Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo Xenophontem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ. HEMST.

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. GRON.

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero II. I, Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat Virgil. IV, 638, *Iuppiter Stygius*. SOLAN.

Poëtarum usu Ζεύς commune quasi trium fratrum nomen Nepruno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: atque ita Doris Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἡρα ἄλιων μυχῶν, *praefes & domina*, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239, Ζεύς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba Stanleii versio obfuscavit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *nigrum, Styg. uni, Tartareum Iovem* illustrat, istorum Luciani verborum non tuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse promta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile contet, unde Socrates haurierit πῶλον σφαιροειδῆ, οὐ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἐλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρθεον apud Aeschin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus. cum Protefilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cuius est II. I, 457, Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνηα. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) Α Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλακίδης. Vid. Stephan. GUYET. A Phylace urbe Phthioridis non procula Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protefilaus. LEED. Ms. Ox. Φινάκιος Sed proba vulgata. V. II. B, 695, 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακῆσιος, quemadmodum Ἰθακῆσιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. Α Φυλάκιος, vel potius Φυλακῆσιος, aut Φυλακεὺς nascitur Apollonii Φυλακῆς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαΐδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαΐδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utraque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX. p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata II. B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa dī-

bit N. Heinsius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil aequè opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceides*, ab illa urbe, quam utique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi varum fonte fuerit derivata. Tzet. Chil. II, c. 52, postquam Protefilai historiam explicuit, Λουκιανός, ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηται καὶ ποιηταὶ καὶ νέοι, sine dubio dialogum istum indicans: Philostratum vide p. 662, cum Oleario, & saepius in Heroic. Aristid. T. III, pag. 374 C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παρατησάμενον τοὺς κάτω γεγενησθαι μετὰ τῶν ζώντων. Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Protefilai sorte remeavit, horarum (trium) saltem permisso comaeatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum est, quod monet Tzertzes, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. Αὐτῶν) Mallem, si codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, scilicet ἐρώτος. HEMST.

ead. l. 8. Ἑκτορος) Homerus Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano sentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν) Id est, amor, desiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benedictus, sed haec res praevaluit pondere: quamquam obscurius, voluisse tamen eos puto, sed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit exstingui. Eiusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, nisi quid vitii maioris occultetur, potius flexu significationis levi dederō, meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset. Ὑπέρογκος sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo Ὑπέρογκον Hefychius exponit non tantum μέγας, ὑψηλόν, sed & ὑπερμετρὸν: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eandem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro εὐκούν for-

te non deterius legeretur, σὺ γοῦν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 214. l. 5. Κακείνη) Uxori eius nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκίσιον) Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alcestis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Paufania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσέσται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσδέσται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admissum in edd. vulgaras προσδέσται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγινώσκει δύναμένη, nec cum φέρεται σε satis accurate conveniret. Moschopul. Ὁν. Ἀττ. Ἑλλ. Προσέμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀδριςτος προσηκάμην &c. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσσεσθαι. Nost. Phal. I, § 14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. Καθιόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) Mercurium iube, postquam ad lucem perveneris Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθιόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθιέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homerus Il. E, v. 104: ὦ Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, O Ulysses, valde meum penetraisti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Iensius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperiatur? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis exstat phrasis in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγῆς) quamquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάται & Ἰκτ. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Lucia-

mus, τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐδ' ἐν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄορι πληγείς, οὐδ' ἐν βέλαι, ἀλλ' ἐν σὺκφ Χείλεια —. Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrum περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, simpliciter est κλοιῷ δεθεῖς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρείῳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερώοις διαληπτιμμένοις ἐν ἀμβρόγῳ. Polemo Physio. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex Herodoto Raphel. ad 1 Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνειν· Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ —. Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli dementer ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hicc non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic *Cadmus suo caduceo tactum vertit in serpentem*, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo *Σανμασία* τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiafles monuisse, quia omissa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου· eadem in his etiam verbis ut commodè distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν. . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. nam ὑπηγαγόμενον &c. ἐπέβην a superioribus pendent, ὅς ἐβασίλευσα, ἤρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quamquam ex Polyæno conflet VI, c. 8, Miletum Ioniarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendent Leo Alatiarius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. III. p. 236, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davif. ad Cicer. T. D. III, c. 31. Eustath. ad II. Ψ, p. 1298, v. 52, καὶ ὁ μὲν τοῦ Μανσώλου μάλα πολλὰς (πολυτέλεις, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τέφρος ἄκρως περιεργυσται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina manes.* HEMST.

ead. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgaris libris hoc prostare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχῃς εἰπεῖν quod si formæ arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit præferendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

ead. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thel. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥίνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ὃν οὐ κατὰ γυνται οὖν, ἀλλὰ δλάττεται καὶ σιμουται καὶ διαστρέφεται. Egrege Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, Simataeque iacent pando sinuamine nares. HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοί, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amanteam struaturam aliquando in verbo εἰμί paulo aliter Lyfias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ αὐτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μανσώλου τέφρος

ἔστι πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὐτις ἐκεῖ τυμβολέτης παλάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφεῖς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praefixit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδάεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus fervili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatiumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus fervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrium: similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βεβίωκώς) Adscripsit pater, forte βεβιωκότος: sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribitur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφώτερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοῖς στερέρωτέροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφώτερος & στερέρωτέροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπὶ ἡνέσθη Σμερδίνην θερμώτερον, pro θερμώτερον ut recte apud eundem scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τινὰς αἶν τὶς κρι-

τὰς ἱκανωτέρους ποιήσαιτο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάται τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. *Tives δὲ καὶ ἐστέ;*) Vide, quam inepte distinguatur haec περικοπή *tives δὲ καὶ ἐστὶ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι* hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: *τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι* Quinam vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire. GRAEV.

ibid. *Πρότερον*) Lege omnino, *πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ*, non ut in libris est, *πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ*. SOLAN. *Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ*) Priorem illam, quae cunctas edd. obsederat, distinctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. *τίνες δὲ καὶ ἐστὶ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ*.... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis moveere velit, pauca de multis exempla facile perficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν διωκόμενα γὰρ αὐτῶν. Aristoph. Plut. v. 425, Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δάδας — v. 1190, Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ παρῆστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX, p. 377 D. — οὐδεὶς εἰχέσει Κωβίδος ὅλως γὰρ ἦπαρ — ita recte Casaubonus, qui simul annotat, *coniunctionem γὰρ transpositam esse in alienum locum, ut saepe*. Sophilus apud eundem XIV, p. 640 D.... κομάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γὰρ.... Xenoph. K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κόμφῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πάσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτὶ ibi mire H. Stephanus aestuat: quod autem variatur in membranarum, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conarentur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἠδονὴν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λεβιάδειαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore sede collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. *Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.*) Auctore Mf. Ox. sic restituiimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θεσπίτης deum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σκύμνης) Σύμνης esse reponendum ex Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur;

vel post τὸ ἡγή. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiorum putes: sic interpret. Sed in Graecis non est, ut pronunties: haec interferunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Ms. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅτινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγή. Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. GRAEV. "Ὅρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὅρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. "Ὅρα δέ σοι iure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὅρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὅρα. Aelian. V. H. I, 21, ὅρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deseram ipse non invitum lectionem restitutam. HEMST.*

ead. l. 5. Χάροπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, quin perperam edatur Χάροπος pro Χαρόπου: nam pater ei erat Χάροπος, non Χάρο-φ. res certa est ex Homer. II. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XC VII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τριβαξ, τριβακος· ἰέραξ, ἰέρακος· ἀναξ, ἀνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυφ & Θάρυπος, Χάροφ & Χάροπος in Hesychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga; delphica; non aliter atque στέροφ pro στεροπή Sophocli, notante Eustath. ad II. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therpsitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heins. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postuler Therpsites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

ἐκ τοῦ corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspektaret; τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θεραΐτου ψυχὴν πύθον ἐνδυομένην, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuuabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habuit Acneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, alioqui satis expeditam, prava errantis Barthii versio obscuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἄδου, alii quoque Therpsitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἶδα γὰρ Μένων Θεραΐτης οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar Νιρέως in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Act. Erud. Lips. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum est μίν δ, manifestum servat germanae lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspitione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis I. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεραϊτῆτος εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσσοφον.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἶμεν ὃ δὲ φθονερὸς κλαίεται, ἔς κε θάνη·

Ἄλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν αἶδα γὰρ

Μείνω Θεραΐτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλω tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θεραΐτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὥς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσας ἀποθνήσκειν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. Θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, alique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *θεός ὢν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπὸ πηλαγμένος ἥδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem sideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris infanabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ κεὶ τελευτήσας βουλούμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ περ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε*: ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖ*. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα* ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὄντα*. Ergo Lucianus forte melius *ἀθάνατος ὢν* scripisset, quam *θεός ὢν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος*. HEMST.

ead. l. 12. Τίς δέ σε ἔρω) Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀνέραςτος*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω ἔσχεν* &c. Et si *τίς* non videatur plane repudiandum; maluero tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω ἔσχεν*; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἥ δὲ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *τὸ φῶς τὸ δ' ἀνθρώποισιν ἥδιστα βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, *Χαίρεις ὁρᾶν φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ) Est in hac oratione *ἀνακλόουθον* dicturus erat, *Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν* hanc seriem interrumpunt, quae post *τροφῆς* addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod saepe, munus habet, ut priorem structuram repeti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit *σαπρότερη*, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, apponam: — *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπτως, Παρ-*
Lucian. Vol. II. L. I.

μένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὕβεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέη, Πῦρ· ταῦτ' ἔτι τις καὶ ἐκατὸν βιώσεται, Ὅφει παρόντα, καὶ ἐπαυτοὺς σεβδρ' ὀλίγους· Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὄφει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὅν φημί, τούτον, καὶ πιδημίαν ἀνω· Ὅχλος, ἀγορὰ, κλέπτται, κυβείαι, διατριβαί. quae sequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiores postulant. Ista vero fumsit Menander ab Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Philasiorum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa mercatusque virae humanae diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi quod Synefius παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Paulum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας ἱμαγине vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἀπάντων θρυλλούμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo contulisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἀ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστρῶν, τῆς γῆς ὕλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λέπω φάος ἡλίου, Δεύτερον ἄστρα φαινὰ, σεληνάινς τε πρόσωπον· nihil haecenus, quod inficere dictum offendar; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἦδὲ καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχλους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulos proverbium a se natum propagavit, ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in Menandro repo-

fit. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, sarietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδές προσκορῇ τὴν δέαν ποιεῖ· & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeco, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπήλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἐκατὸν ἔτη βιώσεται· Ὅφει παρόντα· καὶ ἐνιαυτοὺς σφοδρ' ὀλίγους, Σαπρότερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄφει ποτ'. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplantur, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER. *ibid.* Αἱ ὦραι) Καὶ ὦραι. mox, post αἱ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyet *μεταβάλλειν* (sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκὺ· quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, Aristoteles etiam usurpat Hb. Eud. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Retinenda non est viri doctiss. Io. Iac. Wettstenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST.

ead. l. 8. Ἦκει) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάντων δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam facilem filii Luciani cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδεῖς) Thomas Magister v. Ἀτέλεστον videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum existat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψειν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus siviendi esuriendique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; sed, cum multum circummiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐέλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempli huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. *δέησει μεταβολὴν ζητεῖν*. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασί) Gataker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianea protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δὲ τὰ παρόντα· εὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. συνετὸν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προῖεναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθὺς, quod, monente Phrynicho p. 24, solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiat. Ex membranarum emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν· sicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, recta in forum aromatarium: quam ob rem merito Codicibus asferuntur praestantiss. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnius ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἔδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθὺς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro ex adverso, e regione, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyfide: Ἐπορευόμεν μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· μοχ: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· alibique saepe. Haec cum sint satis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκων, verti voluisse, statim post pugnam Chaeroneam accedens, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, recta Chaeroneam tendens. Omitto Chaeroneam pro Chaeronenfi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδ' ἐν δέον) Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nul-

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnites, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset*. Ut de Saltatione: *ἐπαίνους ἐπιβοῶντα ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*. Hermotimo: *διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογήμενος οὐδὲν δέον*. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3, *πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνθρώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον*. GRON.

ead. l. 11. Ἰαμνὸδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi priorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim debere; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: *Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγὴς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει*: quae quidem undecunque depromta, Suida saltem iudice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὑπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiff. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluisse ἐκυτῶ ἐπιμέμεστο τῆς τ. HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαίρων) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definiri: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Ἀ-

ticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexu-
que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαϊρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι,
τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κε-
φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeenses, qui
de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πε-
λοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαῖρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithae-
ronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae,
campusque urbi subiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Har-
pocrate constat in Οἰνὼν, contingens: qua de re diligenter,
ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. A. A. I, pag.
18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ
τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
p. 631 B. §82 C. Soli Aristophanis Scholiastae ad Acharn. v.
242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine
Ἐλευθήραι, πόλις Βοιωτίας· haud inepte, si quis attendat ad vul-
gatum nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος· matrem, si quis scire desideret, Ae-
thufam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γονοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
δέουσα· digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἐστὶ δὲ
καὶ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
chus Ἐλευθέριος, Hefychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
& Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae te-
meritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem pe-
tens periculosum iter nullo fere comitatu susceperit: erant
enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
gis, quia sub hoc ipsum tempus Atticæ Boeotique fines conti-
nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
pua habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
gram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου· quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plaraeas irur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθωδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαिरῶνα, οὐ λίαν δὲ ἐπι-σφαλής· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculosa. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθεράς) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Mī. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ρυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat χλανιδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrobi. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδ' ἡ, καὶ τῇ Δί, οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο) Latinus interpres: Arfaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhonestā) graviter ferebat. Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, pro barbarico ritu non inhonestā facie est. Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locurum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ζυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6 est pro societate inita. Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ζυμμαχικὸν iure merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.

ead. l. 7. Ἡγανάκται πεζὸς βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuiffe a vero non abhorret: immo ab iis mutatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis peltastae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo *κοντοφόροι*, pro quo prave scribitur *ἀκοντοφόροι* apud Dion. Cass. XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem meminerunt in describendo infelici cum Parthis Crassi proelio Plutarch. in Crass. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies ista Lucianeae phrasi proxima, *πόδας διαμπαῖς προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαφος* quemadmodum in Philopoem. p. 359 B. *διελαύνεται διαμπερὲς ὁμῶ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους ἐν μεσαγκύλῳ* confer Suidam in Ἐξίσχῃ. *Pondera conii Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura suppeditabit eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε διαπεῖραι καὶ τὸν ἵππον, sic vero subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae praefero lectionem Mf. αὐτὸς δὲ ὑποθεῖς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII, 42, 2, & Sarissophoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντὸν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollicis ostendunt, & locus a Suida v. *Δόλιχον* allatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Ὀροῦτης ὁ ἰδιώτης) Angl. *Ἡρώδης*. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios faelites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto *ἰδιώτης*, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsan privatus aliquis Oroetes exstiterit mollitie insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

tionē lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὡν ιδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ πόδε οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ; οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο' quamquam ne sic quidem illud ιδιώτης satis placet; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἰτπεύειν εἰσῶθ' καὶ πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ιδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἰρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, iam Briffonius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καὶ ῥὸς ἐπὶ δειπνῶν ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα περιττὸς, καὶ ἐφ' ἵππου στειλόμενος εὐτρεπῶς οὕτως ἐπαίγεσθαι παρὰ τὸν κεκληκῶτα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestiantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ A. Υ. T. pag. 292, 293: Ἐπὶ τῆς ἰσπανίας, inquit, αὐτοὺς κέδματα λαμβάνει, ἅτε αἰεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν' ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἄλκονται τὰ ἰσχυρία. De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, εἰς θῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷους τε εἶναι ἐδραίως, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Et si vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. HEMST.

Pag. 226. l. 7. Ἐτεροβμην ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἑτεροβμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πάνυ ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Iulian. Misop. pag. 338 A. εὐφραϊνομένους ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, inter illas sedens, omnino perperam. HEMST.

ead. l. 9. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις) Aut obscuri, aut ficti Romines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσσι. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum verulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebat: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀποσκληκῆναι) Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄθλιος. alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῶ ἀποσκληκῆναι nam fames extenuatum corpus contabescit; atque adeo *same miserum in modum emori*. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppeditaverat Eustathius ad II. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληκῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῶ κεντούμενος. sequitur inferius, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἀνφθάνοιμι λιμῶ κατασκληκῆναι ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν. Ἀποσκληκῆναι (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαί) ἀποξηραίνω, ἀποθάνω ubi reponendum ἀποξηραίνωτο, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληκῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μὲ ἀποσκληκῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀφανθῆναι, ἀφανυνθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίφει γὰρ, ὡς εἰπεν, ἀφανανθῆσομαι & ἐπαφανανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκρωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανανθῆναι lib. IX, p. 401 F. ἵν' οὐ μὴ καὶ σὺ ζη-

τῶν τὸν σύαγρον ἀφαινανθῆς poterat scripsisse, ἀποσκλαίης. Τα-
 ceo consignatam a Scholiaste variam lectionem in Sophoclis
 Philoct. v. 951, ἄλλ' ἀνανούμαι pro ἄλλ' αὐθιγούμαι. HEMST.
 in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξήρασθαι) Virium ed. Α. κατεξήρα-
 σθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοιεν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι
 sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad
 quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοῦ) Versionem purgavimus interpretum erro-
 re, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, talenta mille habere
 coacervata. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum,
 & significans circiter, admodum: ut in illo Demosthenis loco in
 Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὁμοῦ Εἰς τὸν
 ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι ubi Wolfius a Valesio repre-
 hensus, quod omnino reddidisset. Habet autem ideo potestatem
 eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque
 minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit
 Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ
 ἐγγύς: quod autem addit, ὥς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅτι
 ἦδε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat,
 in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅτι, ἦδ' ἐγγύς: eieclo
 Scholio vel rescribendum est, quod antiquus enarrator prae-
 bet, vel cum Mf. Vatic. ὁμοῦ ὅτι ἦδ' ἦ. Vide L. Bos Obs. Crit.
 c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo If. Casaubon.
 ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lu-
 cianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34.
 HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτακαιδεκάτει) Inveni illi octodecim annos nato.
 BOURD.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam
 prope sententia verbisque absunt a Thrafonidae querela in
 Menandri Μισουμένῳ, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, du-
 bitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in
 Epiict. III, pag. 351: Παιδισκάριον με καταδεδούλωκ' εὐτελές,
 ὅν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολέμιων —. Pro ἀτελές oportere legi
 εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ
 παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Bergle-
 rus ad Alciph. II, p. 271, non coniectura est, verum certa
 fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κομικὸν
 ἐκείνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνῇ, Παιδισκάριον με, φησὶν, εὐτε-
 λές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκάριον εὐτελές in Al-
 ciph. III, Ep. 27, pro quo Noster τὸ τυχόν παιδισκάριον. Ut

autem ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem Menandri Μισουμένη, Ἀπαμφισί γὰρ τὸ κατέπλαστον τοῦτο μου (ἀν σου;) καὶ λαμβάνειν βουλόμενον ἢ μέθῃ πότε· quae a Suida confervata v. Ἀπαμφισάντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεφίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγύρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἀνοίαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit multae dementiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, τερπώλῃν παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἄρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέργῃρων) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑπέργῃρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἀπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἀλιέων βίος: ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciano locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἀλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπύργων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hec. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακιεύη πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo eiusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἴσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς διαμειρακευόμενος: quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juveniliter ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex διαῖ verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrasi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγει*, nec soloecum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγει*. Id genius huius linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Operativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπέω ἔχους*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπέω ἔχου τις ἂν* & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἦ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοτο ἂν*; Aoristum in Necyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν*. paulo post, *πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *Λέγει* cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave *λέγει*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγοι* certe *λέγοι* vel *λέγη* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. (*Ὅμοια*) Melius Mf. *ἅπανσι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ἔμματα κενά*. Vulgo, *ὅμοια τὰ ἔμματα κενά*. GRAEV. *Ὅμοίως* omnino scribendum cum ed. I. & Mf. Gr. P. & L. pro vulgato *ὅμοια* minus concinno; quod & Vorstium acute coniecisse video. SOLAN. (*Ὅμοια τὰ ἔμματα κενά*) Credi poterat excidisse καὶ propter similitudinem pronuntiandi, καὶ κενά: sed praeferrī non aegre fero *ὁμοίως* a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κενῆς γλῆνας*, id est, interprete Scholiaſta, *τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς*, ut Oedipi *vacuos oculos* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora leonum* VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. *Μόνον δὲ αἱ*) Mf. *κενά μόναι χῶραι*. BOURD.

ead. l. 3. *Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς*) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ὄξυδερκής* τας. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. (*Ὅποτε ἀνὴρ &c.*) Uno ductu in Fl. ed. & Mf. Ox. ἢ ὁ γυν. *ἀμείνων ἦν*, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα* quis non putet dicturum ἢ *ὅταν γυνή*, quo ferme modo 'Αλ. c. 19. Verum Lucianeus stilus est. Vide Προμ. c. 4: *εἰς ἀκρόασι σοφιστικὴν, οἷος εἰ συ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις* & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monitum semel non larebunt. SOLAN.

ibid. *Ἦ ὁ γυναικίος*;) Malim, ἢ *ὅποτε γυνή* τὸ ὁ γυναικίος

ex sequentibus istuc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κεῖος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μινδείας) Legendi omnino verius, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα Στήνα δέλομι' ἂν μάλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαξ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδ' ἐν γαλεπὸν, ὃ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδ' ἐν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, mam-
mae marcuerunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκησαν, marcuerunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
tubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθεῖσαι, disiectae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθεῖς di-
citur is, qui porrectus iacet: 'Ο δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τητύδην
ἀποταθεῖς &c. IENS. Ἀπετάκησαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: Mu-
lieri gravidæ si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπως ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκησαν, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin
retinendam puto scripturam constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
erati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτείνετο, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa. HEMST. in Add.

res;) Perspicuum est, hic intercuisse ὥς vel ὅτι requiritur enim, ὅπότε ἂν ἀκούσῃς ὥς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο τινες; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocula, vel ὥς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, invirissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, fumentem, ita legitur, *Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδου, καὶ εἶπε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο*. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent*. Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὥς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὥς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφύσει· & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, *Ἐλεγε ὥς ξύμπαντες ξένοι εἶεν* adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulae ὥς usum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. Ὁρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὥς forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὥς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, ὥς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀνδρόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, *ἦν που καὶ κείναις ἐντύχω*, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cuius ordo legitimus foret, ὅπότε ἂν ἀκούσῃς τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Δ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. HEMST.

ibid. Ὅτι) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. Τὴν Ἀνδρόνα) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. Ἐπὶ) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν τευσμμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάκα) Totidem verbis apud Etymol. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μὴν ἐν ὕγιες λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obfederat superstitio, quin varibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter *ἐλαζόνες*, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lueri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. *Ἠθ. Νικ. IV, c. 7.* Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. Ench. p. 25, *Τίς ἐλαζονεῖαν πλείστην παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντις.* Illud imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici *μηδὲν ὕγιες λέγειν*. Dinarch. p. 96, v. 18, *Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὕγιες λέγειν ἐτοίμως χρῆται.* HEMST.

ead. l. 7. *Ἐμέλησας*) *Ἐμέλισας*. GUYET. Pro *ἐμέλησας*, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe *ἐμέλισας*. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas?* *μελίζειν* est *membratim concidere*. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiacem flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur *ἐμέλλησας*, quod si quis malit, non repugno; subaudiendum autem *φονεύειν, nos etiam occisurus eras*. Statim cum Agamemnon dicit, Aiacem noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide Odyss. Δ. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondeat Ajax, *novi, quae me damnaverit, intelligenda sunt* ex versu sequente Homeri: *Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη.* De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro *ἐμέλησας*, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit ὁ πᾶν Graevius scribendum *ἐμέλισας*, hoc sensu: *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. *ἐμέλλησας*, ut subaudiatur *φονεύειν* ex praecedenti, h. e. *interfecturus* eras. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, . . . καὶ διδάσκαλον Καλλίε
 σθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσα-
 το. Iulian. Or. I, p. 33, ὃν τοὺς μὲν ἀνῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν.
 & pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχάρισω, τὰς δὲ ἥδη
 μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod
 praeceffit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀπο-
 κτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐ-
 μέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλισας P. Ald. I.
 H. Fr. IV. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλλησας, vi-
 tiose. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixo-
 tus in oves etiam desaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri
 lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitravi:
 μελίζειν enim cum sit *membratim discernere vel concidere* apud
 Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156,
 Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non absurde tribuatur, qui
 quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes ta-
 men Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc
 sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum ad-
 iecit eruditiss. Kuhniius ad Diog. L. I, 98, *elegantem esse Grae-
 cismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλειν,
 ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat,
 etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediis-
 que fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί,
 inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, scilicet κόπτειν τὴν Δύραν,
 quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem
 formula, τίδ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ.
 VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμὲ
 ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A.
 βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Isocr. Pa-
 neg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπι-
 βουλευσι. Hel. Enc. p. 213 B. τὰς μὲν ἐπ' ὀρθοῦν, τὰς δ' ἐμέλλον,
 ταῖς δ' ἡπείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι
 δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδὲν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιό-
 τες. Aeschyl. Pers. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δρᾶσαντες οὐκ ἐλάσ-
 σονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι —. Thucyd. III, 55, οὐδὲν
 ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. De-
 mosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μη-
 δέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exem-
 pla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum
 adduxi, ut liquido pateret, quam perverse Libanium intellexe-
 rit verterit Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδενός τῶν ἐγ-
 γυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλή-

θαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiff. Steinhellius, errante, dum bonum ducem deferit, Waechtlero: vide Aët. Erud. Lipsf. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, Ἄλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καϊάδαν, οὐ- περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. HEMST.

ead. l. 9. Προσεπιεῖν ἡξίωσας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benedict. pro armis. Verte, propter arma. GUYET.

ead. l. 15. Ἀνανταγώνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος) Ut qui solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel exprefferint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, solus vindicabat. Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur, se contrituram κακούς κακῶς, ὥς μὴ ἀρτιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δικ.) Homer. Od. Λ, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis Troianis periit, uter plus eis nocuisset, Ajax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα) Lege versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaverit, non docent aut poeta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyssē in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέροπον Μηδέν ποτ' εἶπες αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

etum est ab Aiakis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiastes, tradi τὸν Αἰαντα τρίτον ἡσέβηκναι περὶ τοὺς θεοὺς. πρῶτον μὲν ἐκβαλὼν τοῦ δῆφρου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαύκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἰθὺς πατρίου· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπίσθην τῷ πατρὶ συμβουλευόντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egre-
gie vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐ θεῖμις λίγει τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulysssem se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achillis fibi abiudicatorum auctorem statuatur. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττει) Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc nolit*. Tu verite: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret*. Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E, 644: Οὐδέ τί σε Τρώεσσι ἐτοίμα ἄλλα κερτοῖσαι Ἐλθέιν· ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερὸς ἴσσι. Sic Lat. *non si sequitur negationem*; Liv. VII, cap. 10: *Iniussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam*. Idem lib. XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σώστρατος) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famulos recensetur. Sofstrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lucianus, ut in Δημων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sofstratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublati, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita habet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Sofstratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐκείνη ὑπερετούνητες) Synes. Ep. LVII, p. 193 A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπερετῆσαι τῷ χρεῖ, οὐκ ἀσπίδος ἀπολογίας ἐστὶ. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confugit Clytaemnestra in Aeschyli Choeph. v. 910, dicendo: Ἡ μοῖρα τούτων, ὃ τίκνον, παραίτια. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noster videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Atheniensem in festo Βουφονοκίας cum nempe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellanum de festis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Iens. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in solo P. invenluntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsan etiam rectius. SOLAN. ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucianum sustineam; praesertim si suspicio non levis subsit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, ommissis sen-

entialoci satis apte procedit; tamen non invitum largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commodè respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. *Λογ. 18. Σωκράτην δὲ τὸν μετὰ τῶν Ἀπὸλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν.* HEMST.

ibid. Παρασχύντι τὴν αἰτίαν) Ut *Συγγρ. c. 1, & Τυραννοκτ. c. 11, 13.*

Argumentum hoc latius exsequitur in *Z. Ἐλεγχ. SOLAN.*

ead. l. 7. Ἐπιδαφίλειον) Interpr. *Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut satellites iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praebebat. Ad ea iam Sostratus, *Ἐὺγε δὲ Μίνως &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio.* Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, *ἐπιδαφίλειον δὲ αἰτίᾳ τινὶ πράγματι, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide Budaeum in *Comment. L. Gr. pag. 854,* ubi exemplum e Synesio habet: *Δίδωκε, καὶ εὐλόφουμεν, καὶ ἐπιδαφίλειόσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκρυψίας.* Ipse dedit (documentum) nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. *L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 49.* Budaei explicationem in istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. *L. Bos,* neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, *ἐπιδαφίλειον παράδειγμα τι:* haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, agendum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. *Δαφίλης, δαφίλεια, δαφίλειον* copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: *δαφίλης τῶν δωρεῶν ὅσους,* Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. *Σπρονία δαφίλης musto; dapsili proventu fatigata vitis,* Columellae. *Δαφίλεια τῇ ἐνδοσίᾳ,* quemadmodum τῇ πενίᾳ πλούτος, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φυσικῶν ποικίλῃ δαφίλειαν trita sunt *δαφίλεια θεοφῆς, τῶν ἐπιτηδεύων ἀπάντων πολλὴν ἔχειν δαφίλειαν* Diodor. II, p. 80 D. *Δαφίλειούσθαι* non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἢ λιβύην δαφίλειούσθαι, pro quo peius editur *δαφίλειούσθαι* sed & passive, ut in *Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἰκανὸς δαφίλεινται* πρὸς τὸ πείραν εὐλοφῆναι τῶν καθ' ἑκάστα πράξεων nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοῦ. Resp. ad Quacst. 96 agendi vim addidit, τὸν θεῶν τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνῶμην καλῶς τὸν ἵπαινον δαφίλειουμένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito *ἐπιδαφίλειούσθαι,* solet reperiri. Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur, ἐδωκεν αὐτοῖς. Heliodor. VIII, p. 398, κίλπον πολλὰν πῶαν καὶ χίλον ἀφθονον ἐδωκεν αὐτοῖς πᾶσι τοῖς ἀπαντοματίζοντα· sed apud Suid. in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, ὡς περ αὐτῶ ἐν ἑκτοῦ, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum ἐπιδαφειεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: Ister, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐπιδαφειεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν· parique modo apud Hesych. in Συβαριτικοὶ λόγοι Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὥς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαφειεύσαι καὶ Συβαριτικὴν προσαγορευθῆναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. ἐπιδαφειεύσας ἡ ποιηρία τῆς ἐκκλησιαστικῆς itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro munifice largiri, quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in Ἐπιχλύσαν & Ἐπιχλύσαν. Hesych. Ἐπιδαφειεύσαι, μεγαλοφυχία· ubi μεγαλοφυχίην, perinde atque in Ἐπιδαφειεύμενος & Δαφειεύσας, valet *splendidum ac liberalem esse*: nam μεγαλοφυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπής, Achill. Tat. VI, p. 387, χρηστός τε καὶ μεγαλοφυχός τοῖς θεομίνοις· & μεγαλοφυχία, quam, interprete Thom. Mag. ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἑτοίμος δαφίλεια· sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδελφείτου μεγαλοφυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαφειεύσας media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciundo se praebere*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similium verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πόλεμοις περὶόντων καὶ ἐπιδαφειεύσας τοῖς ἐν τούτοις ὁράτῃ copiosa luxuriatur aliquis, atque ingenio fraena laxat: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemniori more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, *suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere*. Χρήματα ἐπιδαφειεύσομαι, Philostorg. apud Suid. in Λέοντιος· Εἰ σοὶ δεῖ . . . ὁ παῖ, κλήρου μετίζοντος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαφειεύσομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo Iud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐχάριτος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθημα) ἀνακομίζεσθαι πρόλοιτο, ἐπιδαφειεύσας τὸ πέμπτον, in super adiciat & persolvat quintam partem. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invidemus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὲ καὶ τοῖς τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἐκείνων μητέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδαφειεύμεθα ὑμῖν· in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo Iud. confirmabit p. 712 C. ἐπιδαφειεύμενος δὲ τὸ ὅτι καὶ πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόπως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia concedens εὐφόρῃσιν εἰς ἀσίλγειαν ἐπιδαφιλεύμενος δυστεράπειτον κακὸν τάμασι καὶ ψυχαῖς ἀκрасίαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φερὲν αὐτοῦ τέχνης γεωργικῆς ἐπιδαφιλεύσασθαι. Simili modo Themistius pag. 223 D. ἐπιδαφιλεύσεται μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμείνωνος καιρὸν μελωδίας quod a Petavio versum, *insuper occasionem sit praebiturus*: malim, *sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus*. Synef. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῖρεν ἐπιδαφιλεύμενος αὐτῷ πόρου: ubi veram sententiae vim idem Petavius non perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, 'Ο Σωτὴρ . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπιδαφιλεύσατο quae vertentem Valefium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abraham fecit*, non, quod in editis fertur, *praesentiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. II. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντας, ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τοῦτου τοῦ δόλου ἀξίου γέλοιος ἐπιδαφιλεύσῃ ubi pro *liberaliter & copiose fundes purissimum scriptorem usurpasse* bene notat Budaeus, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens Xenophontis imitator Basilus Hom. X, p. 85 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαφιλεύσῃ τῶν ὕβρεων quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανὴ σε εἶπεν καὶ ἀδοξον καὶ μνηστὴρ μνησάμεθον, οὐ δὲ γῆν εἰπὶ καὶ σποδὸν σεαυτὸν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tamen intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδαφιλεύσουμένη τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστήσῃ τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπιδαφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγάλῃσιν πρὸς profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumeas dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud Nostrum ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν ποιοῖνσαι τὴν μεταβολὴν ἐπιδαφιλεύμενος nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀναπέφνης subsequi iubeas καὶ ἐπιδαφιλεύμενος quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum venit. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς θεωρίαν . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαφιλεύσατο. Philo lud. pag. 711 C. Μωσὲς προδιατάξάμενος (non προσδιατ.) ἐπιδαφιλεύεται φάσκων Interpres, *insuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis iusignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitae sanctiore aboleret: εὖδε ταῦτα, inquit, καὶ πείραν αὐτὸς τε ἴφη ὁάσειν καὶ ἡμᾶς λαβεῖσθαι· δίδωμι καὶ εἰλῆφμεν· ἐπειδὴ φιλοῦσατο ταῖς ὑποθήσεσι τῆς ἀποκρυψίως. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατεχίρως ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, corollarium etiam & auctarium addidit his sceleribus, ob quae eiectus fuerat ecclesia: a qua ratione nec Petavius discedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa muliercula Ep. XLl, οὐδὲ μίαν ἐλλείπον μοχθρίας ὑπερβαλὼν εἰς τὸ προσδεῖναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successores εἰς ἄκρον τῆς γυναικείας οὐκ ἐλαττον τοῦ διδάσκαλου προσελθὼν μείζοντι ἐπιδιδάσκονται ἐρατολογίας: magnus Valesius eum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit; tanquam si recte dici putasset ἐπιδιδάσκονται πλοῦτος, τιμῆς, abundare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: supra magistrum se profudit in opinionibus portentosiores: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μείζονας ἐπιδιδάσκονται τερατολογίας, magis augere cumulatque impii doctoris absurda portenta. Gregor. Nyssen. T. II, pag. 35 B. ἀφευδὲς γὰρ ὁ ἐπαγγεῖλάμενος, ὑπὲρ τὴν αἰτησίαν ἐπιδιδάσκόμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδιδάσκόμενος, quod depravatam editur, cum Suicero verbum plane inusitatum constituam ἐπιδιδάσκουσθαι) τῷ μεγαλοῦρεϊ τῶν χαρισμάτων, qui promisit Deus mentiri nescire, & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, sive sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Menos, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impenius etiam, atque ipse fecerim, verferis. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιῖς καλᾶζον) Longe aliter Mf. qui sic habet: ποιῶν φανῇ εἰ καλᾶσεις μὲν ἡμᾶς ὑπερέτας γινόμενους ἂν ἡ Κλαθῶ προστάττει, τιμῆς δὲ τοῦτους. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio est, quia Μῆρας alio nomine Κλαθῶ. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκέεις) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπλαύεις· sin ἀπικαύεις placuerit, κακῆς itidem migrare iusserim in futurum ὁξείας. HEMST.